Μαίανδρος

ΤΕΥΧΟΣ 6 ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ 6
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2013

Εκδότης:

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Σε αυτό το τεύχος συνεργάστηκαν:

Ν. ΕΞΑΡΧΟΣ
Γ. ΜΑΣΤΟΡΑΣ
Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ
Ν. ΛΕΜΟΝΤΖΗΣ
Μ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΥ
Γ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
Α. ΚΑΡΑΪΣΚΟΣ
Ν. ΠΑΠΑΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
Θ. ΚΟΥΔΟΥΝΑΣ
Ε. ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ

Περιεχόμενα

- ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ
- Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΑΥΓΙΤΗ
- Η ΑΦΥΠΝΙΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΟΥΡΚΟ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ
- Η ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΧΙΜΑΡΑΣ ΚΑΙ Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΣΤΙΣ 5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΤΟΥ 1912
- Η ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΚΟΠΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΡΕΥΜΑΤΩΝ
- Ο ΔΟΥΡΕΙΟΣ ΙΠΠΟΣ ΤΗΣ ΓΗΡΑΙΑΣ ΗΠΕΙΡΟΥ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΠΥΛΩΝ
- ΔΙΑ ΠΥΡΟΣ ΚΑΙ ΣΙΔΗΡΟΥ
- ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΔΙΕΘΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΠΙΚΩΝ ΘΕΣΜΩΝ
- Η ΙΣΧΥΣ ΕΝ ΤΗ ΕΝΩΣΕΙ
- ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ
- ΒΟΥΛΓΑΡΟΣ ΝΑ ΜΗ ΜΕΙΝΕΙ!
- Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΚΙΑΣ

Εισαγωγικό Σημείωμα

Το τεύχος που κρατάτε στα χέρια σας θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ένα τεύχος «ειδικών» συνθηκών, δεδομένης της καυτής επικαιρότητας που παρήγαγε η μανία του καθεστώτος εναντίον του Λαϊκού Εθνικιστικού Κινήματός.

Πολλά έχουν γραφεί από τους άσχετους και τους εμπαθείς της ελληνόφωνης δημοσιογραφίας για τους Χρυσαυγίτες και τις Χρυσαυγίτισσες. Πλήττοντας το άτομο σχεδιάζουν να πλήξουν το σύνολο και αντίρροπα πλήττοντας το σύνολο σχεδιάζουν να αποθαρρύνουν τα άτομα. Η αποτυχία τους είναι, όμως, αποτυπωμένη σε ολόκληρη την Κοινωνία, η οποία αγκαλιάζει το Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημά. Εν είδει απαντήσεως και μοναδικής σοβαρής αναλύσεως παρουσιάζεται η εσωτερική ανατομία του Χρυσαυγίτη, οι ψυχικές ιδιότητες που έχει ή έστω προσπαθεί να έχει ο καθένας που θέλει να ονομάζεται Χρυσαυγίτης.

Στην συνέχεια πραγματοποιείται μία ανάλυση σχετικώς με τις απαραίτητες μεταρρυθμίσεις στον χώρο της Παιδείας, έτσι ώστε να απεμπλακεί η Ελληνική Νεολαία από τον βούρκο, στον οποίο οδηγείται συστηματικά εδώ και δεκαετίες. Η Ελληνική Νεολαία διψά και απαιτεί μία Παιδεία σύμφωνη με τις επιταγές του Συντάγματος και της Ελληνικής Παραδόσεως.

Η διαχρονική ελληνικότητα της Βορείου Ηπείρου και της Χιμάρας είναι ένα ζήτημα εξαιρετικά επίκαιρο, δεδομένης της αυξανόμενης αλβανικής επεκτατικότητας, που εκφράζεται δια μέσω της διαστρεβλώσεως της Ιστορίας και των απαιτήσεων περί «Τσαμουριάς». Επίκεντρο του επομένου άρθρου είναι η από 5ης Νοεμβρίου του 1912 απελευθέρωση της Χιμάρας και η Ιστορία της Βορείου Ηπείρου και της Χιμάρας που παραμένουν μέχρι και σήμερα μακριά από την αγκάλη της Μητέρας Ελλάδος.

Η Αγάπη προς την Φύση αποτελεί μέρος της Αγάπης προς την Πατρίδα. Η οικολογική συνείδηση αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της Αγάπης προς την Φυλή μας και ως εκ τούτου σημαντικότατο μέρος της Ιδεολογίας του Λαϊκού Εθνικισμού. Σε αντίθεση με τα ανθρωποβόρα υλιστικά ιδεολογήματα του κομμουνισμού και του φιλελευθερισμού, τα οποία εκλαμβάνουν την Φύση ως μία εκμεταλλεύσιμη πηγή εσόδων, εμείς πρεσβεύουμε την αρμονική συνύπαρξη της τεχνολογίας και του Φυσικού κόσμου, της Πατρίδος μας, ως προϋπόθεση για την ευημερία τόσο την τωρινή, όσο και την μελλοντική.

Ακολούθως λόγος γίνεται για την λαθρομετανάστευση, τον

δούρειο ίππο που έχει τοποθετηθεί εντός των τειχών της πολιτείας μας. Η Ιστορία διδάσκει και ο παραλληλισμός με την «άνοιξη των λαών» του 1848 είναι πραγματικά τρομαχτικός, αφού μία κοινωνική επανάσταση μετετράπη σε εθνικού τύπου εξέγερση από εθνοτικές μειονότητες, οι οποίες βρίσκονταν εντός των συνόρων κρατών, τα οποία δεν ήταν εθνικά. Παρόμοια τύχη μπορεί να έχει και η Ελλάδα ως αποτέλεσμα της εθνολογικής αλλοίωσης του πληθυσμού, αποτέλεσμα της μεταναστευτικής πλημμυρίδας, του δημογραφικού προβλήματος και των πολιτικών που εφαρμόζουν οι εν Ελλάδι ουραγοί της παγκοσμιοποίησης.

Το Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημα από τις αρχές Σεπτεμβρίου βιώνει τον πόλεμο του καθεστώτος της κλεπτοκρατίας που δίνει έναν αγώνα υπαρξιακών διαστάσεων. Ξεκινώντας από την προσωρινή κράτηση του Αρχηγού και των Συναγωνιστών μας, περνώντας στην στοχοποίηση από κανάλια και κόμματα των μελών, αλλά και των ψηφοφόρων του Κινήματός, φτάσαμε στην άνανδρη δολοφονία δύο Συναγωνιστών και τον σοβαρό τραυματισμό ενός τρίτου από κατσαπλιάδες της άκρας αριστεράς. Οι κεραυνοί χτυπούν τις ψηλές κορυφές και σε αντίθεση με τους δηλωσίες που έχουμε απέναντι μας, εμείς δεν πρόκειται να υποστείλουμε τις Σημαίες!

Η παγκοσμιοποίηση, ο επερχόμενος θάνατος των Εθνών, προωθείται ποικιλοτρόπως, μέσα από ενώσεις, οργανισμούς και πάσης φύσεως θεσμούς - σφραγίδες. Συνεχίζοντας από το προηγούμενος τεύχος εκθέτουμε τις συγκεκριμένες μεθοδεύσεις που επεκτείνονται δυστυχώς σε όλες τις πτυχές τις ζωής μας.

Η ένωση του Ελληνικού Λαού είναι απαραίτητη για την επιτυχή απόκρουση αυτή της παγκοσμιοποιητικής πλημμυρίδας. Η ισχύς είναι τη ενώσει είναι ένα ομηρικό γνωμικό που καθίσταται πιο επίκαιρο από ποτέ, σε καιρούς που επιχειρείται ο διχασμός του Ελληνικού Λαού, στα πλαίσια του αγγλοσαξωνικού «διαίρει και βασίλευε». Η Εθνική Ομοψυχία σε εθνικό επίπεδο δεν θα τους επιτρέψει να περάσουν τα εθνοκτόνα, σκοτεινά τους σχέδια.

Η Τέχνη είναι μία από ενσαρκώσεις της Φυλετικής Ψυχής και το εσώτερο νόημα της είναι η έκφραση αυτής ακριβώς της Αληθείας. Η ψηλάφηση της Ιστορίας της και της πορείας της, ασχέτως των επιμέρους τεχνικών, είναι ενδεικτική της πορείας του Έθνους στο ρου της Ιστορίας, σύμφωνα με την σπενγκλεριανή σκέψη.

Επιστρέφοντας στα Ιστορικά ζητήματα κάνουμε λόγο για έναν ανυπέρβλητο Ήρωα, τον Παύλο Μελά και τον υπέρ Μακεδονίας αγώνα του ενάντια σε βούλγαρους και τούρκους. Ως τίτλος του άρθρου χρησιμοποιούνται τα τελευταία λόγια του Ήρωος, που αποτελούν πνευματική παρακαταθήκη έως και σήμερα που η Μακεδονία μας πάλι γνωρίζει την διεκδίκηση από ξένους.

Τέλος φτάνουμε στο σταυροδρόμι του Μύθου, όπως το είδε ο ημίθεος Ηρακλής. Στο σταυροδρόμι που από την μία έχει την καλοπέραση και την ευκολία και από την άλλη μία διαρκή ανηφόρα, γεμάτη δυσκολίες και εμπόδια. Στο σταυροδρόμι της Αρετής και της Κακίας. Όπως τότε ο ημίθεος πρόγονός μας έτσι και εμείς σήμερα θέτουμε το ίδιο ερώτημα στον εαυτό μας και ως συνειδητοί Εθνικιστές και Αγωνιστές επιλέγουμε τον ανηφορικό δρόμο της Αρετής.

Η εσωτερική ανατομία του Χρυσαυγίτη

Το «λειτούργημα» του Χρυσαυγίτη, όπως αυτό εκφράζεται μέσα από την διάσταση του Εθνικιστή Μαχητή, εκφράζει μια Στάση και έναν ανάλογο Τρόπο Ζωής. Υπάρχει κάποιο αδιόρατο στοιχείο, το οποίο κρύβεται πίσω από την μορφή του κάθε Χρυσαυγίτη και του δίνει ένα νόημα πολεμικής ύπαρξης που τον μετατρέπει σε πρότυπο Ανδρείας, Αυτοθυσίας και Καθήκοντος. Η Ουσία του Χρυσαυγίτη εκδηλώνεται μέσα από συγκεκριμένα ομοιόμορφα εσωτερικά χαρακτηριστικά, τα οποία ενώνουν διαφορετικά Πρόσωπα κάτω από ένα κοινό κοσμοθεωρητικό και βιοθεωρητικό πνεύμα. Ένα πνεύμα, το οποίο εμπνέει και ωθεί στην συνεχή Δράση.

Επιχειρώντας να προσεγγίσουμε όσο το δυνατόν πιο ουσιαστικά, και όχι επιφανειακά, αυτά τα κοινά εσωτερικά χαρακτηριστικά, που διαφοροποιούν τον Χρυσαυγίτη και τα οποία ο ίδιος, σε καθημερινή βάση, επιδιώκει να αναπτύξει και να εξελίξει μέσα του, φιλοδοξούμε να προσεγγίσουμε, εκ του σύνεγγυς, την εσωτερική ανατομία του Χρυσαυγίτη Πολεμιστή, του οποίου η Αληθινή Ουσία παραμένει σταθερή και αμετάλλακτη, ως πρότυπο συμπεριφοράς του Εθνικιστή.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ: Η αντίληψη του εσωτερικού πολέμου είναι, καταρχάς, η πιο θεμελιώδης βασική Ιδέα που κατευθύνει την Σκέψη και την Δράση του Χρυσαυγίτη. Διότι εκείνος γνωρίζει ότι ο πιο υπολογίσιμος εχθρός είναι ο κακός εαυτός του, καθώς το πραγματικό πεδίο μάχης βρίσκεται μέσα του. Επομένως, ο Πόλεμος μετατρέπεται σε μια διαδικασία συνεχόμενης αυτοβελτίωσης, μια πνευματική μάχη μεταξύ των φωτεινών και σκοτεινών στοιχείων του είναι του, έτσι ώστε τελικά το φως της Ψυχής να θριαμβεύσει, καθοδηγώντας τον στις πράξεις του. Εκμηδενίζοντας την παρακμιακή πλευρά του χαρακτήρα του νοηματοδοτεί και σημασιοδοτεί την Ζωή του μ' ένα υπέρτερο Ιδανικό.

ΑΘΑΝΑΤΗ ΨΥΧΗ: Η αντίληψη της Αθανασίας της Ψυχής πρεσβεύει ότι πέρα από το φθαρτό, στο πέρασμα του χρόνου, σώμα ο Χρυσαυγίτης κατέχει κάτι πιο Αληθινό και Αιώνιο -που ενυπάρχει μέσα του- και το οποίο κανένας και τίποτα δεν μπορεί να βλάψει. Αυτό είναι η Ψυχή του. Η ταύτιση, λοιπόν, του Χρυσαυγίτη με το υψηλότερο, εννοιολογικά, μέρος του εαυτού του, την Ψυχή ή το Πνεύμα, καθώς και η προτεραιότητα που δίνει στην συγκεκριμένη πτυχή, παρέχει αυτή την αίσθηση της Αθανασίας και της Αιωνιότητας, που αποτελεί μια από τις μεγαλύτερες αστείρευτες πηγές Δύναμης ενός Χρυσαυγίτη.

ΘΑΡΡΟΣ: Το Θάρρος αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα εσωτερικά όπλα του Χρυσαυγίτη. Αυτή η ικανότητα είναι που του επιτρέπει να δρα πέρα από τον φόβο του Θανάτου, φτάνοντας ακόμη και στην κατάσταση της αυτοθυσίας. Αυτή πηγάζει από την Αφοσίωση του Χρυσαυγίτη απέναντι στην Αιώνια Ιδέα που υπερασπίζεται. Διότι εκείνος κατέχει την Ανδρεία, την Αυταπάρνηση, την Θέληση να τοποθετεί την Αφοσίωση και την Πίστη στην Ιδέα του πάνω από τον ίδιο του τον εαυτό.

ΚΑΘΗΚΟΝ: Το Καθήκον είναι η δύναμη που ξυπνά μαζί μας το πρωί και αναπαύεται μαζί μας τη νύχτα. Είναι η σκιά που προσκολλάται σε Εμάς και μας ακολουθεί, όπου και αν βρισκόμαστε και μας αφήνει τότε μόνον, όταν αφήνουμε το φως της Ζωής. Δεν δύναται να υπάρχει Χρυσαυγίτης, ο οποίος να μην αντιλαμβάνεται ότι υφίσταται κάτι πολύ Σημαντικό που τον ξεπερνάει και να μην δίνεται ολοκληρωτικά σ' αυτό, δίχως δισταγμούς, δικαιολογίες και μεμψιμοιρίες. Αυτή η αίσθηση του Καθήκοντος είναι τόσο έντονη στον Χρυσαυγίτη που τον βάζει στην διαδικασία να ξεπεράσει τις στενές και στείρες επιθυμίες, ορέξεις και απολαύσεις της αστικής, υλιστικής και βολεμένης ζωής. Τον ωθεί, επίσης, να υπερβεί όλα εκείνα τα εσωτερικά εμπόδια (ανασφάλειες, αμφιβολίες, φόβους κλπ.) προκειμένου να ανταπεξέλθει στις απαιτήσεις που ορίζει η Ιερή Αποστολή του.

ΕΠΙΜΟΝΗ: Η Επιμονή και η Υπομονή παρέχουν στον Χρυσαυγίτη την απαραίτητη εκείνη Δύναμη που του επιτρέπει να μην υποχωρεί μπροστά στις όποιες δυσκολίες, εμπόδια, προβλήματα και να διατηρεί μια συνέχεια στις προσπάθειές του. Προσπάθειες που δεν εξαντλούνται μέχρι να επιτευχθούν οι στόχοι που το Κίνημα έχει καθορίσει. Ο Χρυσαυγίτης επιτρέπεται να πέσει, αλλά επιβάλλεται να σηκωθεί και να επανέλθει δριμύτερος. Γιατί ο Χρυσαυγίτης, δρώντας ως Συνειδητός Εθνικιστής, αποτελεί ταυτόχρονα και Πολιτικό Υποκείμενο.

Επομένως, παράγει Πολιτική με τις Ιδέες του, την Δράση του, την Στάση του, την Συμπεριφορά του, τις Πράξεις του, ακόμα και τις παραλείψεις του. Οφείλει, λοιπόν, να πιστεύει ακράδαντα στην Αποστολή του και ο Ενθουσιασμός του να μην είναι παροδικός αλλά να έχει διαχρονικότητα και διάρκεια. Γιατί εκείνοι που έχουν την Μακρύτερη Μνήμη, θα είναι οι Άνθρωποι του Μέλλοντος.

Εκείνοι, που το σθένος τους νικά την φθορά της καθημερινότητας, έχουν ως Μεγάλο Προστάτη και Συνοδοιπόρο τον Χρόνο, με την θεϊκή του Δύναμη.

ΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑ: Η Αξιοπιστία αποτελεί εκείνη την ξεχωριστή ιδιότητα, η οποία κάνει τον Χρυσαυγίτη να παραμένει Πιστός, Σταθερός, Φανατικός, Αμετάβλητος, Προσηλωμένος στην Αποστολή που του ανετέθη από το Κίνημα, την Φύση και την Θεία Πρόνοια. Αυτή η συγκεκριμένη Αρετή μετατρέπει τον Χρυσαυγίτη από έναν απλό άνθρωπο σ' έναν ξεχωριστό Αγωνιστή, ο οποίος θα εξαντλήσει κάθε περιθώριο προσπάθειας, προκειμένου να μπορέσει να ανταπεξέλθει στις ευθύνες του, όσο πιο ολοκληρωμένα και άψογα γίνεται.

ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ: Η Αξιοπρέπεια αποτελεί την αόρατη, μα τόσο αποτελεσματική, εσωτερική ασπίδα του Χρυσαυγίτη, που τον προστατεύει από τον χειρότερο εχθρό του, δηλαδή την ατιμία και την δολιοφθορά απέναντι στην ίδια του την υπόσταση. Με την συναίσθηση της Αξιοπρέπειας σε καμιά περίπτωση δεν πέφτει θύμα των ποταπών ορέξεων και δεν γίνεται έρμαιο των χαμερπών παθών, που αντικατοπτρίζουν την πιο μίζερη εκδοχή των κατώτερων ενστίκτων του. Η απώλειά της θα τον οδηγούσε αυτομάτως να χάσει το Ηθικό, Πνευματικό και Ιδεολογικό του Ύψος και το Μέγιστο Δικαίωμα να θεωρείται Χρυσαυγίτης.

ΤΙΜΗ: Η Τιμή αποτελεί την ακλόνητη πεποίθηση του Χρυσαυγίτη ότι ο Ηθικός Κώδικας των Αξιών και των Αρχών, που διέπουν τις θεμελιώδεις εκδηλώσεις της Ζωής του, είναι εκ των προτέρων επιβεβλημένος από την Ιστορική και Πολιτιστική του Παράδοση και πλήρως εναρμονισμένος με τα πεπρωμένα της Πατρίδας και του Λαού. Ακόμη περισσότερο δε, η Συνείδηση ότι αυτός ο συγκεκριμένος Κώδικας είναι απολύτως απαράβατος δια παντός. Ακριβώς αυτό το αίσθημα Τιμής είναι που υπαγορεύει στον Χρυσαυγίτη μια κοινωνική συμπεριφορά κυριαρχούμενη από Αξιοζήλευτες και Αληθινές Αρετές όπως η Φιλοπατρία, η Υπερηφάνεια, η Ευθιξία, η Υπευθυνότητα, η Εντιμότητα, η Αλληλεγγύη, η Ευγενής Καλλιέργεια του Ήθους και η Υψηλή Συνείδηση του Χρέους απέναντι στην Πολιτεία των Αρίστων. Η Τιμή αποτελεί τον Κώδικα της Ιστορικής διάστασης της Ηθικής που, ως απαράβατος κανόνας της Συνείδησης που διέπει την πρακτική εφαρμογή της καθημερινής Ζωής του Χρυσαυγίτη, νοηματοδοτεί όλη την ανθρώπινη ύπαρξη. Γι' αυτό, λοιπόν, στην ηθική κλίμακα των Αξιών δύο είναι τα αντίπαλα πρότυπα, τα οποία αντιπαρατίθενται, διαμέσου των εκπροσώπων τους: Ο Χρυσαυγίτης και ο αστός. Η διαφορά του τρόπου ζωής, σκέψης και δράσης, είναι πραγματικά χαώδης, αλλά αν μπορούσε να συνοψιστεί με μια σχετικά απλή προσέγγιση, αυτή θα είχε ως εξής: ο αστός, μονίμως φοβισμένος και αρνητικά φορτισμένος, αναρωτιέται: «είναι δυνατόν εγώ να σώσω τον κόσμο;» Απαντώντας «όχι» ξεφυσά ανακουφισμένος και επιστρέφει με εφησυχασμένη συνείδηση στην ιδιοτελή διαχείριση της ατομικής του υλικής ευημερίας. Αντιθέτως, ο Χρυσαυγίτης αφουγκράζεται τον απόηχο του Ιστορικού παρελθόντος και την εσωτερική παρότρυνση που έρχεται από τα βάθη της καρδιάς του και χωρίς τον παραμικρό ενδοιασμό αποφαίνεται: «Εγώ, μόνο Εγώ, θα σώσω τον Κόσμο». Και τολμά, προχωρά, προετοιμάζεται, πολεμά, Νικά! Αν ο αστός είναι ο μίζερος, γλοιώδης, εφήμερος άνθρωπος, που έχει ως ιστορία την ζωή των άλλων, ο Χρυσαυγίτης αποτελεί τον Δυναμικό, Ξεκάθαρο, Αιώνιο Έφηβο που κάνει την δική του Ζωή Ιστορία των άλλων. Ο Λαϊκός Εθνικισμός είναι η ιδεολογία που ενστερνίζεται και υπερασπίζεται ο Χρυσαυγίτης, θα ήταν όμως άδικο και αποπροσανατολιστικό να θεωρηθεί ότι ο Νέος Τρόπος Ζωής, που προσπαθεί να διάγει ο Χρυσαυγίτης, περιορίζεται σε μια «στενή» αντίληψη περί του Εθνικού συμφέροντος και μόνον. Θα μπορούσε, λοιπόν, χρησιμοποιώντας μια πιο ευρεία διάσταση της ονοματοδοσίας, να ειπωθεί ότι ο ΧΡΥΣΑΥΓΙΤΙΣΜΟΣ είναι ο Εθνικισμός του 21ου αιώνος, εμπλουτισμένος από την εμπειρική γνώση του Ιστορικού παρελθόντος, τα βιώματα της σύγχρονης καθημε-

ρινότητας και την προοπτική ενός Ευοίωνου Μέλλοντος, όπου θα λάμψει μια Πνευματική ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ για την Ελλάδα και την Ανθρωπότητα.

Η αισχρή εμπορευματοποίηση της έννοιας του Εθνικισμού από διάφορους ανήθικους σαλταδόρους, κατά καιρούς, ο ανίερος συσχετισμός με τις ασαφείς έννοιες «του νόμου και της τάξης» υπό το αστικό πρίσμα, ο επιχειρούμενος ευνουχισμός της Εσωτερικής-Μεταφυσικής του διάστασης προκειμένου να χωρέσει στα καλούπια ενός ελεγχόμενου από το σύστημα μορφώματος, έχει οδηγήσει αρκετούς αδαείς και ανεκπαίδευτους να διατυπώνουν μια επιδερμική άποψη για τον Εθνικισμό, έχοντας μια εντελώς επιφανειακή ενασχόληση μαζί του. Θεωρούμε, λοιπόν, ότι δεν μπορεί κάποιος να είναι Αληθινός Εθνικιστής, αν η Ιδεολογική του διάπλαση δεν καλλιεργείται μέσα από το πρίσμα της ξεχωριστής ιδιότητας του Χρυσαυγίτη. Και αν στο πέρασμα των ετών πρόσωπα ήλθαν και παρήλθαν από την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, εν τούτοις η Ουσία παραμένει μια και αναλλοίωτη όλα αυτά τα χρόνια. Όποιος έχει Καρδιά από Ατσάλι και γνωρίζει το Μυστικό του, όποιος μπορεί να διακρίνει την Αλήθεια, κοιτάζοντας πίσω από τα παροδικά γεγονότα και τις ανάλογες φαινομενικές καταστάσεις, θα μπορέσει να έρθει σε ψυχική επαφή με τα στοιχεία εκείνα του τι εστί ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Να καταλάβει τι είναι αυτό, το οποίο σε εποχές ιδεολογικής συσκότισης, πολιτικού αναλφαβητισμού και ηθικής ανανδρίας επιμένει να λάμπει ως ένας Πυρσός Γνώσης μέσα στο βαθύ σκοτάδι της παρακμής, προμηνύοντας όμως την έλευση του Φωτοδότη Ήλιου. Σ' έναν θλιβερό μεταπολιτευτικό κόσμο, ο οποίος γκρεμίζεται μέσα από τα ίδια του τα ολέθρια σφάλματα και τις αντιφάσεις της διεφθαρμένης του συνείδησης, είναι σίγουρο ότι υπάρχουν εκεί έξω αρκετοί ακόμη Έλληνες, Άνδρες και Γυναίκες, που μέσα σ' αυτό το παρακμιακό χάος που επικρατεί ψάχνουν εκείνο το φωτεινό μονοπάτι, το οποίο θα τους οδηγήσει σε Ανώτερα Επίπεδα Συνείδησης, δίνοντάς τους ένα διαφορετικό υψηλό νόημα στην, μέχρι τώρα χαμηλών πτήσεων, ζωή τους. Ένα ευρύ νόημα, έναν ΝΕΟ ΤΡΟΠΟ ΖΩΗΣ που θα μετατρέψει την μέχρι τώρα πεζή, ανιαρή και άνευ ουσιαστικού περιεχομένου ζωή τους σ' έναν Αγώνα, αρχικά Αυτογνωσίας και Αυτοβελτίωσης, προκειμένου αργότερα να αλλάξουν τον Κόσμο.

Καθώς, λοιπόν, η έννοια του Έλληνα σήμερα, με την συνειδησιακή της ερμηνεία, ταυτίζεται πλήρως μ' αυτήν του Χρυσαυγίτη, θεωρούμε ότι όλοι όσοι έχουν μέσα τους ένα πνεύμα υγιούς Ελληνικότητας και κρίνουν ότι όλα όσα ειπώθηκαν προηγουμένως έχουν ένα βαθύ αντίκτυπο στην καρδιά τους, ας έχουν την σιγουριά ότι μέσα από το μετερίζι της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ θα ανακαλύψουν το μονοπάτι του Αιώνιου Έλληνα Πολεμιστή, ο οποίος βρίσκει πάντα τρόπους να «ενσαρκώνεται» σε κάθε εποχή. Αρκεί κάποιος να έχει αφυπνισμένες τις αισθήσεις του, για να μπορεί να αντιληφθεί τις μορφές με τις οποίες αυτός έχει «ντυθεί», σε διάφορες ιστορικές περιόδους, όπως και εκείνη την διεισδυτική ματιά που θα του επιτρέψει να διακρίνει την κρυμμένη, αλλά αμετάλλακτη, Ουσία του. Το να είσαι Πολεμιστής σήμερα, το να είσαι Εθνικιστής και Επαναστάτης, το να είσαι Συνειδητοποιημένος Έλληνας, και κυρίως να τα μετουσιώνεις όλα αυτά σ' έναν συγκεκριμένο τρόπο συμπεριφοράς, σημαίνει να «ρουφάς» δημιουργικά την Ζωή, εντασσόμενος Οργανικά και Ουσιαστικά (Ψυχικά και Πνευματικά) στην ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Μέσα από τις Τάξεις της, μπορεί να ακονίσει το κοφτερό του Ατσάλι, να ξεδιπλώσει το Μυστικό του και να τσακίσει τις αλυσίδες της σκλαβιάς και της παρακμής, τραγουδώντας τον Ύμνο του Κινήματος ως ένα είδος Πολεμικού Παιάνα, ο οποίος ηχεί και σφυρηλατεί με νόημα την ύπαρξη των Ελλήνων στον συνεχή Αγώνα για Πατρίδα, Τιμή, Ελευθερία, Δικαιοσύνη, για τον ΝΕΟ ΤΡΟΠΟ ΖΩΗΣ!

Γιώργος Μάστορας

Η Αφύπνισις της Ελληνικής Νεολαίας

από τον βούρκο της σημερινής εκπαιδεύσεως

Τις τύχες του Έθνους από το 1974 και ύστερα, ως γνωστόν, τις ανέλαβαν οι πολιτικοί της μεταπολίτευσης, οι οποίοι προεξάρχοντος του ψευδοεθνάρχη τους ήρθαν με το πέρας της «επαράτου επταετίας» και τους υποδέχτηκε μετά βαΐων και κλάδων ο εξαπατημένος ελληνικός Λαός. Λίγες ημέρες μετά στην Κύπρο έμπαιναν τα θεμέλια της νεότευκτης αυτής «δημοκρατίας», η οποία σαν το γιοφύρι της Άρτας στηρίχθηκε στο αίμα των αδερφών μας που πέθαιναν εξαιτίας του «η Κύπρος κείται μακράν» του «εθνάρχη».

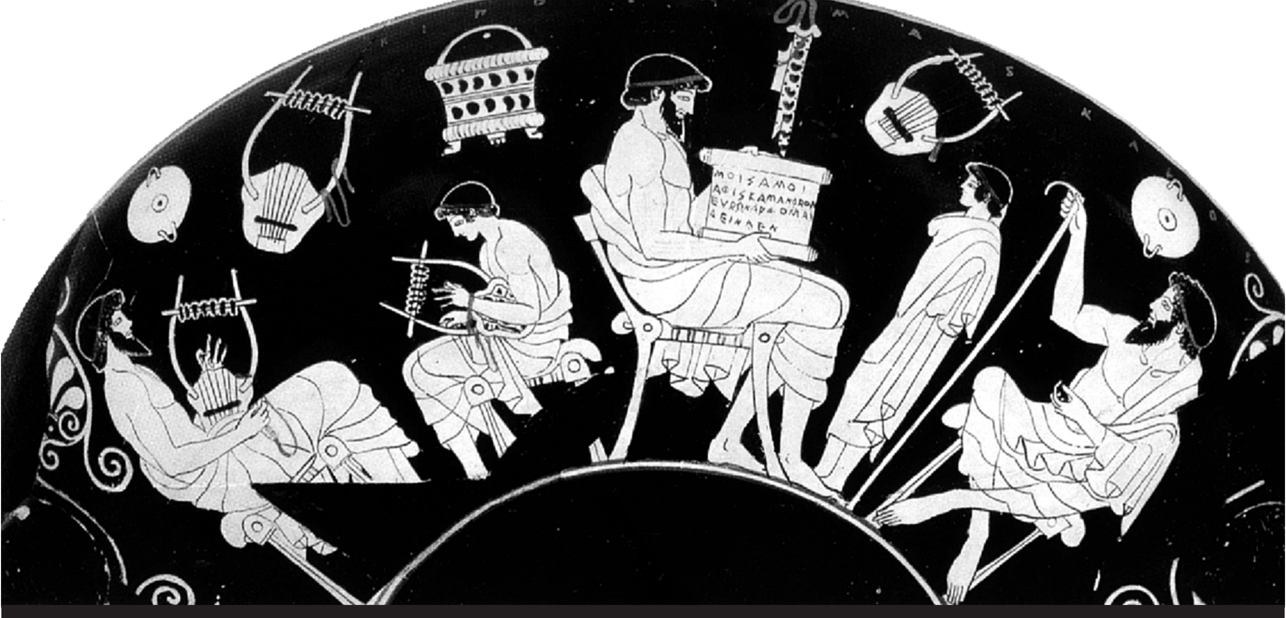
Μέμφονται οι συμπατριώτες μας τους πολιτικούς της κλεπτοκρατίας, διότι υπήρξαν ανέντιμοι, ανήθικοι και κλέφτες. Δυστυχώς δι' ημάς αυτό είναι πραγματικά το λιγότερο κακό που έχουν κάνει στην Ελληνική Κοινωνία. Δύο παραδείγματα της ευρύτητας και της βαθύτητας της καταστροφής που επέφερε η ύπαρξη των πολιτικάντηδων στην Ελληνική Κοινωνία είναι τα ακόλουθα. Το πρώτο είναι ο αστακοπόλεμος στον οποίο επιδίδονταν οι κομματικές «νεολαίες» στα διάφορα μπαρ της Μυκόνου. Το δεύτερο ενδεικτικό παράδειγμα έρχεται από πρόσφατες δηλώσεις του καθηγητή Χρήστου Γιανναρά σε εκπομπή στην τηλεόραση, σχετικά με μία ερώτηση που έθεσε στους φοιτητές του μία μέρα μετά την τραγωδία στα Ίμια. Μία μέρα μετά τα τραγικά γεγονότα στα Ίμια, ο καθηγητής Γιανναράς, που σε καμμία περίπτωση δεν μπορεί να θεωρηθεί εθνικιστής ή «φασίστας» έθεσε στους φοιτητές του το εξής ερώτημα: «Τελικά τι θα προτιμούσατε; Ελευθερία με αγώνες και θυσίες ή καλοπέραση με σκλαβιά;».

Η απάντηση που έλαβε ήτο πραγματικά αποκαρδιωτική, αφού η συντριπτική πλειοψηφία των φοιτητών του απάντησαν αυθορμήτως ότι θα προτιμούσαν να καλοπερνούν μέσα σε καθεστώς σκλαβιάς.

Φυσικά τα δύο αυτά παραδείγματα ωχριούν εμπρός στην πραγματικότητα, η οποία είναι πραγματικά ζοφερή, όσον αφορά την Ελληνική Νεολαία και τις επιδράσεις που είχαν σε αυτή 39 χρόνια κλεπτοκρατικής εκπαιδεύσεως. Μόνο και μόνο ο αριθμός νεκρών νεολαίων από χρήση ναρκωτικών στην Πατρίδα μας, αποτελεί ισχυρό έρεισμα για να πούμε ότι το εκπαιδευτικό σύστημα της μεταπολίτευσης, απέτυχε οικτρά στον ρόλο που υποτίθεται ότι θα έπρεπε να έχει. Το εκπαιδευτικό σύστημα υποτίθεται ότι οπλίζει τους νέους με τα απαραίτητα για την ζωή τους ιδανικά, γνώση και πρότυπα. Ο εκπαιδευτικός – διδάσκαλος υποτίθεται ότι αποτελεί το πρότυπο που θέλει να προβάλει η κοινωνία μας προς τους νέους. Εκτός και αν θεωρήσουμε ότι το καθεστώς όντως εγκρίνει την κατάσταση στην οποία βρίσκεται σήμερα η Ελληνική Νεολαία την νεολαία στην κατάσταση που βρίσκεται σήμερα, οπότε μπορούμε ευκόλως να συμπεράνουμε ότι δεν πρόκειται για σύμπτωση η ταυτόχρονη επέλαση των ναρκωτικών και η ύπαρξη του οικουμενικού απάτριδου φιλελευθερισμού ή μαρξισμού σε μία χώρα.

Το εκπαιδευτικό σύστημα ενός κράτους υποτίθεται ότι μεταλαμπαδεύει στα παιδιά το αξιακό σύστημα του, μέσα στο οποίο θα ζήσουν και τους προβάλλει ως πρότυπα αυτούς που το καθεστώς θεωρεί ως επιτυχημένους. Τοποθετεί δε ως εκπαιδευτικούς τους ανθρώπους που κατέχουν τα προς διδασκαλία θέματα και επίσης διαθέτουν την εθνική συνέπεια λόγων και πράξεων, προκειμένου να διδάξουν. Στο εκπαιδευτικό σύστημα της Ελλάδος του 2013 βλέπουμε ότι τα παραπάνω ισχύουν επακριβώς, αφού το σύστημα έχει τοποθετήσει μαρξίζοντες, στην συντριπτική τους πλειοψηφία, καθηγητές και δασκάλους, ως λύκους που φυλούν τα πρόβατα. Αυτό αν αμφιβάλλει κανείς μπορεί να το ελέγξει με βάση τη σύσταση της ΟΛΜΕ και της ΔΟΕ, όπου οι αριστεριστές και οι αμερικανοκομμουνιστές διοικούν, παρά την πλήρη απουσία τους από την πραγματική κοινωνία.

Οι μαρξιστές ενσταλάζουν στα παιδιά από πολύ νωρίς το μαρξιστικό – υλιστικό δηλητήριο, προσπαθώντας να τα καταστήσουν έρμαια του καπιταλισμού και του αντιφυσικού τρόπου ζωής, δηλαδή να τα καταστρέψουν. Στην προσπάθεια τους αυτή έχουν αρωγό και συνεργάτη το ίδιο το αστικό κράτος, το οποίο προσφέρει αφειδώς κονδύλια, θέσεις και υποδομές, προκειμένου να διασπαρθεί το μαρξιστικό δηλητήριο στα παιδιά. Χαρακτηριστικό παράδειγμα το βιβλίο «ιστορίας» της Ρεπούση, που χαρακτήριζε την Καταστροφή της Σμύρνης, «συνωστισμό στις παραλίες» και έφτασε στα δημοτικά σχολεία της χώρας με τις ευλογίες της τότε κυβερνήσεως ΝΔ.

Οποιοδήποτε μάθημα περιέχει έστω και ψήγματα **της Πατρώας και Ιεράς Παραδόσεως μας, οφείλει είτε να μεταλλαχθεί,** είτε ακόμα και να χαθεί αν δεν εξυπηρετεί την νέα αποστολή της Παιδείας, που είναι η παράδοση των νέων στις γραμμές παραγωγής των καπιταλιστών

Επίσης χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτού η διασπορά σε θέσεις – κλειδιά των ανθρώπων του CDRSEE που χρηματοδοτούν οι Ιουδαίοι Νίμιτς και Σόρος, προκειμένου να επανεγγράψουν την Ιστορία της Ελλάδος. Για το συγκεκριμένο ίδρυμα αξίζει να κάνουμε μία παρένθεση, ώστε να περιγράψουν τάχιστα την εθνοαποδομητική του δράση.

Το CDRSEE (Κέντρο για την Δημοκρατία και την συμφιλίωση στην Νοτιοανατολική Ευρώπη), χρηματοδοτείται από τον Σόρος μέσω του σκοπιανικού παραρτήματος της εταιρίας του, Open Society Foundation. Πέρα από τον Σόρος χρηματοδοτείται από το ελλαδικό υπουργείο εξωτερικών (όχι από το αντίστοιχο τουρκικό) και εμπεριέχει ένα παράρτημα του που ασχολείται με την συγγραφή της «κοινής βαλκανικής ιστορίας», όπως διατρανώνουν. Ένα από τα βιβλία που έχει εκδώσει το εν λόγω κέντρο ανθελληνισμού είναι το «Διδάσκοντας Ιστορία στην Νοτιοανατολική Ευρώπη», του οποίου τον πρόλογο έχει γράψει η κ. Χριστίνα Κουλούρη, καθηγήτρια Ιστορίας στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, και σφόδρα αντιχρυσαυγίτισσα. Ας δούμε ένα απόσπασμα από τον πρόλογο της, για να αντιληφθούμε τον πνεύμα που διατρέχει το εν λόγω «βιβλίο»: «Κάποιοι όροι που έχουν επιβληθεί για την περιγραφή

ιστορικών γεγονότων ή ιστορικών περιόδων αντανακλούν αρνητικές νοοτροπίες. Αυτή είναι η περίπτωση των όρων «Οθωμανικός ζυγός» ή «Οθωμανική Κατοχή» - που σταδιακά εξαφανίζονται από τα βιβλία – αλλά και άλλων όρων που δεν μπορούν να συζητηθούν εδώ.». Στο ίδιο βιβλίο, σημειωτέον, έχει αρθρογραφήσει και η περιβόητη Θάλεια Δραγώνα…

Η αριστερά εκμεταλλευόμενη την επιχειρούμενη αποϊδεολογικοποίηση που επεχείρησε η δεξιά στην Παιδεία, άδραξαν τις θέσεις – κλειδιά στα πανεπιστήμια και στα σχολεία, καταφέρνοντας έτσι να λειτουργούν διαθέτουν ταυτοχρόνως και τον παραγωγικό και τον εκτελεστικό βραχίονα τους εντός της Παιδείας. Η δεξιά από την πλευρά της απολάμβανε την ενστάλαξη του υλιστικού δηλητηρίου στα παιδιά, δεδομένου ότι μοιραία αυτό θα οδηγούσε την νεολαία στα δίχτυα του καπιταλισμού και του κίβδηλου υλικού ευδαιμονισμού. Η αριστερά ανέλαβε να σκοτώσει τα ιδανικά της Ελληνικής Νεολαίας και η δεξιά να «τελειώσει την δουλειά», οδηγώντας τα παιδιά σιδηροδέσμια στην πυρά του Μολώχ, του ταυρόμορφου θεού του υλικού ευδαιμονισμού.

Η αποτυχία του συντεταγμένου αυτού σχεδίου καταστροφής της Ελληνικής Νεολαίας, που βεβαιούται από την ύπαρξη ακόμα και σήμερα λαμπρών νέων, οι οποίοι όχι μόνο αγνοούν τον πυρήνα των Εθνικών μας Επετείων, αλλά σφάλουν ακόμα και στην σκιαγράφηση του περιγράμματος αυτών. Από την άλλη, όμως, υπάρχει πλήρης πολιτικοποίηση της παιδείας με την προσπάθεια ενστάλαξης αντιφυσικών ιδεωδών στα παιδιά, παρά τις εξαγγελίες περί του αντιθέτου των «δεξιών». Στα σχολικά βιβλία έχουμε δει να προωθείται ευθέως η αντεθνική προπαγάνδα, να ονομάζονται τα Σκόπια ως «μακεδονία», να γίνεται απευθείας προώθηση πολιτικών κομμάτων της αριστεράς – πέρα από την προώθηση που γίνεται από τους μαρξιστές καθηγητές –, να διαστρεβλώνεται η Ιστορία μας και γενικώς να προωθούνται οι κυρίαρχες ιδέες του καθεστώτος της παγκοσμιοποίσης, όπως η πανθρησκεία και η σταδιακή, αλλά αποφασιστική, απεμπόληση των ελληνικών ηθών, εθίμων, παραδόσεων και κειμένων από την διδακτέα ύλη και όχι μόνο. Το τελευταίο δε συνίσταται στο ότι ακόμα και τα ΜΜΕ συντελούν στο εκπαιδευτικό μα αντιπαιδαγωγικό έργο, που απορρέει από το Υπουργείο Παιδείας – εκ πρώτης όψεως – και τα ξένα κέντρα λήψης αποφάσεως , ουσιαστικά. Ακόμα και το μάθημα της Γυμναστικής έφτασε στο σημείο να συκοφαντείται, αρχικώς από τα ΜΜΕ και στην συνέχεια να αποκαθηλώνεται από το σχολικό πρόγραμμα. Το ίδιο συνέβη και στο μάθημα της Μουσικής, των Θρησκευτικών και των Αρχαίων Ελληνικών. Οποιοδήποτε μάθημα περιέχει έστω και ψήγματα της Πατρώας και Ιεράς Παραδόσεως μας, οφείλει είτε να μεταλλαχθεί, είτε ακόμα και να χαθεί αν δεν εξυπηρετεί την νέα αποστολή της Παιδείας, που είναι η παράδοση των νέων στις γραμμές παραγωγής των καπιταλιστών.

Το καθεστώς θωρεί την Παιδεία ως ένα εργαλείο, προκειμένου να εντάξει τους νέους στους κόλπους του. Για να είμαστε ακριβοδίκαιοι και σωστοί, οφείλουμε να πούμε ότι αυτό δεν είναι μία νέα σύλληψη ενός νου ή ενός κέντρου αποφάσεων. Αυτό πάντοτε έτσι ήταν και πάντοτε έτσι θα είναι, ασχέτως της μορφής ή της υφής του εκάστοτε καθεστώτος. Ακόμα και στην περίπτωση πραγμάτωσης των αναρχικών ιδεών, όπου θεωρητικά δεν θα υπάρχει καθεστώς και εξουσία, θα υπήρχε Παιδεία και μεταλαμπάδευση Ιδεών, στα πλαίσια – ίσως – που χαράσσει ο Μ. Μπακούνιν στο βιβλίο του «Θεός και Κράτος», όπου γίνεται μία σαφής περιχαράκωση για το ποιες πρέπει να είναι οι επιστήμες, ποιος ο χαρακτήρας τους και πως θα δίδεται η μόρφωση, δηλαδή οι ιδέες της καθεστηκυίας τάξεως, σε όλους.

Η Παιδεία, **σύμφωνα με τον Πλάτωνα**, **είναι το «εν μέγα»**, το θεμέλιο πάνω στο οποίο θα στηθεί η μετέπειτα σαφέστατα περιγραφείσα ιδεατή του Πολιτεία, αφού **μετατρέπει την ψυχή των ανθρώπων από την περιοχή του γίγνεσθαι στην περιοχή του Όντος**.

Ο Κορνήλιος Καστοριάδης, γνωστός μαρξιστής φιλόσοφος, το πάει ακόμα παραπέρα κάνοντας λόγο για διαμόρφωση του ανθρώπου, η οποία δεν περιορίζεται στο σχολείο, αλλά λέει ότι «η παιδεία ενός ανθρώπου αρχίζει από την ηλικία μηδέν και φτάνει ως την ηλικία ωμέγα, δηλαδή τη στιγμή που θα πεθάνει, συνεχώς διαμορφώνεται αυτός ο άνθρωπος», ενώ ως φορείς της εκπαιδεύσεως θεωρεί τα πάντα επικαλούμενος τον Πλάτωνα και λέγοντας «ακόμα και οι τοίχοι της πόλης εκπαιδεύουν τους ανθρώπους και νομίζω ότι αυτό είναι μια τρομερά σημαντική και βαριά αλήθεια».

Όλα αυτά βέβαια είναι τα προφανή, όμως δεν μπορεί κανείς παρά να θυμηθεί την υποκρισία του καθεστώτος και των καναλιών, όταν η Χρυσή Αυγή επέλεξε να κάνει μαθήματα, όχι πολιτικής, αλλά μυθολογίας και Ελληνικής Ιστορίας σε παιδιά. Τότε οι μεγαλοδημοσιογράφοι, όπως συνηθίζουν σε κάθε περίπτωση, κατακεραύνωναν το Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημα για δήθεν «μαθήματα μίσους», ενώ ουδέποτε είπαν τίποτε όταν το ΚΚΕ ασκούσε πολιτική προπαγάνδα εντός των σχολείων και διοργάνωνε ημερίδες διδασκαλίας του προλεταριακού διεθνισμού σε παιδιά του νηπιαγωγείου.

Η υποκρισία τους, όμως, πηγάζει από το γεγονός ότι οι κομμουνιστές, ουσιαστικά, σε αυτά τα μαθήματα έκαναν συστημική προπαγάνδα, αφού τι διεθνισμός, τι παγκοσμιοποίηση... Ο ίδιος αντεθνικός λύκος φορώντας διαφορετική προβιά. Μπορούμε, λοιπόν, ορμώμενοι και από την θεωρία και από την πράξη να συμπεράνουμε ότι το εκάστοτε καθεστώς προβάλλει μέσω της Παιδείας, αλλά και γενικότερα, τα ιδανικά του, προκειμένου να δημιουργήσει νέους πιστούς στο καθεστώς και στα ιδανικά του, στα πλαίσια φυσικά του στατιστικού σφάλματος. Αυτή είναι μία απαραίτητη, για το εκάστοτε καθεστώς, διεργασία που του εξασφαλίζει την μακροημέρευση του. Στην παρούσα φάση που διανύουμε, όπου το καθεστώς χαρακτηρίζεται από τις ιδέες της παγκοσμιοποίησης και όλων

των συνεπαγόμενων αντεθνικών και αντί – παραδοσιακών αξιών που αυτή απαιτεί, έχουμε το πρόγραμμα διδασκαλίας που εφαρμόζεται σήμερα στα σχολεία και την διδακτέα ύλη που απαιτούν για την μεταλαμπάδευση τους αυτές οι αξίες. Η διαδικασία αυτή είναι υψίστης σημασίας για τα συμφέροντα τους, αφού η σύμπλευση των νέων με την παγκοσμιοποίηση, είτε αυτή εκφράζεται μέσα από τον αναρχισμό, τον κομμουνισμό ή την φιλελεύθερη αδιαφορία, είναι απαραίτητη για την εμπέδωση της τραπεζοκρατίας και του κορπορατισμού. Όλα αυτά είναι κατανοητά, το πραγματικά ακατανόητο και υποκριτικό είναι η μομφή και ο πόλεμος του καθεστώτος εναντίον των ταγών του Εθνικισμού, όταν αυτοί θέλουν να στρέψουν την Παιδεία σε Εθνικά Ιδεώδη και διδαχές, όπως η διδαχή των Ηθών, Παραδόσεων και Εθίμων του Λαού μας, η απεμπλοκή της διδασκαλίας της Ιστορίας από τις παγκοσμιοποιητικές παρωπίδες, που επιθυμούν την διαγραφή της και εν γένει η εκπαίδευση ως ιχνηλασία των πάντα επίκαιρων επιταγών Κολοσσών της Σκέψης, όπως ο Πλάτων και ο Αριστοτέλης.

Ενδεικτικό του πως αντιμετωπίζουν την ιστορία οι μαρξιστές και φιλελεύθεροι ταγοί της σύγχρονης εν Ελλάδι εκπαιδεύσεως, είναι το παρακάτω απόσπασμα από συνέντευξη του αριστερού φιλοσόφου, Κώστα Αξελού, σχετικά με τον Νικόλαο Σβορώνο, τον μοναδικό άνθρωπο που έχει αποθέσει λουλούδια στο άγαλμα που απεικονίζει το πρόσωπο του, στον περίβολο του Πολυτεχνείου. Αποκρίνεται, λοιπόν, ο Αξελός σχετικά με τον Σβορώνο: «Ο Σβορώνος ήταν ορθόδοξος (σ.σ. ορθόδοξος μαρξιστής εννοεί). Είχα βρει ένα κείμενο του Μαρξ ενάντια στην Επανάσταση του '21 όπου έλεγε πως «θα κλονίσει την Οθωμανική Αυτοκρατορία και θα δυναμώσει τον Τσάρο». Μου λέει: «Πού το ξέθαψες;» Αντίδραση ιστορικού...». Κοινώς, οτιδήποτε δεν ευνοεί την θεωρία ή τους σκοπούς της προπαγάνδας, πολιτικής ή εκπαιδευτικής, οφείλει είτε να εξαφανίζεται, είτε να αποκρύπτεται ή και να διαστρεβλώνεται ευθέως. Ερχόμενοι, επιτέλους, στο ζήτημα της μεταρρυθμίσεως της Παιδείας από τα σημερινά χάλια, οφείλουμε πρώτον να δείξουμε εμφανώς την αποστροφή μας προς τους ιδιοτελείς και νοσηρούς νόες, που έφεραν την Παιδεία στην σημερινή κατάντια και δεύτερον να κλείσουμε τα αυτιά μας στις καταγγελίες των προαναφερθέντων για «στρατολόγηση», αφού ουδεμία «στρατολόγηση» είναι χειρότερη από την δική τους, που έσπρωξαν την νεολαία στην πρέζα, τον χουλιγκανισμό και την αδιαφορία. Αντικαθιστώντας τις διαλυτικές περί Παιδείας προτροπές και προσταγές τους, οφείλουμε να εγκύψουμε για έτι μία ακόμη φορά στους Αρχαίους – πλην διαχρονικούς – κολοσσιαίους φάρους της Νόησης, όπως ο Πλάτων και ο Αριστοτέλης, η νόηση των οποίων θα αποτελέσει εγγύηση επιτυχίας, όπως άλλωστε συμβαίνει και σε διάφορα επιτυχημένα εκπαιδευτικά ιδρύματα του εξωτερικού.

Η Παιδεία, σύμφωνα με τον Πλάτωνα, είναι το «εν μέγα», το θεμέλιο πάνω στο οποίο θα στηθεί η μετέπειτα σαφέστατα περιγραφείσα ιδεατή του Πολιτεία, αφού μετατρέπει την ψυχή των ανθρώπων από την περιοχή του γίγνεσθαι στην περιοχή του Όντος. Δηλαδή ξεκινά από τις φυλετικές και ειδικότερες γονιδιακές προδιαθέσεις του ανθρώπου και καταλήγει στον Ολοκληρωμένο Πολίτη με όποιο επάγγελμα, καθήκον ή αρμοδιότητα αυτός ή αυτή έχει, προς εξυπηρέτηση πάντα του κοινωνικού συνόλου, όπως αυτό οριοθετείται από την Λαϊκή Κοινότητα. Ο Πλάτων, βεβαίως, συμφωνεί με την «πολιτικοποίηση» της Παιδείας, αφού ο σεβασμός στους Νόμους της Πολιτείας και στην υπεράσπιση τους απέναντι σε οποιαδήποτε επιβουλή είναι υψίστης σημασίας, ενώ ακόμη και ο Άδης και ο θάνατος, παρουσιάζονται με ευχάριστο τρόπο, ώστε να μην τίθεται σε δοκιμασία η ανδρεία των φυλάκων (Πολιτεία 386 a, b), οι οποίοι έχουν υπ' ευθύνη τους την υπεράσπιση της Πατρίδος και των Νόμων αυτής.

Βεβαίως, αξίζει να σημειώσουμε ότι η «πολιτικοποίηση» που ευαγγελίζεται ο Πλάτων ουδεμία σχέση έχει με την «πολιτικοποίηση» που επιβάλλει σήμερα το καθεστώς, η οποία είναι ευθέως κομματικοποίηση και συγκεκριμένα μαρξιστοποίηση, αλλά πρεσβεύει την μεταλαμπάδευση αιώνιων πατρίων αξιών και την ανάδειξη της προδιάθεσης της Ελληνικής Νεολαίας για μεγαλείο, όπως αυτή έρχεται από την ευθεία γραμμή αίματος που συνδέει τους σύγχρονους και τους αρχαίους Έλληνες.

Η μουσική, η ποίηση, η γυμναστική και τα μαθηματική βρίσκονται ιδιαίτερα υψηλά στην Πλατωνική παιδεία. Όσον αφορά τις τέχνες ο Πλάτων πραγματεύεται εις βάθος την διδασκαλία τους, βασίζοντας την σκέψη του πάνω στις αξίες που προβάλλονται μέσω της ποίησης και της αδελφής της, της μουσικής. Έτσι φτάνει να απορρίπτει συλλήβδην ολόκληρα είδη ποίησης, καταλήγοντας στον διθύραμβο και το έπος, στα οποία εξυμνούνται το ήθος και οι αρετές ηρώων και θεών, ενώ από το στόχαστρο της κριτικής του δεν ξεφεύγει ούτε ο Όμηρος. Στην μουσική δε προκρίνει αρμονίες «δωρικού» και «φρυγικού» τύπου, η πρώτη εκ των οποίων χαρακτηρίζεται για το θαρραλέο του χαρακτήρα της και η δεύτερη για τον σωφρονιστικό χαρακτήρα της. Όπως χαρακτηριστικά γράφει στην Πολιτεία (399 a-b) η μεν μία «θα μπορούσε να μιμείται ταιριαστούς τους φθόγγους και τις προσωδίες ενός αντρειωμένου ανθρώπου στη διάρκεια της μάχης» και η άλλη «τον άνθρωπο που κάνει κάτι ειρηνικά και όχι με τη βία».

Ο Αριστοτέλης από την πλευρά του θεωρεί τον άνθρωπο «φύσει πολιτικό», γι' αυτό και θεωρεί την αγωγή μέρος της πολιτικής, αφού αυτή έχει ως σκοπό της την δημιουργία χρηστών πολιτών. Αντιγράφουμε από τα Πολιτικά του Αριστοτέλους: «Τέσσερα περίπου είναι τα είδη των μαθημάτων με τα οποία συνηθίζουν να εκπαιδεύουν τους νέους: τα γράμματα, η γυμναστική, η μουσική και τέταρτο η ιχνογραφία που την διδάσκουν μερικοί. Την γραμματική και την ιχνογραφία τις διδάσκουν επειδή είναι χρήσιμες και εξυπηρετούν πολλές ανάγκες της ζωής. Τη γυμναστική επειδή συντείνει στην ανδρεία. Όσον αφορά τη μουσική θα μπορούσε κανείς να διατυπώσει απορία σήμερα για ποιο λόγο διδάσκεται, αφού στη σημερινή εποχή οι περισσότεροι την χρησιμοποιούν για διασκέδαση. Οι αρχαίοι όμως νομοθέτες την είχαν ορίσει ως παράγοντα της παιδείας γιατί η ίδια η φύση αποζητεί, όπως είπαμε πολλές φορές, ο άνθρωπος να μη μπορεί να χρησιμοποιεί μονάχα σωστά το χρόνο της εργασίας, αλλά να περνά ωραία και το χρόνο της ανάπαυσής του. Επειδή η φύση, για να το ξαναπούμε και πάλι, είναι η αρχή όλων των πραγμάτων.»

Μπορούμε, λοιπόν, να δούμε μία επί της αρχής σύμπλευση απόψεων μεταξύ των δύο Αρχαίων Τιτάνων της σκέψεως, όπως και μία επίσης επί της αρχής διαφωνία με το σημερινό εκπαιδευτικό σύστημα, το οποίο μεταλαμπαδεύει στα παιδιά αρχές αντιφυσικές και αποβάλλει από την διδακτέα ύλη βασικές έννοιες όπως η Πατρίδα, τα Ήθη και τα Έθιμα του Λαού μας, προς χάριν των λαθροεισβολέων, αλλά και των έξωθεν εντολών. Οι δύο αυτοί άνδρες, προφανώς και εμφανίζουν διαφορές στο εκπαιδευτικό σύστημα που οραματιζόντουσαν, όπως παραδείγματος χάριν όσον αφορά την ποίηση, όμως η ανάλυση τοιούτων διαφορών δεν είναι ο σκοπός μας, αφού έχουμε να αντιμετωπίσουμε πιο επίκαιρα προβλήματα, όπως το παρών αντιφυσικό, αντιλαϊκό και αντεθνικό σύστημα και το σχέδιο του για την εκπαίδευση των νέων. Ένα εκπαιδευτικό σύστημα που θεωρεί την γυμναστική ως «στρατιωτική εκπαίδευση», την ορθή διδασκαλία της Ιστορίας ως «διδαχή του μίσους» και τις τέχνες ως κάτι το περιττό και άχρηστο προκειμένου να εισέλθει ο νέος στην αγορά εργασίας, δηλαδή στις μυλόπετρες του σύγχρονου, απάνθρωπου, καπιταλιστικού συστήματος, εκτός και αν πρόκειται για μαρξιστική ποίηση. Η αντίστοιχη πατριωτική - εθνικιστική, όπως ο Παλαμάς ή ο Σικελιανός, σπανίως διδάσκεται.

Καθίσταται σαφές, λοιπόν, ότι είναι αναγκαία η μεταστροφή σε ένα εκπαιδευτικό σύστημα περισσότερο ανθρώπινο και ελληνικό. Πάει πολύς ο καιρός της μαρξιστικής κυριαρχίας στους χώρους διδασκαλίας και ο χρόνος κυριαρχίας της απάτριδης φιλελεύθερης δεξιάς στον χώρο του υπουργείου Παιδείας. Δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι υπό αυτό το σχήμα εκδόθηκε και το εκτρωματικό βιβλίο της Ρεπούση και υπό αυτό το σχήμα κυκλοφόρησε για πρώτη φορά φέτος βιβλίο που αναφέρει τα Σκόπια ως «Μακεδονία».

Οι υγιείς πατριωτικές δυνάμεις αυτού του τόπου θα πρέπει να πάψουν να διακατέχονται από ενοχικά συναισθήματα απέναντι στον διεθνισμό και την παγκοσμιοποίηση και την αντεθνική λαίλαπα που οι ταγοί τους εξαπολύουν.

Αν αποδεχτούμε τους καθεστωτικούς ορισμούς που θέλουν οτιδήποτε αντεθνικό να ονομάζεται «προοδευτικό» και οτιδήποτε εθνικό να ονομάζεται «συντηρητικό», τότε διατρανώνουμε ότι έχει έρθει η ώρα για μία συντηρητική επανάσταση που θα σαρώσει το παρών αντεθνικό κατεστημένο και θα σώσει την Ελληνική Νεολαία από τις καταστροφικές συνέπειες του σύγχρονου εκπαιδευτικού συστήματος, το οποίο έχει αποδεδειγμένα αποτύχει οικτρά.

Κώστας Αλεξανδράκης

Η διαχρονική ελληνικότητα της Χιμάρας και η απελευθέρωσή της στις 5 Νοεμβρίου του 1912

Στή Χειμάρρα βγαίνει ο ήλιος,
άρχηγός ο Σπύρος Μίλιος.
Σπύρος Μίλιος στη Σπηλαία
μέ σταυρό καί μέ σημαιά.
Τά βαπόρια είχαν ράξει
βγάνανε στρατό με τάξη,
την Τουρκία να υποτάξει.
Τά κανόνια βροχή βροντούσαν,
τή Χειμάρρα χαιρετούσαν,
καί Τούρκους αιχμαλωτούσαν.
Παλληκάρια Χειμαριώτες,
Κηπαριώτες,Πυλιουριώτες,
Βουνιώτες-Κουδεσιώτες
Δρυμαδιώτες,Παλασσιώτες.
Πολεμούν τά εφτά χωριά,
πολεμού σάν τά θηρία
νά σβήνουν τήν Τουρκία
μέσ'τά χιόνια,μέσ'τά κρύα
γιά τη βάρδια δέν τούς μέλει τρία.
Νύχτα μέρα τό ντούφεκι
δέ λέει του χάρου παρέκει.
Πολεμάει το Δουκάτι,
Μπόρσι -Τατ(ε) ζάτι,
τό Γκολέμι,τό Ζουλιάτη,
τό Κούτσι το Προγονάτι
Ραδήμα,Τραγκιασιντάτι,
καί στρατός απ'τό Μπεράτι
χάθηκαν χωρίς τακάτι.
-Έλα πές μάς ποιητά
Τί είδες στήν μάχη πού πήγες;
-Είδα όπλα.πολυβόλα,
οί Τούρκοι πήρανε την φόλα.
Μάθετε παλληκαράδες,
'Αλβανοί καί Τουρκαλάδες,
είναι γιά νά τρών χαλβάδες
καί μπουρέκια καί ντολμάδες.
Οί Τούρκοι γιά τά μπουρέκια,
κ'οί Έλληνες γιά τα ντουφέκια.
Πάνε-πάν' οί Τούρκοι,
χάθηκαν μέ τον κιαμέτη
στό σαϊτάνη ,στό λιανέτη.
Δώδεκα καί δεκατρία,
τήν έθαψαν τήν Τουρκία,
Μαυροβούνι καί Σερβία.

Ένα ζήτημα φλέγουσας σημασίας, μια ιδέα, ένα εμβατήριο που όλοι λίγο πολύ ψελλίσαμε κατά τη στρατιωτική μας θητεία για τη Βόρεια Ήπειρο, την σκλαβωμένη αδερφή μας, είναι η αφορμή για περαιτέρω ιστορική αναζήτηση και έρευνα. Είχα ακούσει μια ιστορία για έναν παππού, που όταν απελευθέρωναν οι Εύζωνοι τη Β. Ήπειρο, πετώντας παράλληλα τους Ιταλούς στη θάλασσα το 1940, παρακολουθούσε την προέλαση των ελληνικών στρατευμάτων απαθής και ασυγκίνητος.

Ένας στρατιώτης τον πλησίασε και τον ρώτησε απορημένος γιατί δεν χαίρεται που απελευθερώθηκε η σκλάβα πατρίδα και εκείνος ατάραχος του είπε λόγια που μόνο η λαϊκή σοφία δύναται να αντιληφθεί και να αφομοιώσει: «Ξέρω, παιδί μου, πως δεν είναι οριστικό, όπως οριστικό δεν ήταν και τις προηγούμενες φορές». Ο νεαρός στρατιώτης πάγωσε για μερικές στιγμές και μετά συνέχισε την πορεία του και τα καθήκοντά του. Αναλογιζόταν όμως συχνά τις κουβέντες του γέροντα. Και έψαξε. Και έμαθε.

Η διαχρονική ελληνική παρουσία

Η Χιμάρα, όπως ορθά ορθογραφείται, προερχόμενη ετυμολογικά από τη θεά των καταιγίδων Χίμαιρα, αλλά και τοπολογικά ως εξέλιξη της αρχαίας πόλης Χίμαιρα, βρίσκεται στους πρόποδες των Ακροκεραυνίων. Είναι τόπος που αρχικά ήτο άγονος αλλά με ανθρώπινη παρέμβαση κατέστη εύφορος και κατοικήσιμος.

Πρώτοι κάτοικοι της αρχαίας πόλης ήταν οι Χάονες, μια πελασγική φυλή, που έδωσε το όνομά της στην περιοχή. Η αρχαία ελληνική γραμματεία προσφέρει αδιάσειστες αποδείξεις για την ελληνικότητα της περιοχής. Η πρώτη αναφορά είναι από τον ποιητή Θεοδωρίδα, ο οποίος αναφέρει ότι:

Η παλικαριά τον άντρα στον ουρανό
και στον Άδη τον φέρνει.
Έτσι και τον γιο του Σώσανδρου,
το Δωρόθεο, μες τη φωτιά το ρίχνει.
Γιατί, ζητώντας λεύτερη στην Φθία μέρα,
καραβοτσακίστηκε ανάμεσα
στους Σηκούς και στη Χιμάρα.

Ο μεγάλος ιστορικός Θουκυδίδης, αναφέρει επίσης πως οι Χάονες ήταν: «λαός αβασίλευτος, κυβερνιόταν από δύο άρχοντες που εκλέγονταν κάθε χρόνο και προήρχοντο από το αρχαίο βασιλικό γένος του οποίου τα προνόμια είχαν περιοριστεί στην ηγεσία της φυλής αλλά με αιρετούς αντιπροσώπους»(Θουκ.Β 68-91 και Β 80,5). Σύμφωνα με τον Στράβωνα οι Χάονες έλαβαν μέρος στον Πελοποννησιακό Πόλεμο κατά των Ακαρνάνων.

Πλήθος γεγονότων ανά τους αιώνες δημιουργούν τις βάσεις για την άνθιση και την εδραίωση του ελληνικού πολιτισμού στην περιοχή. Παρά τις αναρίθμητες επιθέσεις που δέχεται ο πληθυσμός της, καταφέρνει πάντα να αντιστέκεται και ή να εκδιώκει τον εχθρό, παραμένοντας ανυπόταχτος στις πλείστες των περιπτώσεων ή να πετυχαίνει ευνοϊκούς όρους συνθηκολόγησης.

Οι Χιμαριώτες κατά την ελληνική επανάσταση

Κατά την περίοδο της Τουρκοκρατίας, τα παλικάρια της Χιμάρας έδωσαν των υπέρ πάντων αγώνα, χωρίς να αφήσουν σε ησυχία τους τούρκους ούτε στιγμή. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι πολλοί καπεταναίοι και οπλαρχηγοί, κλέφτες και πολεμιστές της Εθνικής Παλιγγενεσίας κατέφευγαν μετά από επιχειρήσεις στα δύσβατα κορφοβούνια της περιοχής. Πλήθος αγωνιστών της περιοχής στάθηκαν στο πλευρό των αδερφών τους του Νότου: Χειμαριώτης, Σπυρομήλιος, Γκιόκας, Γκιάκας, Γκορέτσης, Δήμας Δημητρίου, Δούκας, Ζάχος, Χαρίσης, μερικά μόνο από τα ονόματα των ηρώων που αψήφησαν τη ζωή τους και τάχθηκαν στην Ιδέα της απελευθέρωσης του Γένους.

Τρανή απόδειξη επίσης για την αδιάσειστη ελληνικότητα της περιοχής αποτελεί και μια τούρκικη απογραφή του 1908 από την οποία προκύπτει ότι στα 13 χωριά της Χιμάρας, κατοικούν 7.218 Έλληνες επί συνολικού πληθυσμού 11.968 κατοίκων, περίπου δηλαδή το 60%.

Ο αγώνας για ένωση με την Ελλάδα

Ήταν το 1910, όταν ως απόρροια του κινήματος των νεότουρκων, τουρκικός στρατός εισέρχεται στη Χιμάρα, ασκώντας την ανθελληνική του πρακτική. Τα ελληνικά αντιτορπιλικά Ασπίς και Σφενδόνη που βρίσκονται στα ανοιχτά λειτουργούν ως φόβητρο και οι τούρκοι δεν προχωρούν σε κάποια ενέργεια.

Η αρχή των Βαλκανικών Πολέμων βρίσκει την Ελλάδα έτοιμη να πραγματώσει εθνικούς πόθους και να αποκαταστήσει τα εθνικά και εδαφικά της δίκαια, ενώ παράλληλα παρουσιάζεται και η σπάνια ευκαιρία να πετάξει τους αντιπάλους της στην άβυσσο της Ιστορίας. Στις 5 Νοεμβρίου του 1912 ο Σπυρομήλιος, ο θρυλικός καπετάν Μπούας του Μακεδονικού Αγώνα, απελευθερώνει την Χιμάρα μέσα σε συνθήκες απίστευτης στρατηγικής ικανότητας. Ένα μήνα πριν έχει απελευθερωθεί η Θεσσαλονίκη και άλλες περιοχές της Μακεδονίας.

Η Ήπειρος βρίσκεται και αυτή στα σχέδια απελευθερώσεως και οι τρεις αξιωματικοί, Ταγματάρχης Χωροφυλακής Σπύρος Σπυρο-

μήλιος, Τσόντος και Μάνος αποστέλλονται για κατόπτευση και προετοιμασία του μετώπου, δυνάμει της διαταγής υπ' αριθ. 88263, που είχε εκδώσει η Ελληνική κυβέρνηση.
Ο Σπυρομήλιος δεν χάνει ούτε στιγμή και μεταβαίνει στην Κέρκυρα, από όπου οργανώνει εθελοντικά σώματα συμπατριωτών του και σταδιακό εξοπλισμό των Χιμαριωτών. Στις 3 Νοεμβρίου 200 Κρήτες εθελοντές καταφτάνουν ως ενίσχυση του σώματος εθελοντών του Σπυρομήλιου.
Τα ξημερώματα της 5ης Νοεμβρίου το εθελοντικό σώμα των περίπου 2000 εθελοντών, αποτελούμενο από Χιμαριώτες, Κρήτες και άλλους εθελοντές επιβιβάζεται στα ατμόπλοια. Στις 7:30 το πρωί τα ελληνικά τμήματα αποβιβάζονται στα Σπήλια της Χιμάρας. Ουδεμία αντίσταση άξια λόγου παρατηρείται.
Ένα τμήμα κατευθύνεται στον Λογαρά, οι Κρητικοί παραμένουν στο νότιο τμήμα της πόλης ενώ Χιμαριώτες εθελοντές ετοιμάζονται για επίθεση και κατάληψη του Κάστρου της Χιμάρας. Στη σύγκρουση που πραγματοποιείται, οι τούρκοι εγκλωβίζονται και μέσα σε μια ώρα παραδίνονται στους πολιορκητές. Οι απώλειες ήταν τρεις νεκροί Τούρκοι στρατιώτες και ένας τραυματίας Χιμαριώτης, ενώ συλλαμβάνονται 32 τούρκοι και αποστέλλονται στην Κέρκυρα.
Μετά την κατάληψη του Κάστρου, ο Ταγματάρχης Σπυρομήλιος εισέρχεται στο Διοικητήριο της πόλης θριαμβευτής, ενώ η γαλανόλευκη τοποθετείται με πασίδηλη συγκίνηση σε περίοπτο σημείο. Στην Προκήρυξη που ακολουθεί, η Χιμάρα κηρύσσεται «ελευθέραν ως αναπόσπαστον τμήμα της μίας και αδιαίρετου μεγάλης Ελληνικής Πατρίδος».
Ωστόσο στις 29 Νοεμβρίου ο Σπυρομήλιος λαμβάνει διαταγή να εγκαταλείψει την περιοχή. Οι Αλβανοί αρχίζουν να εξοπλίζονται και να συγκεντρώνονται για την ανακατάληψη της. Ο Σπυρομήλιος, πιστός στα κελεύσματα της ελληνικής ψυχής, αρνείται να εκτελέσει την διαταγή αποχώρησης και ταυτόχρονα οργανώνει αμυντικές θέσεις και σχέδια απόκρουσης, με τα πλέον θετικά αποτελέσματα.

Το τέλος των Βαλκανικών πολέμων

Με το πέρας τον Βαλκανικών Πολέμων, η Ελλάδα υποχρεώνεται να αποσύρει τον στρατό της από την περιοχή της Βορείου Ηπείρου. Για ακόμη μια φορά, ο Σπυρομήλιος, δεν εκτέλεσε την διαταγή της αποχώρησης, ανακήρυξε την αυτονομία της περιοχής και οργάνωσε τοπικές ένοπλες ομάδες, τους λεγόμενους «Ιερούς Λόχους» ενώ στις 17 Φεβρουαρίου 1914 προσχώρησε στην προσωρινή Κυβέρνηση της Βορείου Ηπείρου που ορίστηκε στο Αργυρόκαστρο. Όλο αυτό το χρονικό διάστημα, έθεσε τις ικανότητές του στην υπηρεσία της Πατρίδας και της Σημαίας, αποκρούοντας επιτυχώς κάθε προσπάθεια επίθεσης από πλευράς των αλβανών.
Η ιστορία της Βορείου Ηπείρου και της Χιμάρας θα πρέπει να γεμίζει τον κάθε Έλληνα Εθνικιστή με αισθήματα ανάμεικτα. Νοσταλγία για χώματα ελληνικά, αλληλεγγύη και θαυμασμό για τα σκλαβωμένα αδέρφια μας που διώκονται, οργή και ιερό μένος γιατί βασανίζονται και δολοφονούνται επειδή τολμούν να μιλούν την ελληνική γλώσσα και να διάγουν κατά τον ελληνικό είθισται. Δεν έχει περάσει άλλωστε πολύ καιρός που ο εθνομάρτυρας Αριστοτέλης Γκούμας, έχασε τη ζωή του από τα υπάνθρωπα κτήνη, που τον δολοφόνησαν. Χρέος ιερό όλων ημών, καθίσταται η σπουδή της Ιστορίας και η μεταλαμπάδευση της Ιστορικής αλήθειας στις επόμενες γενιές.

Υ.Γ. : **ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ**
Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ
Η ΕΛΛΑΔΑ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ

Νικόλαος Λεμοντζής

Η οικολογική συνείδηση

από την σκοπιά των τριών μεγάλων ιδεολογικών ρευμάτων

Με την λήξη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου και με την επικράτηση των «δημοκρατικών» πολιτευμάτων, η Ευρώπη χωρίστηκε σε δυο πολιτικά στρατόπεδα αυτά του καπιταλισμού και του κομουνισμού. Κατ' ουσία τα δύο αυτά ιδεολογήματα οικοδόμησαν μια ανθρωποκεντρική κοινωνία σύμφωνα με την οποία η άρχουσα τάξη (κεφαλαιοκράτες - καπιταλισμός, εργάτες – κομμουνισμός) αποτελεί την κινητήρια δύναμη τόσο της Πολιτείας όσο και του περιβάλλοντος στο οποίο αναπτύσσεται αυτή. Προσπαθώντας να υπεραμυνθούν των θέσεών τους και να επιβληθούν στα Έθνη ανά τον κόσμο, οι κυβερνήσεις τους εισήγαγαν τον υλιστικό τρόπο ζωής προκαλώντας έτσι την πλήρη αποξένωση του ανθρώπου από την Φύση, μετατρέποντας τον ως εκμεταλλευτή και εν τέλει καταστροφέα της ίδιας της Ζωής.

Καπιταλιστικός τρόπος δράσης στη Φύση

Στις ημέρες μας ο καπιταλισμός φαίνεται να καταρρέει, καθώς η οικονομική κρίση προκάλεσε το μεγαλύτερο ρήγμα στα θεμέλια ενός σάπιου πολιτικού και κοινωνικού συστήματος. Στο όνομα του κέρδους, δεν δίστασε να προκαλέσει ανεπανόρθωτη ζημιά στη Φύση καταστρέφοντας στην ουσία τον ίδιο τον άνθρωπο, που αποτελεί κομμάτι αυτής.

Όταν ο αγρότης κλίθηκε να υπηρετήσει το κοινωνικό πρότυπο του καπιταλισμού, εγκατέλειψε την γη του για να διασφαλίσει έναν υποτιθέμενο καλύτερο τρόπο ζωής, συντελώντας στην πνευματική και σωματική του αυτοκτονία.

Οι μεγαλουπόλεις που κτίστηκαν για να υπηρετήσουν αυτόν το σκοπό, μετέτρεψαν την ατομική καθημερινή συμβίωση με τη Φύση στην πλήρη παραγκώνισή της, δημιουργώντας μια άβουλη μάζα η οποία στο όνομα της προσωπικής ευμάρειας ποδοπάτησε και κατέστρεψε τις πηγές που θα μπορούσαν να την καταστήσουν Εθνικά ελεύθερη και οικονομικά ανεξάρτητη.

Ο ανθρωποκεντρισμός και ο υλισμός του καπιταλισμού εκεί που ξερίζωνε δέντρα εκεί έχτιζε βιτρίνες. Ο συνεχής βομβαρδισμός από τον Τύπο και την τηλεόραση καλλιέργησαν τον νέο «άνθρωπο», το υπερκαταναλωτικό ον, επιβάλλοντας το νέο τρόπο ζωής: τα ακριβά ρούχα, τα αυτοκίνητα, την καλοβολεμένη δουλίτσα στο γραφείο.

Ο νέος «άνθρωπος» που ξεπρόβαλλε δεν διέφερε σε τίποτα από αυτό που ήθελε να μοιάζει: στις άψυχες κούκλες που στολίζουν τις χιλιάδες βιτρίνες γνωστών οίκων μόδας. «Ντύνοντας» τη νέα του ζωή, αδιαφόρησε ακόμη και στις χιλιάδες δασικές εκτάσεις που καταστράφηκαν προκειμένου να εξασφαλιστούν αξιοποιήσιμα οικόπεδα προς ανέγερση είτε ξενοδοχειακών μονάδων, είτε προσωπικών βιλών. Στην υπερκαταναλωτική ανάγκη που του γεννήθηκε, θυσίασε και μια ολόκληρη χώρα μετατρέποντάς την σε έρμαιο των διεθνών τοκογλύφων.

Έτσι, σε μια καθαρά αυτάρκη χώρα, όπως η Ελλάδα, ο υπερκαταναλωτισμός ξεπούλησε τη γη των προγόνων του, εγκαταλείποντας την Ιστορία της οικογένειάς του, την αυλή που καθόταν ένας παππούς, το χωράφι που έδινε σοδειά γεμίζοντας το πιάτο στο καθημερινό τραπέζι της οικογένειας, ακόμη και τα ζώα που είχε κάθε αγροτικό σπίτι μπήκαν στα μεγάλα εργοστάσια παραγωγής ακολουθώντας την ίδια τύχη με τους αφέντες τους.

Τα ποσοστά μακροζωίας μειώθηκαν και οι ασθένειες που γεννήθηκαν από την εκβιομηχανισμένη κτηνοτροφία και αλιεία, όπως ο καρκίνος, επηρεάζουν αρνητικά το ποσοστό βιωσιμότητας των Ελλήνων.

Ακόμη και η υπογεννητικότητα, οφείλεται κατά ένα μέρος, στην μη σωστή διατροφή, «είμαστε ό,τι τρώμε» θα επισημάνουν οι διατροφολόγοι…

Ο καπιταλισμός, πέρα από την σαγηνευτική του «πραγματικότητα», δημιούργησε και έναν νέο πολιτισμό και όπως λένε οι μεγάλοι πολιτισμοί και οι μεγάλοι άνθρωποι στην Ιστορία κρίνονται από το έργο που αφήνουν πίσω τους.

Ο πολιτισμός των σκουπιδιών

Στη χώρα μας κάθε χρόνο παράγονται 3,2 εκατομμύρια τόνοι οικιακών απορριμμάτων τα οποία καταλήγουν στις κατά τόπους χωματερές. Σύμφωνα με μελέτες η αποσύνθεσή τους είναι αργή έως ανύπαρκτη, πράγμα που σημαίνει ότι κάποια στιγμή θα αναζητηθούν νέοι χώροι διάθεσης απορριμμάτων.

Παρά τις εκκλήσεις, γνωστές εταιρείες που συσκευάζουν τα προϊόντα τους σε πλαστικό και άλλα μη ανακυκλώσιμα υλικά, αρνήθηκαν να ακολουθήσουν μια πιο οικολογική μέθοδο, επειδή το κόστος ανακύκλωσης είναι αρκετά μεγαλύτερο από το κόστος παραγωγής νέων υλικών (πχ πλαστικό).

Πιο συγκεκριμένα, η Eco – Emballage διαπίστωσε πως η ανακύκλωση ορισμένων προϊόντων κοστίζει έξι έως και δέκα φορές περισσότερο από το θάψιμο τους σε χωματερές.

Οι μεγάλοι πολιτισμοί και οι μεγάλοι άνθρωποι στην Ιστορία **κρίνονται από το έργο που αφήνουν πίσω τους**

Στο ήδη υπάρχον πρόβλημα έρχεται να προστεθούν και οι εγγυήσεις που έχει δώσει η χώρα μας απέναντι στην τρόικα με το Μνημόνιο όπου σύμφωνα με το νόμο προβλέπεται η εισαγωγή εκατομμυρίων τόνων σκουπιδιών για την καύση απορριμμάτων τύπου SRF.

Το καύσιμο SRF περιλαμβάνει χαρτί (50%), πλαστικό (10%), άλλα καύσιμα υλικά (30% π.χ. ξύλο), μη καύσιμα υλικά (10%) και κάποια οργανικά υλικά. Ο περιβαλλοντικός κίνδυνος, που αναμένεται, είναι ότι κατά την διάρκεια της θερμικής καταστροφής των υλικών απελευθερώνονται επικίνδυνα αέρια όπως διοξίνες, φουράνια και βαρέα μέταλλα. Όπως επισημαίνουν επιστήμονες και οικολογικές οργανώσεις ο κίνδυνος για τον φυσικό μας πλούτο και για την υγεία των Ελλήνων είναι πολύ μεγάλος, καθώς επίσης και η αύξηση του φαινόμενου του θερμοκηπίου.

Προκειμένου να προσεγγιστούν νέοι επενδυτές, όπου θα αναλάβουν την καύση, θα πρέπει ο όγκος των απορριμμάτων να είναι υπερ-διπλάσιος από ότι σε άλλες χώρες. Υπολογίζεται, λοιπόν, ότι η Ελλάδα θα ξεπερνά το ποσοστό ολόκληρης της Ευρώπης όσον αφορά την καύση απορριμμάτων, πράγμα που σημαίνει πως η πολυπόθητη ανάπτυξη του «συνταγματικού» τόξου θυσιάζει στο βωμό του κέρδους τόσο την Φύση όσο και τον άνθρωπο, μετατρέποντας κυριολεκτικά την χώρα μας σε έναν τεράστιο κάδο απορριμμάτων.

Όταν ο καπιταλισμός καταστρέφει την Ιστορία και την οικολογική συνείδηση

Στη λίστα με τα οικολογικά εγκλήματα που έχει επιφέρει ο νέος τρόπος ζωής στην Ελλάδα έρχεται να προστεθεί και ο ποταμός Ασωπός.

Σύμφωνα με το ομηρικό λεξικό του Πανταζίδη, το όνομα Ασωπός προέρχεται από το Άσις που σημαίνει Ύλις και Όψις. Οι Αρχαίοι Έλληνες λάτρευαν τον Ασωπό ως θεό και τον θεωρούσαν βοηθό του Ασκληπιού. Η εξήγηση που πιθανολογείται είναι πως ακόμη και σήμερα πιστεύεται πως η λάσπη πολλών ποταμών θεωρείται θεραπευτική.

Χιλιάδες χρόνια μετά, στο όνομα της ανάπτυξης και της κερδοσκοπίας οι βιομηχανίες που έχουν αναπτυχθεί στην περιοχή ρυπαίνουν επικίνδυνα τον ποταμό. Το έτος 2007, και ενώ ανεπίσημες έρευνες είχαν ήδη δείξει για τετραπλασιασμό των ποσοστών του καρκίνου στην ευρύτερη περιοχή, οι βρύσες των σπιτιών έτρεξαν εξασθενές χρώμιο. Τα στόματα έκλεισαν με κάποια μικροπρόστιμα τα οποία επιβλήθηκαν στην παραβατική και αντι-οικολογική συμπεριφορά των βιομηχανιών της αισχροκέρδειας.

Την ίδια χρονιά, με την προκήρυξη πρόωρων βουλευτικών εκλογών ξεσπά το πύρινο μέτωπο σε όλη την Ελλάδα. Αρκετοί τότε κάνουν λόγο για οργανωμένο σχέδιο εμπρησμών που στόχο είχαν την αποσταθεροποίηση της χώρας, μεταξύ αυτών πολιτικοί που είχαν αφήσει σαφή υπονοούμενα για την ταυτότητα των δραστών. Αντιεξουσιαστές; Τούρκοι πράκτορες; Ποτέ δεν δόθηκε στην δημοσιότητα ο πραγματικός υπεύθυνος και το γιατί στα πρόσωπα των πυροπαθών παραμένει αναπάντητο. Αργότερα, έρευνες του Πολυτεχνείου κατέδειξαν ότι στα ύδατα των περιοχών που παραδόθηκαν στην φωτιά υπήρχαν υψηλές συγκεντρώσεις από αμμωνία, φώσφορο, μόλυβδο και αρσενικό, στοιχεία που απελευθερώνονται κατά την καύση από πλαστικά και απορρίμματα παράνομων χωματερών.

Η μεγαλύτερη φυσική καταστροφή στην ιστορία της σύγχρονης Ελλάδας άφησε πίσω της μια στάχτη άνω των 270.000 εκτάριων γης και 63 νεκρούς ανθρώπους. Όμως το μεγαλύτερο πλήγμα το δέχτηκε η υπερηφάνεια του Έλληνα… Το λίκνο του πολιτισμού, η Αρχαία Ολυμπία και ο Κρόνιος λόφος παραδόθηκαν στις φλόγες. Την επόμενη ημέρα από την καταστροφική πυρκαγιά, ο ιερός αυτός χώρος ήταν βαριά πληγωμένος, όπως βαριά πληγωμένη ήταν η Εθνική υπερηφάνεια και η αξιοπρέπεια του Έλληνα πολίτη. Επάνω στις στάχτες της καμένης μας Πατρίδας, ο υπουργός Πολιτισμού τότε, Γ. Βουλγαράκης, έσπευσε να δηλώσει πως απετεύχθη η καταστροφή και «κάηκαν μόνο λίγα δέντρα».

Λίγες ημέρες αργότερα άρχισε και το ντελίριο υποσχέσεων από τα αποκόμματα του συνταγματικού τόξου, προκειμένου να διασφαλίσουν την θεσούλα τους μέσα στη βουλή.

Σκουριές Χαλκιδικής: η σκουριά ενός σάπιου πολιτικού κατεστημένου

Με πρόσφατο παράδειγμα το μεταλλείο χρυσού στις Σκουριές Χαλκιδικής, η οικολογική ισορροπία είναι έτοιμη να θυσιαστεί για ακόμη μια φορά στο βωμό της «εθνικής» ανάπτυξης της οικονομίας και της βελτίωσης των ορών ανταγωνισμού και κέρδους. Οι επιταγές της τρόικας ζητούν άμεση εξαργύρωση, έχοντας ως κύριο στόχο τόσο την καταλήστευση της Φύσης όσο και του ίδιου του ανθρώπου ως αναπόσπαστο κομμάτι αυτής.

Σύμφωνα με μελέτη της Γεωπονικής Σχολής του ΑΠΘ, το μεγαλύτερο μέρος της περιοχής που έχει παραχωρηθεί για μεταλλευτική δραστηριότητα αποτελεί προστατευόμενη περιοχή της NATURA 2000, καθώς το 90% της έκτασής της καλύπτεται από δάση. Στα επιπλέον χαρακτηριστικά της προστίθεται η πλούσια χλωρίδα και πανίδα καθώς επίσης και η εκτεταμένη ακτογραμμή της.

Άξιο αναφοράς -για την βιωσιμότητα τόσο των ανθρώπων που διαμένουν στην περιοχή αλλά και για το όποιο ποσοστό αυτάρκειας έχει απομείνει στη χώρα μας- είναι και οι καλλιεργούμενες εκτάσεις σιτηρών, αραβόσιτου, οσπρίων, κηπευτικών, αμπελιών, ελιών, βιομηχανικών και κτηνοτροφικών φυτών.

Η σημερινή εικόνα της Λίμνης Αράλης

Αναλυτικά η Γεωργική στατιστική του 2009 κατέδειξε ότι ειδικότερα στον Δήμο Αριστοτέλη υπάρχουν 1.197 εκμεταλλεύσεις εκ των οποίων οι 912 είναι γεωργικές, οι 104 κτηνοτροφικές και οι 180 μικτές.

Τέλος, οι αρχαιολογικοί χώροι που θα πληγούν ανεπανόρθωτα από το υποέργο των Σκουριών είναι τόσο μεγάλης σημασίας για την πολιτιστική κληρονομιά αυτού του τόπου, που η αξία τους κρίνεται ανεκτίμητη, ακόμη και αν αυτή ξεπεράσει τα δισεκατομμύρια ευρώ. Συγκεκριμένα ένας μεγάλος αριθμός αρχαιολογικών χώρων που απαντούν από την Παλαιολιθική εποχή, τους Περσικούς πολέμους, την Κλασική περίοδο, τους Ελληνιστικούς χρόνους και το Βυζάντιο βρίσκεται στην Χαλκιδική. Επίσης, ένας από τους μεγαλύτερους φιλόσοφους όλων των εποχών, ο Αριστοτέλης, γεννήθηκε στα Στάγιρα και διαμέσου της παιδείας του άντρωσε τον Μεγαλύτερο Έλληνα που γνώρισε η Ιστορία αυτού του τόπου, τον Μέγα Αλέξανδρο.

Όλα αυτά όμως, είναι μικρής σημασίας προκειμένου να τραφεί η κερδοσκοπική απληστία των διεθνών τοκογλύφων. Η δήθεν εθνική ανάπτυξη που ονειρεύονται δεν είναι τίποτα παραπάνω από την ολοένα και μεγαλύτερη καταδυνάστευση των Ελλήνων, ξεπουλώντας κάθε κομμάτι γης σε ξένα συμφέροντα και αδιαφορώντας τόσο για τις πρωταρχικές ανάγκες διαβίωσης του ανθρώπου μέσα στο φυσικό του περιβάλλον όσο και για την ίδια την πολιτιστική του κληρονομιά.

Ο μύθος της οικολογικής συνείδησης της αριστεράς

Στην άλλη όψη του νομίσματος, είναι οι κομουνιστικές κοινωνίες και η δήθεν ευαισθητοποίηση της αριστεράς στα θέματα της οικολογίας και του περιβάλλοντος. Βέβαια, την ιστορία σαφέστατα την γράφουν οι νικητές γι αυτό το λόγο άλλωστε ο οχετός προπαγάνδας των τελευταίων χρόνων έπεισε και τους τελευταίους ότι το οικολογικό κίνημα γεννήθηκε και μεγαλούργησε είτε επί Σοβιετικής Ενώσεως είτε μετά τη λήξη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου από αριστερές οργανώσεις.

Όσον αφορά το πρώτο, ο κομμουνισμός υποτίθεται πως αντιπροσωπεύει το δίκαιο για την εργατιά και τους αγρότες. Εδώ θα μας απασχολήσουν οι τελευταίοι, καθώς αποτελούν το δίπτυχο άνθρωπος – περιβάλλον. Το κομουνιστικό καθεστώς εφαρμόστηκε πλήρως και με όλες τις μορφές του στην Πρώην Σοβιετική Ένωση, σύμφωνα, λοιπόν, με την κομουνιστική αντίληψη περί ιδιοκτησίας, η γη δεν πρέπει να ανήκει σε κανένα. Με την μη ατομική ιδιοκτησία, όμως, ο ρόλος της Φύσης μεταβάλλεται ως κάτι ξένο και εξωτερικό από τον άνθρωπο. Η κρατικοποίηση της γης και η κοινή ιδιοκτησία διαταράσσει τον ίδιο τον κύκλο της Ζωής και

της Φύσης. Καθώς η Φύση πάντα ιεραρχεί, δημιουργεί και εν τέλει καταστρέφει ότι δεν είναι άξιο να διαιωνιστεί. Ένα απλό παράδειγμα μπορεί να σταθεί και η νοητή εξίσωση ενός λύκου με ένα πρόβατο η οποία φαντάζει εξωφρενική, πόσο δε μάλλον όταν επί μιας σταλινοποιημένης φύσεως τους επιβάλλεται η επιλογή από κοινού για το φαγητό τους.

Στην Σοβιετική Ένωση δεν εφαρμόστηκε τίποτα από τα παραπάνω, όχι για ιδεολογικούς λόγους –καθώς η αριστερά ήταν πάντα καλή στην αμπελοφιλοσοφία- αλλά για πολιτικούς.

Με την κολεκτιβοποίηση, οι «απεσταλμένοι» του κόμματος απαίτησαν από τους αγρότες την αύξηση της παραγωγής τους κατά 35% μέσα σε διάστημα λίγων χρόνων. Η περί ισότητας πύρινοι λόγοι, του δήθεν εργατικού κόμματος, έσβησαν καθώς η επιβολή της υποχρεωτικής υπερεργασίας σήμανε σκληρότατες συνθήκες για τους χωρικούς, ανοίγοντας ταυτόχρονα την πόρτα της οικολογικής καταστροφής.

Παρά τις αντιστάσεις των χωρικών, η καταστολή από το κράτος ήταν στυγνή με αποτέλεσμα την πλήρη αποξένωση των αγροτών από το φυσικό τους περιβάλλον. Η δήθεν οικολογική συνείδηση ήταν το μόνο πράγμα που δεν καλλιεργήθηκε επί κομουνιστικού καθεστώτος. Ακόμη και το δικαίωμα της αγρανάπαυσης απαγορευόταν ρητώς, καθώς η Μόσχα ήθελε όσον το δυνατόν μεγαλύτερη παραγωγή τροφής για να θρέψει την μεγάλη αρκούδα που δημιούργησε.

Λίμνη Αράλη: όταν η αριστερά αποκτά οικολογική συνείδηση

Η εξαφάνιση της λίμνης Αράλης, θεωρείται η μεγαλύτερη περιβαλλοντολογική καταστροφή που έχει προκληθεί από άνθρωπο. Τα ποτάμια Σιρ Νταριά και Αμού Νταριά που την τροφοδοτούσαν, τη δεκαετία του 1960 εκτράπηκαν από τους Σοβιετικούς προς την έρημο για να τροφοδοτήσουν έργα άρδευσης. Η λίμνη Αράλη ήταν μια από τις μεγαλύτερες λίμνες στο κόσμο και σήμερα μετά την επέμβαση των σοβιέτ η εικόνα που παρουσιάζει είναι μια έρημος γεμάτη ναυαγισμένα πλοία.

Το 1948 σε ένα νησάκι της λίμνης κατασκευάζεται ένα άκρως απόρρητο εργαστήριο βιοχημικού πολέμου. Κύριος στόχος του συγκεκριμένου εργοστασίου ήταν να μετατραπεί ο άνθρακας και η πανώλη σε χημικά όπλα.

Το 1971 το σοβιετικό «όνειρο» παίρνει την μορφή του: η ευλογιά μετατρέπεται σε χημικό όπλο, δοκιμάζοντας το στην ύπαιθρο. Πέραν των παραπάνω, η Αράλη είναι σοβαρότατα μολυσμένη, καθώς το αλάτι που παρασύρει ο άνεμος από τον πυθμένα καταστρέφει τις σοδειές. Η δημόσια υγεία στην περιοχή έχει πληγεί ανεπανόρθωτα από το μολυσμένο αέρα και νερό, απόρροια όλων αυτών είναι η βιομηχανία βιολογικών όπλων που λειτουργούσε με την σφραγίδα του «επαναστατικού» και «οικολογικού» κομουνισμού.

Ακόμη και σήμερα η αριστερά, παρά τις θέσεις της στα χαρτιά περί οικολογικής αφύπνισης, οφείλει την ύπαρξη της στο μεγάλο κεφάλαιο που δήθεν πολεμά. Όταν το τελευταίο δεν υπάρχει φροντίζει να το δημιουργεί, αδιαφορώντας στην ουσία για ό,τι οικολογικό ή βαθύτερα Ιδεατό.

Όμως, χιλιάδες χρόνια πριν από όλα αυτά, οι πρόγονοί μας, οι Αρχαίοι Έλληνες, μέσα από τα χιλιάδες συγγράμματα τους εγκαινίασαν τον σημαντικό ρόλο της Φύσης για το μέλλον του ανθρώπου.

Τα οικολογικά μηνύματα της Πατρώας θρησκείας των Ελλήνων

Οι δώδεκα θεοί του Ολύμπου, έγιναν αντικείμενο μελέτης από τα αρχαιότερα χρόνια έως και σήμερα. Η αλληγορική τους σημασία έδωσε στην ανθρωπότητα τροφή για σκέψη χαρίζοντας, κατ' αυτόν τον τρόπο, απλόχερα στις επόμενες γενιές την γνώση ενός ολόκληρου πολιτισμού: την Ιστορία, την Θρησκεία και την κοινωνική δομή των Αρχαίων Ελλήνων.

Μέχρι και τον 19ο αιώνα φιλόσοφοι, ιστορικοί, φιλόλογοι, γλωσσολόγοι και αστρονόμοι προσπάθησαν να εξηγήσουν, αναλόγως με το πνεύμα της εποχής τους, τι κρύβεται πίσω από τους μύθους όπως αυτοί ξεδιπλώνονται μέσα από τα ομηρικά έπη.
Πέραν των γλωσσολογικών, ανθρωπολογικών και ιστορικών προσεγγίσεων τους, ο φιλόλογος Friedrich Max Muller (1823-1900) διέκρινε πίσω από τους μύθους για τους δώδεκα θεούς του Ολύμπου ένα ηλιακό γεγονός, εισάγοντας έτσι μια θεωρία που ήθελε τους Προγόνους μας να δίνουν εξαιρετική βαρύτητα στον Ζωογόνο Ήλιο.
Ο Muller θεωρούσε πως το Πάνθεον σχηματίστηκε γύρω από τον Ήλιο, την Αυγή, την Δύση και τον Ουρανό. Φέρνοντας ως παράδειγμα τον μύθο για τον κανιβαλισμό του Κρόνου, διέβλεψε μια μεταφορική έκφραση που δηλώνει ότι ο Ουρανός καταπίνει και έπειτα εξεμεί τα παιδιά του τα σύννεφα. Σε άλλο σημείο της έρευνάς του θεωρεί πως ο φόνος του Κρόνου από τον Δία, σημαίνει τον τελικό αποχωρισμό του Ουρανού και της Γης από την αρχή της Ιστορίας.
Έτσι με τον μύθο ανατέλλει η συνείδηση και η προσπάθεια νόησης του κόσμου. Μέσα από την παράδοση των Προγόνων μας αποκαλύπτεται η Φύση με τη μορφή θεών.
Με αυτόν τον τρόπο η κληρονομιά που έμεινε στις επόμενες γενιές Ελλήνων πέρα από την ιστορική σημασία, την θρησκευτική της μυσταγωγία αποτελεί παράδειγμα μιας κοινωνίας όπου ο άνθρωπος αποτελεί κομμάτι της Φύσης και όχι δυνάστης και καταστροφέας της.
Ποιος θα μπορούσε άλλωστε να αντέξει την οργή της Ήρας ή του πατέρα των θεών;

Φύση: Θεογονία και Κοσμογονία

Οι Αρχαίοι Έλληνες έδιναν μεγάλη σημασία στην καταγωγή τόσο των ίδιων, όσο και των θεών τους. Γι αυτούς το δωδεκάθεο δεν αποτελούσε μια θρησκεία απλώς, αλλά μια βαθύτερη παιδεία που εξηγούσε την δημιουργία του κόσμου θεοποιώντας την πρώτη εκείνη καταγωγή τους. Άλλωστε και σύμφωνα με την Θεογονία του Ησιόδου η μακρινή προγιαγιά του Έλληνα ήταν η Γη.

Πρώτα έγινε το Χάος κι από λίγο έπειτα
Η πλατιά η Γη, για πάντα έδρα όλων ασφαλής
Των Αθανάτων, που έχουν τις κορφές του Ολύμπου,
Κι ο πανέμορφος ο Έρως μέσα στους αθάνατους,
Που τα μέλη λύνει όλων και ανθρώπων και θεών
Και δαμάζει μες στα στήθη νου και φρόνιμη βουλή.

Η Γη, σαν έσμιξε με τον Ουρανό γέννησε τους Τιτάνες και μέσα από αυτούς ξεπήδησε ολάκερος ο κόσμος. Οι Ποταμοί και οι Ωκεανίδες, ο Ήλιος, η Σελήνη και η Ηώς μα μέσα από τα παιδιά της ξεπήδησαν και ο Κρόνος και η Ρέα δημιουργώντας τους πρώτους θεούς. Και οι θεοί αυτοί έγιναν προστάτες των ανθρώπων και ιδρυτές πόλεων. Σε ανθρωπογονικό επίπεδο συναντάμε τον Δία ως γενάρχη όλων των Ελλήνων. Με την ένωση του πατέρα των θεών με την Θυΐα γεννήθηκε ο Μάγνητας και ο Μακεδόνας. Όταν ο Δίας πλάγιασε με την Πανδώρα γεννήθηκε ο Γραικός, η Αλκμήνη του χάρισε τον Ηρακλή, η Καλλιστώ τον Αρκά, η Ταϋγέτη τον Λακεδαίμονα.
Κάποιοι ιστορικοί λένε πως ο Δίας πρωτοέσμιξε με τη Χθονίη και την μετονόμασε ο ίδιος σε Γη. Είτε με την μια παράδοση είτε με την άλλη, ο Όμηρος, ο Ησίοδος και τόσοι άλλοι μετά από αυτούς θεοποιούσαν τη Γη και όλα τα στοιχεία της, όχι επειδή δεν γνώριζαν την καταγωγή τους ή επειδή δεν είχαν τις μεθόδους για να εξηγήσουν λογικά κάποια φαινόμενα αλλά για τον απλό λόγο ότι η Φύση γεννήθηκε και γέννησε πρώτη. Οι άνθρωποι έγιναν ισόθεοι όχι μόνο γιατί πολέμησαν τους θεούς, ούτε μόνο γιατί είχαν κάποια κοινή καταγωγή με έναν μεγάλο θεό αλλά γιατί αποτελούν ίσο μέρος της ίδιας της Φύσης.

Λαϊκός Εθνικισμός και οικολογία

Στις ημέρες μας δεν μπορούμε να μιλήσουμε για μια οριστική μεταστροφή προς έναν οικολο-

γικό τρόπο σκέψης. Ούτε φυσικά μπορούμε να σώσουμε το περιβάλλον για εμάς τους ίδιους. Για έναν Εθνικιστή το μέλλον των παιδιών του είναι σημαντικότερο από το ίδιο το παρόν.

Σε αντίθεση με τις κυρίαρχες ιδεολογίες και πολιτικά συστήματα, σε μια Λαϊκή κοινότητα το Έθνος είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με την προγονική του γη. Τα πολιτιστικά και πολιτισμικά του χαρακτηριστικά, άνθισαν σε αυτή τη γη και καλούν τους κληρονόμους της να σηκώσουν το βάρος της Ιστορίας της. Ο φυσικός και ορυκτός πλούτος που δόθηκε εκ φύσεως γενναιόδωρα στην Ελλάδα, αποσκοπεί στην κάλυψη των αναγκών διαβίωσης του Έθνους, και σε καμία περίπτωση στην αλόγιστη χρήση τους, καθώς κάθε μέλος της Λαϊκής κοινότητας πρέπει και οφείλει να διαφυλάξει την Ιερή του γη για το μέλλον των παιδιών που θα έρθουν.

Η εσωτερική και εξωτερική μετανάστευση αποτελούν την κύρια πληγή της πνευματικής και σωματικής υγείας του ατόμου και του περιβάλλοντος. Με την ολοένα αυξανόμενη χρήση ενέργειας η παραγωγή και η εκμετάλλευση της γης προκειμένου να εξασφαλιστεί το ηλεκτρικό ρεύμα ή το πετρέλαιο έχει ως αποτέλεσμα την μελλοντική αυτοκτονία μιας χώρας και ενός ολόκληρου πληθυσμού. Η συνέχιση της πολιτικής για απεριόριστη αύξηση στην κατανάλωση ενέργειας θα εξαντλήσει όλες τις φυσικές πηγές οδηγώντας στην αυτοκαταστροφή του οικολογικού συστήματος. Η ανάγκη αποκέντρωσης και η επιστροφή στη γη των προγόνων μας είναι πιο επίκαιρη από ποτέ. Η χώρα μας πρέπει οπωσδήποτε να γυρίσει το τιμόνι της ανάπτυξης στον πρωτογενή τομέα της παραγωγής. Αυτήν την στιγμή δεν μπορούμε να παράγουμε τα στοιχειώδη για να ταΐσουμε τα παιδιά μας. Επίσης η λαθρομετανάστευση οδηγεί στην εκμετάλλευση πόρων οι οποίοι από τη Φύση έχουν δοθεί για να εξυπηρετούν μια συγκεκριμένη αριθμητική ομάδα ανθρώπων. Στόχος δεν είναι η υπερπαραγωγή αγαθών για την επίτευξη κέρδους, κυρίαρχος στόχος είναι να μπορούμε να θρέψουμε τα μελλοντικά ελληνόπουλα.

Το χρήμα για τους Εθνικιστές είναι απλώς ένα μέσο όχι ο σκοπός. Δεδομένης αυτής της αρχής η παιδεία πρέπει να είναι πραγματικά Εθνική, και μέσω αυτής η οικολογική συνείδηση θα ξεπηδήσει από τις χιλιάδες σελίδες Ιστορίας που έχουμε ως παρακαταθήκη σε κάθε βήμα της ζωής μας.

Όπως οι Αρχαίοι Έλληνες έχτιζαν τις κατοικίες και τους ναούς τους αρμονικά με τη φύση, έτσι ας παραδειγματιστούμε από αυτούς και ας σταθούμε αντάξιοί τους ακολουθώντας την διέξοδο προς έναν εναλλακτικό νέο τρόπο ζωής. Τον άκρως Ελληνικό.

Μαρία Σιδηροπούλου

Ο δούρειος ίππος της γηραιάς ηπείρου
Ο εχθρός εντός των πυλών

Τις τελευταίες δεκαετίες η Ευρώπη μαστίζεται από τη λαθρομετανάστευση. Εκατομμύρια αλλογενών από την Αφρική και την Ασία μετακινήθηκαν και συνεχίζουν να μετακινούνται από τις εστίες με σκοπό να εγκατασταθούν και αυτοί, όπως και τα προηγούμενα κύματα αλλοδαπών, στις πόλεις της Ευρώπης αλλά και στις επαρχίες των χωρών της γηραιάς ηπείρου. Οι συνέπειες της λαθρομετανάστευσης για τον υπόλοιπο γηγενή πληθυσμό της Ευρώπης είναι οι ίδιες με αυτές τις οποίες βιώνουν καθημερινά και οι Έλληνες.

Η εγκληματικότητα σε πολλές περιοχές της πατρίδας μας βρίσκεται στο ζενίθ, ενώ παράλληλα έχουμε αύξηση της ανεργίας. Επίσης είναι ορατός και ο κίνδυνος της εθνολογικής αλλοίωσης του πληθυσμού της πατρίδας μας. Γενικότερα τα παραπάνω είναι λίγο έως πολύ γνωστά, εύλογα όμως τίθεται το ερώτημα: είναι τα μόνα δείνα που θα συνεχίσουν να υφίστανται και εμφιλοχωρούν στο βραχυπρόθεσμο ή μακροπρόθεσμο μέλλον;
Είναι πολύ πιθανό πως δυστυχώς δεν είναι τα μοναδικά. Διότι υποβόσκει και κάτι που ίσως θα πρέπει να θεωρηθεί ακόμη πιο μείζων και εφιαλτικό.
Προκείμενου όμως να γίνει καλύτερα κατανοητό τι είναι αυτό που θα κάνει τη λαθρομετανάστευση, ενδεχομένως, δυσμενέστερη για τους Έλληνες του σήμερα και ιδιαιτέρως για τους Έλληνες του αύριο είναι σκόπιμο να γίνει μια ιστορική ανάδρομη στην Ευρώπη του 1848, ώστε να γίνει ευκολότερα κατανοητό τι προμηνύεται.

Το επαναστατικό 1848

Το 1848 οι λαοί και τα έθνη της Ευρώπης επαναστάτησαν κατά της τάξης πραγμάτων που διαμορφώθηκε το 1815, στο συνέδριο της Βιέννης από τους εκπρόσωπους της Ιεράς Συμμαχίας. Ένα ολόκληρο τμήμα της ευρωπαϊκής κοινωνίας με την κουλτούρα του, με τις πρόσφατες ή μακρινές ιστορικές αναφορές του, με την ιδεολογία του την πλασμένη από έναν και πλέον αιώνα Διαφωτισμού ρέπει ξαφνικά προς την επανάσταση, την οποία σε τελικό στάδιο προετοίμασε η σοβαρή οικονομική κρίση του 1846 – 1848.
Η επανάσταση αυτή που έμεινε γνωστή ως η «άνοιξη των λαών» έλαβε χώρα στην Γερμανία, στην Αυστριακή αυτοκρατορία, στη Γαλλία και στην Ιταλία όπου σχεδόν ταυτόχρονα, στις χώρες αυτές, ξέσπασε η επανάσταση. Η επανάσταση του 1848 στην Αυστρία ενώ ξεκίνησε ως μια λαϊκή και με κοινωνικό περιεχόμενο, σε σύντομο διάστημα παράλληλα μετεξελίχθηκε σε εθνική, ενώ αργότερα στο συμβούλιο της Βιέννης τον Ιούλιο του ίδιου χρόνου πήρε ξανά κοινωνική απόχρωση. Η οικονομική κρίση που μάστιζε την Ευρώπη από το 1845 λόγω των καταστροφών που υπέστησαν οι καλλιέργειες και της παράλληλης ύφεσης στη βιομηχανία ώθησε τους κάτοικους της Βιέννης το 1847 σε λεηλασίες αρτοπωλείων.
Οι φιλελεύθεροι εκμεταλλεύτηκαν την αγανάκτηση τους. Έτσι όταν έφτασαν τα νέα της Φεβρουριανής επανάστασης του Παρισιού στην ισχυρή Αυστρία του Μέτερνιχ η αστική τάξη της Βιέννης δράττεται της ευκαιρίας οργανώνει κίνημα και διαδηλώνει στους δρόμους στις 13 Μαρτίου μαζί με φοιτητές και λαϊκά στοιχεία.
Με αυτό το τρόπο εξέφρασαν τη δυσαρέσκεια τους στον πανίσχυρο Μέτερνιχ, όπου και τον εξανάγκασαν σε παραίτηση. Όταν οι παραχωρήσεις από το αυτοκράτορα Φερδινάνδο, στις 25 Απριλίου, δεν τους ικανοποίησαν ουσιαστικά οι ριζοσπάστες ενδυναμωμένοι πλέον και υπό τις συνθήκες που επικρατούσαν στασιάζουν και η επανάσταση επανήλθε στη Βιέννη. Εξανάγκασαν τον Φερδινάνδο σε παραίτηση και έτσι επισφράγισαν τη νίκη τους. Το γεγονός αυτό στάθηκε αρκετό για να επαναστατήσουν στην πολυεθνική αυτοκρατορία οι υποτελείς και αλλόφυλοι πληθυσμοί που ήταν υποταγμένοι στους Αυστριακούς και επιδίωκαν την ανεξαρτησία τους, με πρώτους τους Ούγγρους.
Ακολούθησαν οι Σλάβοι, ενώ στη Βοημία η τσεχική πλειονότητα αξιώνει καθεστώς ισότητας με τη Γερμανική μειονότητα. Τέλος, οι Κροάτες αφυπνίζονται εθνικά και διεκδικούν ανεξαρτησία έχοντας επικεφαλής το Γέλασιτς, ενώ τον Ιούλιο γίνεται πράξη η παραχώρηση του Φερδινάνδου για σύγκλιση του κοινοβουλίου στη Βιέννη όπου οι Σλάβοι καταθέτουν πρόταση για κατάργηση της «φεουδαρχίας».

Πιο συγκεκριμένα, οι Ούγγροι ήταν ένα συμπαγές σύνολο στη μέση της Αυτοκρατορίας και αρτιότερα οργανωμένοι από τα υπόλοιπα έθνη, καθώς έχαιραν θεσμούς αυτονομίας. Η Ουγγαρία κατόρθωσε σύντομα να αποκτήσει κυβέρνηση, αυτόνομο κοινοβούλιο, στρατό και δικό της νόμισμα, όπως και τη δική της διπλωματική εκπροσώπηση.
Οι σχέσεις της με την Αυτοκρατορία περιορίστηκαν στους δεσμούς στέμματος, που στην ουσία ήταν συμβολικοί. Έτσι μέσα σε λίγες εβδομάδες μια μεγάλη και αυτόνομη Ουγγαρία αποκόβεται από την αυτοκρατορία των Αψβούργων.

Το αδρανές «δημοκρατικό τόξο»

Η αυγή του 21ου αιώνα βρίσκει την Ελλάδα να φέρει ομοιότητες με την Αυστρία του πρώτου μισού του 19ου αιώνα. Διότι, αν και μικρότερη γεωγραφικά χώρα εν συγκρίσει με την Αυστρία του 1848, σήμερα στη γη των Ελλήνων ζουν κάποια εκατομμύρια λαθρομεταναστών, με τη δική τους συνείδηση και κουλτούρα που στην πλειονότητα τους είναι αλλόθρησκοι, με βάση το επίσημο θρήσκευμα των Ελλήνων.
Παρόλο που τα εκατομμύρια των λαθρομεταναστών που βρίσκονται στην πατρίδα μας προέρχονται από διαφορετικές ηπείρους [Ασία, Αφρική, Ευρώπη (χώρες των Βαλκανίων και της πρώην σοβιετικής ένωσης) και Λατινικής Αμερικής] και έθνη στην πλειοψηφία τους έχουν στοιχεία που τους ενώνουν. Αυτά ο μουσουλμανισμός και ο ισλαμισμός, που δύναται να δημιουργήσουν μεταξύ τους μια κοινή συνείδηση, κάτι το οποίο είναι εύκολα εφικτό στους χώρους της θρησκευτικής τους συγκέντρωσης (τζαμιά).
Με παράδειγμα τη διάσπαση της Αυστριακής αυτοκρατορίας και τους λόγους οι οποίοι την επέφεραν μπορούμε να κάνουμε παραλληλισμούς, υποθέσεις και να εξάγουμε βεβαίως λογικά συμπεράσματα. Στην Ελλάδα των μνημονίων, της φτώχειας, της ανεργίας και της αβεβαιότητας είναι πιθανή μια κοινωνική εξέγερση; Η απάντηση είναι ΝΑΙ και απολύτως λογική.
Ποιος όμως μπορεί να μας διαβεβαιώσει ότι σε μια τέτοια περίπτωση που θα λάβουν χώρα διαδηλώσεις με κοινωνικά χαρακτηριστικά και εν μέσω της γενικότερης αναταραχής δε θα αναδυθεί και μια δεύτερη εξέγερση η οποία θα φέρει διαφορετικά χαρακτηριστικά. Είναι λοιπόν λογικό, δυνατό και πιθανό οι παράνομοι αλλογενείς και αλλόθρησκοι εισβολείς οι οποίοι κατοικούν κατά εκατοντάδες χιλιάδες στην πρωτεύουσα μας, να επαναστατήσουν παράλληλα και απαιτήσουν δικαιώματα που σήμερα δεν έχουν. Άλλωστε κάτι τέτοιο τεκμηριώνεται και ιστορικά, αφού το ίδιο συνέβη και στην Αυστρία του 1848.
Εύλογα τώρα τίθενται τα εξής ερωτήματα: Α) υπάρχει πολιτικός ή πολιτικοί χώροι που θα υποστηρίξουν τους λαθρομετανάστες σε μια τέτοια πιθανή ενέργεια τους; Β) η κεφαλαιοκρατία που επωφελείται από τα φτηνά εργατικά χέρια που τους προσφέρουν οι λαθρομετανάστες θα πάρει θέση εναντίον τους; Γ) οι κυβερνήσεις που συνηθίζουν να δίδουν απλόχερα παροχές σε αλλοδαπούς, όπως π.χ. δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίλθαψη κτλ, θα είναι σε θέση να αναχαιτίσουν μια ενδεχόμενη επανάσταση τους, ή με πρόσχημα τα ανθρώπινα δικαιώματα θα δώσουν σε αυτούς ότι ζητούν; Και Δ) υπάρχουν γείτονες χώρες, με την Ελλάδα, που θα μπορούσαν να υποκινήσουν ή και να οργανώσουν τους συμπαγείς μουσουλμανικούς πληθυσμούς για μια τέτοια ενέργεια, ούτως ώστε στο μέλλον και δια μέσου αυτών να μπορούν να καθορίζουν τις εξελίξεις στην Ελλάδα;
Τέλος, ο καθένας ας δώσει τις δικές του απαντήσεις, αλλά ας θέσει και τις δικές του ερωτήσεις όπως και τον εαυτό του ενώπιον των ευθυνών του.

Η Χρυσή Αυγή δε διακρίνεται από εθελοτυφλία, τουναντίον κοιτά την αλήθεια κατά πρόσωπο. Κρούει τον κώδωνα του επερχόμενου κίνδυνου και διαβεβαιώνει τους Έλληνες πως πάσης φύσεως «δημοκρατικά τόξα» είναι παντελώς ανίκανα να διαχειριστούν τέτοιου είδους μείζονα ζητήματα που αφορούν την εθνική ασφάλεια. Διότι αυτά καθαυτά είναι που δημιούργησαν το πρόβλημα, καθώς δε στάθηκαν ικανά να εμποδίσουν τα εκατομμύρια των λαθρομεταναστών που διείσδυσαν στην πατρίδα μας. Το «δημοκρατικό τόξο» είναι μια καινούργια ορολογία που εφηύρε ο πολιτικός μας κόσμος, με μια πράγματι ωραία λεκτική εκφορά, μόνο που έχει μηδενική αξία γιατί στερείται νοήματος! Γιατί πολύ απλά αυτό το τόξο στρέφεται εναντίων των Ελλήνων εθνικιστών και του ιστορικού γίγνεσθαι.

Γιώργος Γεωργακόπουλος

Διά Πυρός

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ: Οι κεραυνοί χτυπούν τις ψηλές κορφές

Ξημέρωμα 28ης Σεπτεμβρίου 2013. Η είδηση εξαπλώνεται σαν ιός σε ολόκληρο τον κόσμο και ξαφνιάζει ακόμα και φανατικούς εχθρούς του Εθνικιστικού Κινήματος. Ο Αρχηγός της Χρυσής Αυγής συνελήφθη με την κατηγορία της σύστασης και διεύθυνσης εγκληματικής οργάνωσης. Το μήνυμα ήταν σαφές: «Τελειώσατε». Στην αθλιότητα του καταρρέοντος συστήματος, ο Αρχηγός απάντησε σφίγγοντας τις γροθιές του και φωνάζοντας «Ζήτω η Χρυσή Αυγή, Κάτω οι ρουφιάνοι».

Την ίδια αγέρωχη στάση κράτησαν όλοι ανεξαιρέτως οι συλληφθέντες της «εγκληματικής οργάνωσης» που βάδισαν με το κεφάλι ψηλά «με ακέραιη την Τιμή και την Υπερηφάνεια», γνωρίζοντας μέσα τους ότι τίποτε δεν τελείωσε και ας ήθελε ολόκληρο το σύμπαν να πιστεύει το αντίθετο. Εκτός του Αρχηγού, προφυλακισμένοι παρέμειναν οι Χρήστος Παππάς και Γιάννης Λαγός, ακόμα δύο ξεχωριστοί Αγωνιστές του Εθνικισμού.

Ο πολιτικός και τηλεοπτικός κανιβαλισμός που ακολούθησε τις επόμενες εβδομάδες δεν είχε προηγούμενο: Υποκλοπές, έρευνες σε σπίτια, εντάλματα, «οπλοστάσια», «στρατόπεδα»… Η απόλυτη τρομοκρατία που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για τις ανάγκες σεναρίου ταινίας του Hollywood, με κατηγορίες για σειρά κακουργημάτων, μεταξύ των οποίων η κατάλυση του πολιτεύματος, το οποίο έχουν ήδη καταλύσει οι μεγάλοι δημοκράτες της χούντας του μνημονίου.

«Τελειώσανε», είπαν τα ανθρωπάκια της εξουσίας. Ικανοποιημένοι από το μέγεθος της δουλοπρέπειας προς τον ξένο αφέντη, έτριβαν τα χεράκια τους σε κλειστές λέσχες συγχαίροντας ο ένας τον άλλο για την μεγαλύτερη πολιτική σκευωρία στην ιστορία της νεότερης Ελλάδος. «Τελειώσανε», είπαν οι «αντιφασίστες» διαδηλωτές, πανηγυρίζοντας με τις αριστερές γροθίτσες τους. Μάζεψαν τα πολύχρωμα και «επαναστατικά» πανό τους και γύρισαν στις τρύπες τους, αφού η αστική δικαιοσύνη έχει αναλάβει αυτό που δεν κατάφεραν ποτέ εκείνοι να κάνουν. «Τελειώσανε», είπαν και τα ζόμπι των μέσων ενημέρωσης. Οι ζωντανοί-νεκροί των δελτίων των οκτώ, που είδαν να παίρνουν σάρκα και οστά οι προτροπές τους για «ενοχοποίηση της ψήφου» και για «λευκά κελιά στην Χρυσή Αυγή»…

Όμως δυστυχώς για όλους αυτούς, οι διωκόμενοι Συναγωνιστές μας βρίσκονταν σε μια ψηλή κορφή. Εκεί όπου δεν έφταναν οι υστερικές κραυγές. Εκεί όπου ήσαν πιο ελεύθεροι από οποιονδήποτε άλλο και που γύρω τους δεν υπήρχε ούτε αντιτρομοκρατική, ούτε χειροπέδες μα ούτε και κελιά. Απ' την κορφή αυτή δεν έβλεπαν δικογραφίες, ούτε δελτία ειδήσεων. Ανέπνεαν τον αέρα της ελευθερίας και έβλεπαν πρώτοι τον Ήλιο να ανατέλλει.

Μάταια περιμένουν τα ανθρωπάκια να επιστρέψουν από εκεί. Ούτε να τους αγγίξουν μπορούν. Τις κορφές αυτές χτυπούν μόνο οι κεραυνοί μα χάνονται ύστερα και η κορφή μένει στη θέση της. Λάμπει σαν διαμάντι την Αυγή και στέκει αγέρωχη τις μεγάλες ώρες, στο βαθύ σκοτάδι όπου μπορεί κανείς να δει τα αστέρια. Από εκεί, ένα μήνυμα στέλνουν προς κάθε κατεύθυνση: «Τίποτα δεν τελείωσε. Η Χρυσή Αυγή δεν πεθαίνει, η Ελλάδα θα νικήσει!»

και Σιδήρου

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ: Μαρτύρων και Ηρώων Αίμα

Απόγευμα 1ης Νοεμβρίου 2013. Το σύστημα κάνει το μοιραίο λάθος. Το κόκκινο παρακράτος δολοφονεί δύο νεαρούς Εθνικιστές και ένας ακόμα πέφτει βαριά τραυματισμένος δίνοντας μάχη για να κρατηθεί στη ζωή. Ο Μανώλης Καπελώνης και ο Γιώργος Φουντούλης γίνονται Σύμβολα και Μάρτυρες του Ελληνισμού.

Είχε προηγηθεί η στοχοποίηση των Εθνικιστών από τους πολιτικάντηδες, τα ΜΜΕ και τα διεθνή κέντρα εξουσίας. Αυτοί όπλισαν τους δολοφόνους και ύστερα με περίσσια υποκρισία εξέφρασαν την «λύπη» τους… Μα γιατί λυπούνται; Για εκείνους, ο Μανώλης και ο Γιώργος ήταν απλώς «μέλη εγκληματικής οργάνωσης» και τίποτε παραπάνω. Επτά δευτερόλεπτα όμως ήταν αρκετά για να αποκαλύψουν τις μάσκες του πολιτικού υπόκοσμου που όταν δεν φυλακίζει, ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ εκείνους που στέκονται αγέρωχοι απέναντί του.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που το Κίνημα δέχθηκε τρομοκρατική επίθεση. Από τύχη δεν υπήρξαν νεκροί από τις βομβιστικές επιθέσεις των εγκληματιών της αριστεράς σε γραφεία της Χρυσής Αυγής. Αυτή την φορά όμως ήθελαν αίμα. Ήθελαν νεκρούς, όσο το δυνατόν περισσότερους, για να είναι βέβαιοι ότι το χτύπημα θα φέρει την συντριβή μας. Ως εκεί φτάνει το μυαλό τους. Και δεν ήταν δύσκολη η αποστολή. Την απαραίτητη προεργασία είχαν αρχίσει οι αδίστακτοι δυνάστες του λαού μας, οι εξουσιαστές του Μεγάρου Μαξίμου που έδωσαν το σύνθημα: «Θα σας λιώσουμε». Στα χέρια τους στάζει το αίμα των αδερφών μας.

Τους πήρε λίγες εβδομάδες να καταλάβουν ότι οι διώξεις και οι φυλακές δεν λύγισαν το φρόνημα των Χρυσαυγιτών. Χρειάστηκε πολύ λιγότερο να διαπιστώσουν ότι και οι σφαίρες των τρομοκρατών δεν θα τα καταφέρουν. Αν πριν απ' όλα αυτά, έβλεπαν την Χρυσή Αυγή σαν απειλή για το αμαρτωλό Καθεστώς τους, τώρα τρέμουν πραγματικά. Συνωμοτούν στα σκοτεινά ψάχνοντας απεγνωσμένα λύσεις σε «αντιρατσιστικά νομοσχέδια» και εκλογικούς νόμους. Ο χρόνος τους μετρά αντίστροφα και η εξουσία τους θα αντέξει όσο και τα δανεικά των τοκογλύφων, ίσως και λιγότερο. Ξέρουν επίσης καλά, ότι το Αίμα των Συναγωνιστών μας θα τους στοιχειώνει σε κάθε τους βήμα. Χρέος κάθε Χρυσαυγίτη πλέον, είναι να τιμήσουμε τις θυσίες εκείνων που κρατούνται παράνομα στα κελιά της κλεπτοκρατίας και εκείνων που έπεσαν για την Χρυσή Αυγή του Ελληνισμού. Να τιμήσουμε τους προσωπικούς μας αγώνες. Θα διεκδικήσουμε μια Ελεύθερη Πατρίδα μέχρι τη Νίκη και τότε οι Ψυχές των Μαρτύρων μας – πηγή πνευματική για κάθε Έλληνα - θα φωτίσουν τα σκοτάδια της παρακμής.

Νίκος Κωνσταντίνου

(Β' Μέρος)

Διεθνιστικός ολοκληρωτισμός

και πολιτικές απόψεις διεθνών και τοπικών θεσμών

Πολιτικές Όψεις
Τοπικών θεσμών
Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις

Με απολύτως σκοτεινούς τρόπους χρηματοδότησης οι τοπικές ΜΚΟ, παρακλάδια των διεθνών ΜΚΟ, αναπτύσσουν δραστηριότητες οι οποίες με ανθρωπιστικά ή οικολογικά προσχήματα, απαιτούν την εναρμόνιση του εσωτερικού τρόπου λειτουργίας των κρατών με τα πρότυπα που ο διεθνιστικός ολοκληρωτισμός επιφυλάσσει γι' αυτά.

Επιθυμούν για παράδειγμα οι ΗΠΑ να καταστεί η Ιαπωνία δυνατή ενεργειακά για εξισορρόπηση της ανερχόμενης Κίνας και Ρωσίας; Στήνονται δεκαπέντε πυρηνικά εργοστάσια στην Ιαπωνία χωρίς να μιλάει κανένας.

Γίνεται ατύχημα παρόμοιο με αυτό του Τσερνόμπιλ σε πυρηνικό εργοστάσιο της Ιαπωνίας; Καμιά οικολογική ΜΚΟ δε βγάζει άχνα.

Γίνεται το μεγαλύτερο ατύχημα όλων των εποχών στις εγκαταστάσεις άντλησης πετρελαίου της British Petroleum (BP) στον Κόλπο του Μεξικού; Καμιά οικολογική ΜΚΟ δε βγάζει άχνα.

Ποιος όμως τολμάει στην Ελλάδα να μιλήσει για παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας από πυρηνοκίνητο εργοστάσιο; Θα γίνει σεισμός από τις Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις που υποστηρίζουν την «πράσινη ανάπτυξη». Οι ίδιες όμως οργανώσεις δε θα έχουν καμιά αντίρρηση σε μερικά χρόνια να αγοράζει η Ελλάδα ηλεκτρική ενέργεια από τα πυρηνοκίνητα εργοστάσια που κατασκευάζονται ήδη στην Τουρκία και θα απέχουν μερικές δεκάδες χιλιομέτρων από τη χώρα μας. Δεν είναι αυτό υποκρισία; Δε θα οδηγήσει σε ενεργειακή εξάρτηση της Ελλάδος από την Τουρκία; Να λοιπόν πως χωρίς τη χρήση βίας, με την επίκληση οικολογικών ανησυχιών η Ελλάδα θα καταστεί απολύτως εξαρτημένη ενεργειακά χώρα από την Τουρκία.

Οι αντιρρήσεις των ίδιων οργανώσεων φθάνουν στο σημείο να καταφέρονται εναντίον ακόμη και της εξόρυξης πετρελαίου ως αντι-οικολογικής διαδικασίας, όταν τη δουλειά πρόκειται να την αναλάβουν για παράδειγμα Ρωσικές εταιρείες. Οι διαφωνίες αυτές φυσικά παύουν να υπάρχουν αν το πετρέλαιο προγραμματίζεται να εξορυχτεί από εταιρείες αμερικανοσιωνιστικών συμφερόντων (το είδαμε πρόσφατα στην Κύπρο).

Αλλά και στον τομέα τον ανθρωπίνων δικαιωμάτων δεν υστερούν. Συντάσσουν επιλεκτικά εκθέσεις για καταπατήσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων (πχ λαθρομεταναστών) ή μειονοτήτων (πχ Θράκη), που στις περισσότερες περιπτώσεις είναι εντελώς ανυπόστατες ή διογκώνουν στον υπέρτατο βαθμό ασήμαντα προβλήματα, όταν σε άλλα κράτη γίνονται «σημεία και τέρατα» και δεν βγάζουν άχνα.

Αποτελούν τον κύριο υποστηρικτικό μηχανισμό για την υλοποίηση του προγράμματος μεταφοράς πληθυσμών μέσω της λαθρομετανάστευσης. Με αδιαφανείς και προφανώς παράνομους τρόπους χρηματοδοτούν τις στρατιές των λαθρομεταναστών, οι οποίοι ενώ στις χώρες προέλευσής τους διαβιούν με λιγότερο από ένα δολάριο την ημέρα, περνούν τα ελληνοτουρκικά σύνορα αφήνοντας στην Τουρκία 5.000 δολάρια ο κάθε ένας.

Σχέδιο «Καλλικράτης»

«Δόλιος Βλαξ», ήταν ο τίτλος άρθρου εβδομαδιαίας εφημερίδας μικρής κυκλοφορίας, στο οποίο σχολιαζόταν η ενέργεια του Γιώργου Παπανδρέου (η πρώτη του κίνηση ως πρωθυπουργός) να περάσει το νομοσχέδιο για τον «Καλλικράτη».

Γιατί άραγε τόση σπουδή για μια τέτοια μεγάλη μεταρρύθμιση και μάλιστα χωρίς καμιά προετοιμασία; Η οικονομική κρίση ήταν ήδη «προ των Πυλών». Τα καταστροφικά σενάρια έδιναν και έπαιρναν, τα spreads είχαν φθάσει στα ύψη και ο Παπανδρέου ασχολούνταν μόνο με τον «Καλλικράτη», τίποτε άλλο. Μήπως ήθελε να υποβοηθήσει τη διάσπαση της χώρας, όταν οι προοπτικές του επερχόμενου οικονομικού και πολιτικού αδιεξόδου, θα άρχιζαν να αναπτύσσουν κεντρόφυγες τάσεις;

Ας δούμε το παραπάνω ερώτημα σε συνδυασμό με τις τωρινές ενέργειες δυο περιφερειαρχών του ΠΑΣΟΚ, δυο «μικρών πρωθυπουργών», όπως είχε αποκαλέσει τους περιφερειάρχες ο ίδιος ο Γιώργος Παπανδρέου:

-Ο Χανς Γιόακιμ Φούχτελ ευχαριστώντας τον Περιφερειάρχη Πελοποννήσου κ. Πέτρο Τατούλη για την φιλοξενία σημείωσε: «… Δικός μας στόχος είναι να υλοποιήσουμε την συμφωνία της Καγκελαρίου Μέρκελ για ενίσχυση της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και να δώσουμε καθοριστικό ρόλο στους δημάρχους και τους Περιφερειάρχες. ….οι Περιφερειάρχες πρέπει να πάρουν την τύχη του τόπου τους στα χέρια τους»

-Με στόχο την αξιοποίηση και ανάδειξη της Βενετσιάνικης κληρονομιάς, ο Περιφερειάρχης Κρήτης Σταύρος Αρναουτάκης και ο Περιφερειακός Σύμβουλος Βενετίας Pietrangelo Petteno, υπέγραψαν Πρωτόκολλο Συνεργασίας μεταξύ Περιφέρειας Κρήτης και του Ευρωπαϊκού Οργανισμού ΕΟΟΣ (ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΣΚΟΠΟΥ). Το Πρωτόκολλο Συνεργασίας μεταξύ άλλων προβλέπει την κατάρτιση ενός «στρατηγικού σχεδίου για την αξιοποίηση-ανάδειξη, της κοινής ιστορικής και πολιτιστικής κληρονομιάς στην Κρήτη και το Βένετο», με την συμμετοχή των φορέων της Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Κύριος στόχος των κοινών δράσεων η σύσταση μιας μόνιμης επιστημονικής επιτροπής, για την προώθηση της πολιτιστικής, οικονομικής, τουριστικής, και κοινωνικής ανάπτυξης των περιοχών Κρήτης και Βένετο.

Η κεντρική διοίκηση του Ελληνικού Κράτους γνωρίζει άραγε τι υπογράφουν οι «Μικροί Πρωθυπουργοί»; Ή θα «ξυπνήσει» κάποιο πρωί και θα διαπιστώσει ότι δεν υπάρχει επικράτεια για να διοικήσει;

Θρησκευτικοί θεσμοί

Στο επίπεδο αυτό βρίσκεται σε εξέλιξη η εφαρμογή των αποφάσεων της ευρωπαϊκής ένωσης και των αποτελεσμάτων του διαθρησκειακού διαλόγου. Η προσπάθεια κατατείνει σε πλήρη θρησκευτικό αποχρωματισμό των κρατών και τη μετατόπιση των θρησκευτικών πεποιθήσεων στη σφαίρα του ιδιωτικού.

Πήραμε ήδη την πρώτη γεύση με το θέμα των ταυτοτήτων, αλλά το πράγμα δε θα σταματήσει εκεί. Μεθοδεύεται άμεση ή σταδιακή υποβάθμιση του μαθήματος των θρησκευτικών στα σχολεία. Ισότιμη και ισόποση διδασκαλία όλων των θρησκευτικών δογμάτων του κόσμου. Κατάργηση του θρησκευτικού όρκου. Αφαίρεση των εικόνων από δημόσιους χώρους. Κατασκευή λατρευτικών χώρων για την κάλυψη των αναγκών όλων των θρησκειών και μάλιστα σε κεντρικά σημεία των πόλεων, ώστε να είναι απολύτως εμφανή. Σταδιακή παύση πληρωμών των κληρικών και τέλος το διαχωρισμό κράτους και εκκλησίας, πράγμα που φυσικά θα λάβει χώρα αυτόχρημα όταν οι κρατικές δομές πάψουν να υφίστανται.

Αθλητισμός και Αθλητικές Διοργανώσεις

Οι μεγαλύτεροι οπωσδήποτε θυμούνται και οι μικρότεροι σίγουρα θα έχουν ακούσει, ότι πριν μερικά χρόνια στις Ελληνικές ποδοσφαιρικές ομάδες, μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν μέχρι τρεις μόνο ξένοι ποδοσφαιριστές. Το όφελος για την ανάπτυξη του εγχώριου ποδοσφαίρου και την ενδυνάμωση του «εθνικού αγωνιστικού στιλ» από τον περιορισμό αυτό και άλλες παρόμοιες ρυθμίσεις είναι αυτονόητο. Τέτοια όρια πλέον οι κρατικές Ποδοσφαιρικές Ομοσπονδίες απαγορεύεται να θέτουν. Ο παγκόσμιος οργανισμός ποδοσφαίρου (FIFA) και ο ευρωπαϊκός οργανισμός ποδοσφαίρου (UEFA), έχουν επιβάλει τους δικούς τους όρους και όποιος δε συμμορφώνεται με αυτούς αποβάλλεται από τις αθλητικές διοργανώσεις.

Όπως είναι αντιληπτό το θέμα δεν περιορίζεται μόνο στο ποδόσφαιρο, αλλά καλύπτει όλο το φάσμα των αθλητικών δραστηριοτήτων και διοργανώσεων, συρρικνώνοντας το ρόλο των Εθνικών Αθλητικών Ομοσπονδιών, από αυτόν του ισότιμου μέλους στο ρόλο του βοηθού του «διεθνούς κηδεμόνα» και αυτό όχι στη λήψη αποφάσεων, αλλά μόνο στον τομέα της επίβλεψης εφαρμογής των όρων και των προϋποθέσεων λειτουργίας που τίθενται από «έξω». Οι κανόνες και προϋποθέσεις διεξαγωγής των διάφορων αθλημάτων, κατ' επίφαση μόνον έχει διεθνή χαρακτήρα. Η συμμετοχή των μελών δεν είναι ισότιμη και αποσκοπεί μόνο και μόνο στη παροχή «πιστοποιητικών» δημοκρατικής λειτουργία των θεσμών αυτών. Στην πραγματικότητα όλα επιβάλλονται απ' έξω με κριτήρια αγοράς (στήριξη των μεγάλων συμφερόντων) και πολιτικών επιδιώξεων (διεθνοποίηση των πάντων).

Έτσι μια ακόμη κατηγορία κρατικών θεσμών, αυτή των Εθνικών Αθλητικών Ομοσπονδιών, έχει χάσει την αίγλη και την ισχύ της από κάποιους άλλους υπερεθνικούς οργανισμούς και θεσμούς(IAAF, FIFFA, FIBA, UEFA κλπ), μειώνοντας την υπόσταση των εθνικών κρατών και στον τομέα αυτό.

Τέχνη και Καλλιτεχνικές Διοργανώσεις

Η παρέμβαση της διεθνιστικής λογικής είναι καταλυτική για το σταμάτημα της καλλιτεχνικής παραγωγής των λαών ως συνέχειας της εθνικής τους παράδοσης.

Στο χώρο της μουσικής για παράδειγμα, «καλλιτεχνικά» πρότυπα ως της «Μαντόνα», του «Μικ Τζάγκερ» και του «Μάικλ Τζάκσον», αλλά και άλλων παλαιότερων «καλλιτεχνών», δίνουν το μουσικό στίγμα της «νέας εποχής», προς το οποίο πρέπει όλοι να κινηθούν. Όμως αυτό δεν είναι αρκετό, πρέπει να ελεγχθεί ο μηχανισμός που παράγει νέους καλλιτέχνες για να ανακοπεί στα σίγουρα η παραγωγή λαϊκού τραγουδιού βασισμένου στην εθνική μουσική παράδοση κάθε λαού.

Εδώ έρχονται να προσφέρουν την «πολύτιμη» υπηρεσία τους οι τηλεοπτικοί «διαγωνισμοί» ανάδειξης νέων ταλέντων, οι οποίοι έχουν υποκαταστήσει τους σπουδαίους διαγωνισμούς τραγουδιού που τόσα έχουν προσφέρει στην παραγωγή και εξέλιξη της μουσικής παράδοσης παλαιότερα, αλλά και η μύηση των ανθρώπων σε «μουσικά σκουπίδια» από το ραδιόφωνο και την τηλεόραση. Τέλος έρχονται οι δισκογραφικές εταιρείες για να τοποθετήσουν την «ταφόπλακα» με τη χρηματοδότηση της μουσικής υποκουλτούρας.

Αντίστοιχα φαινόμενα λαμβάνουν χώρα σε τηλεοπτικές παραγωγές (πχ τόλμη και γοητεία), οι οποίες έχουν αντικαταστήσει υπέροχες μεταφορές στην τηλεόραση σπουδαίων λογοτεχνικών έργων και έχουν υιοθετηθεί ως πρότυπα για την εγχώρια παραγωγή αντίστοιχων τηλεοπτικών σειρών, στο θέατρο και τον κινηματογράφο που «πνέουν τα λοίσθια» σε επίπεδο εθνικών παραγωγών σε αντίθεση με το τι συνέβαινε πριν μερικά χρόνια και το κακό δεν έχει τέλος.

Ο λόγος είναι ότι όλα πρέπει να διαλυθούν και να ανασυντεθούν με χαρακτήρα διεθνιστικό. Ως υποσύνολα δηλαδή ενός συνόλου που τα όριά του διαπερνούν τα εθνικά σύνορα, γεωγραφικά ή καλλιτεχνικά και ταυτίζονται με τα όρια του πλανήτη. Μόνο μέσα από αυτή τη λογική τους «επιτρέπεται» να συνεχίσουν να υπάρχουν και να δημιουργούν.

Η «ανεκτική» στη διαφορετικότητα νέα τάξη, αποδεικνύει με αδιάψευστο τρόπο ποιο θα είναι το μέλλον της τέχνης στα πλαίσια του «διεθνιστικού ολοκληρωτισμού» που επιδιώκει.

Πανεπιστήμια

Τα πανεπιστήμια δυστυχώς δεν λειτουργούν ως «αυτόφωτοι πνευματικοί φάροι», αλλά ως «φθηνοί καθρέφτες» που αντανακλούν τη «σοφία» των μεγάλων ξένων πανεπιστημίων και διεκπεραιωτές ερευνητικών προγραμμάτων μεγάλων ξένων εταιρειών (τα χρήματα της έρευνας καλύπτονται βέβαια από τους φόρους των «ιθαγενών», ενώ τα κέρδη των αποτελεσμάτων καρπώνονται οι εταιρείες!).
Απ' τα μεγάλα αυτά πανεπιστήμια περνούν συνήθως για μεταπτυχιακές σπουδές και οι πανεπιστημιακοί των υπολοίπων χωρών, όχι κυρίως για να μορφωθούν, αλλά για να δώσουν τα διαπιστευτήριά τους για την μετέπειτα ακαδημαϊκή τους δραστηριότητα και να πάρουν «καλές συστατικές επιστολές».
Όσο για την ποιότητα των γνώσεων που μας φέρνουν από το εξωτερικό, ο στρατηγός Μακρυγιάννης έδωσε την απάντηση: «…Τέτοια αρετή έχουν, τέτοια φώτα μας δίνουν».

«Μικροπολιτική»

Στην έννοια της μικροπολιτικής περιλαμβάνονται όλες εκείνες οι πολιτικές που απορρέουν από θεσμούς, οι οποίοι επηρεάζουν σημαντικά μεν αλλά με έμμεσο τρόπο τις γεωπολιτικές εξελίξεις.
Απώτερος σκοπός της είναι να γεφυρώσει και να καταστήσει συμβατή την καθημερινότητα των πολιτών με τις παγκόσμιες γεωπολιτικές μεταβολές που επιφέρει η υψηλή πολιτική, αποσβένοντας την αίσθηση της «άνωθεν» επιβολής διαφόρων καταστάσεων, και δημιουργώντας το αίσθημα ότι με τις καταστάσεις αυτές ικανοποιούνται τα λαϊκά αιτήματα και οι απαιτήσεις.

Πολιτικές Όψεις Διεθνών θεσμών
Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις

Οι ΜΚΟ έχουν και στο επίπεδο της μικροπολιτικής, αλλά με διεθνείς επιπτώσεις, τη θλιβερή πρωτιά. «Καρκινικές μεταστάσεις» από το σώμα της διεθνούς κοινωνίας στο κοντινό περιβάλλον της καθημερινότητας του πολίτη, αποσκοπούν στον προσανατολισμό της σε κοινά «οράματα» με τους πολίτες άλλων χωρών, και όλων μαζί στους στόχους της «Νέας Τάξης».
Η συμμετοχή πολιτών (κατά προτίμηση νέων ανθρώπων) στην προσπάθεια αναδάσωσης μιας περιοχής για παράδειγμα ή η συγκέντρωση φαρμάκων ή τροφίμων για ανθρωπιστικούς λόγους, όταν τελούνται υπό την αιγίδα μιας ιδιωτικής εταιρείας, δημιουργούν στρεβλά στερεότυπα για τη λειτουργία της κοινωνίας. Μεταθέτουν το βάρος της λειτουργίας του κράτους σε ιδιώτες, οι οποίοι κερδίζουν από την πρωτοβουλία αυτή «πιστοποιητικά ηθικής», απαραίτητα για τις επιχειρηματικές τους δραστηριότητες, ενώ οι κρατικές δομές σταδιακά εξασθενούν και γίνεται αποδεκτή η παράδοσή τους στη λογική της αγοράς.
Ενώ με τέτοιες… ανθρωπιστικές δραστηριότητες δεν τελείται κάποια παράνομη πράξη, η ανάληψη προβλημάτων των πολιτών προς λύση, από φορείς που θα έπρεπε να ανήκουν στο εθνικό κράτος, αλλά αποτελούν τμήμα ενός πολυπλόκαμου παγκόσμιου μηχανισμού αποδυναμώνει περαιτέρω την υπάρχουσα οργάνωση της κοινωνίας στα πλαίσια του έθνους-κράτους, υπέρ μιας άλλης μορφής οργάνωσης, αυτής του «διεθνιστικού ολοκληρωτισμού».

Αθλητισμός και Αθλητικές Διοργανώσεις

Με τις «έξωθεν» παρεμβάσεις, έχουμε σταδιακή αλλοίωση της φυσιογνωμίας των αθλητικών ομάδων εν γένει, οι οποίες από ομάδες βγαλμένες από τα «σπλάχνα» των χωριών ή των πόλεων προέλευσης, έχουν μετατραπεί σε ομάδες του κόσμου (κατά το πολίτες του κόσμου).

Έτσι βλέπουμε για παράδειγμα ποδοσφαιρικές ομάδες να αγωνίζονται σε τοπικά πρωταθλήματα με έντεκα ξένους παίκτες στη σύνθεσή τους. Να μην παίζει κανένα ρόλο για το σχηματισμό μιας καλής τοπικής ομάδας η δυναμική και η ανάπτυξη που παρουσιάζει το άθλημα στην περιοχή του, αλλά μόνο το πορτοφόλι και οι διασυνδέσεις του Προέδρου.

Και ασφαλώς αποτελεί βιασμό της κοινής λογικής και της αισθητικής, όταν βλέπουμε μαύρους «Σουηδούς» ή «Δανούς» αθλητές και «Γερμανούς» με ασιατικά χαρακτηριστικά να αγωνίζονται ακόμη και στις εθνικές ομάδες των χωρών αυτών, με το σουρεαλισμό της «πολυπολιτισμικότητας» να μην έχει τέλος.

Τέχνη και Καλλιτεχνικές Εκδηλώσεις

Η τέχνη είναι ο ασφαλέστερος δρόμος για την αλλοίωση της πολιτιστικής φυσιογνωμίας ενός λαού και ενός έθνους.

Η διαδρομή από το Αρχαίο Ελληνικό Δράμα μέχρι το σημερινό δράμα των τουρκικών σήριαλ είναι μεγάλη, αλλά η πραγματικότητα λέει ότι δυστυχώς την έχουμε διανύσει.

Το «λαϊκό-ποπ» ή «σαρδέλες με σαντιγί», όπως χαρακτηρίστηκαν τα σημερινά «ελληνικά λαϊκά» τραγούδια (κατά την εισαγωγή και εμβόλιμα στο τραγούδι ακούς μελωδίες που παραπέμπουν σε Pink Floyd, συνεχίζουν με τούρκικο αμανέ και τα λόγια να είναι στα ελληνικά), αποτυπώνουν με τον πιο «ηχηρό» τρόπο το «μεγαλείο» της πολιτισμικής ομογενοποίησης ή καλύτερα του πολιτισμικού Φρανκενστάιν που οραματίζεται η νέα τάξη.

Αδελφοποιήσεις πόλεων

Οι αδελφοποιήσεις πόλεων είναι ένα άλλο «φρούτο» της παγκοσμιοποίησης. Είναι μια διαδικασία που παρακάμπτει την κεντρική εξουσία του κράτους και δημιουργεί απευθείας δεσμούς και δοσοληψίες πέραν των συνόρων. Και όπως πολλές φορές τονίσθηκε σε αυτό το άρθρο, ό,τι καταλύει τα στερεότυπα των οριοθετήσεων του έθνους-κράτους, ενισχύει τη διεθνιστική αντίληψη των πραγμάτων και συνάδει με τη «νέα τάξη».

Ραδιο-Τηλεοπτικές Εκπομπές Τύπου «Μαγκαζίνο»

Εδώ το σύστημα παίζει κυριολεκτικά τα «ρέστα του» στην ανάδειξη του μοντέρνου ανθρωπολογικού τύπου, που είναι σύγχρονος και συμβατός με τη νέα τάξη. Πραγματική «μάστιγα» με τεράστιες ευθύνες για την αποδόμηση της κοινωνικής συνοχής, αποδεικνύονται οι εκπομπές τύπου «Μαγκαζίνο». Σκοπός η καταστροφή των «υγειών κυττάρων» της κοινωνίας, που είναι πρώτον ο άνθρωπος ως «πρόσωπο» και η υποβάθμισή του σε «άτομο» (κοινωνική κατηγορία) και δεύτερον η οικογένεια, ως θεμελιώδης θεσμός στη συγκρότηση της κοινωνίας.

Η νοσηρή θεματολογία τους, που δυστυχώς εγκλωβίζει πολύ κόσμο που θέλει να δει κάτι «ελαφρύ» (δλδ… κάποιο κουτσομπολιό) για να του περάσει η ώρα, ενσταλάζει προοδευτικά στις ψυχές των ανθρώπων (κυρίως των νέων) αισθητική και στερεότυπα τέτοια, που δεν έχουν καμία απολύτως σχέση με την ιδιοπροσωπεία του έθνους που ανήκουν και τους ιστορικούς εθισμούς των κοινωνιών τους.
Πρότυπα όλα ξενόφερτα που οδηγούν στον κοσμοπολιτισμό μέσα από την εξιδανίκευση της τρυφηλής χωρίς ηθικούς φραγμούς ζωής, αρκεί «να αισθάνεσαι εσύ καλά με τον εαυτό σου». Αν αυτό συμβαίνει όλα επιτρέπονται και όλα νομιμοποιούνται.
Η ζωή των επωνύμων και η συχνή αλλαγή των ερωτικών τους συντρόφων, έτσι για πλάκα, είναι το ψωμοτύρι της προπαγανδιζόμενης αθλιότητας. Το διαζύγιο και η διάλυση της οικογένειας είναι τα πιο φυσιολογικά πράγματα στον κόσμο. Τα παιδιά είναι ένα είδος «αξεσουάρ» της προσωπικής ζωής του «μοντέρνου» ανθρώπου.
Το κοινωνικό μοντέλο του πολιτισμένου κοσμοπολίτη, που λανσάρεται σε σήριαλ του τύπου «Τόλμη και Γοητεία», όπου κατά την εικοσάχρονη και πλέον διαδρομή του σήριαλ, με «πολιτισμένο τρόπο» έχουν «πάει» όλοι με όλους (ο αδερφός με τη γυναίκα του αδερφού και εναλλάξ, ο πατέρας με τη γυναίκα του ενός γιού και μετά και με του άλλου κοκ), είναι το ιδεατό πρότυπο των «τηλε-μαγκαζίνο».
Η ομοφυλοφιλία, αντιμετωπίζεται ως «διαφορετικός σεξουαλικός προσανατολισμός» και έχει γίνει προσόν επαγγελματικής αποκατάστασης. Κανείς φυσικά δεν τολμάει να μιλήσει πλέον για «αποκλίνουσα συμπεριφορά» που χρειάζεται ψυχολογική και ιατρική βοήθεια.
Μ' αυτό τον τρόπο οι άνθρωποι σταδιακά γίνονται εσωστρεφείς, εγωιστές, αδιαφορούν για τον άνθρωπο τη «διπλανής πόρτας» και φυσικά η ενασχόληση με τα κοινά μπορεί να τους αφορά μόνο ως επάγγελμα ή μια δραστηριότητα από την οποία μπορούν να αποκομίσουν κάποιο κέρδος.

Τέχνη και Καλλιτεχνικές Εκδηλώσεις

Όποιος έχει τη δυνατότητα να παρακολουθήσει τις δραστηριότητες των πολιτιστικών συλλόγων σε «μικρές» κοινωνίες της Ελλάδος, θα αντιληφθεί αμέσως (στις περισσότερες τουλάχιστον περιπτώσεις), την οργανωμένη παρουσία και κατευθυνόμενη δράση ατόμων που ιδεολογικά εντάσσονται σε «συνιστώσες» διεθνιστικών πολιτικών κομμάτων.
Με υπομονή και επιμονή προσπαθούν να αλλοιώσουν την αυθόρμητη τάση των συμπολιτών τους για πραγματοποίηση πολιτιστικών εκδηλώσεων που βασίζονται στη δημοτική μας παράδοση και την πολιτιστική μας κληρονομία, σε τομείς συμβατούς με το πνεύμα της «νέας εποχής».
Για παράδειγμα, όχι εκδρομές προσκυνηματικού χαρακτήρα σε μοναστήρια, αλλά σε κοσμοπολίτικα τουριστικά μέρη. Όχι ελληνικούς παραδοσιακούς χορούς, αλλά ευρωπαϊκούς, λάτιν κλπ Όχι συναυλίες με λαϊκά και δημοτικά ελληνικά τραγούδια, αλλά με ξένη μουσική του διεθνούς συρμού. Όχι θεατρικές παραστάσεις ελλήνων θεατρικών συγγραφέων, αλλά διάσημων ξένων …κατά κανόνα αριστερών.
Μικρή βέβαια η «ακτίνα» δράσης τους, σημαντικό όμως το αθροιστικό αποτέλεσμα και ακόμη πιο σημαντική η διαπίστωση ότι αυτοί οι άνθρωποι δε λειτουργούν μεμονωμένα και αυθόρμητα. Μια πιο διεισδυτική ματιά, συνήθως αποκαλύπτει πίσω τους τη σκιώδη παρουσία ανθρώπων που συντονίζουν και κατευθύνουν. Οι άνθρωποι αυτοί κατά κανόνα συνδέονται με υψηλά «ιστάμενα» πρόσωπα σε νευραλγικά κρατικά πόστα και υπουργεία και όπως εύκολα μπορεί να αντιληφθεί κανείς ανήκουν στο «δημοκρατικό τόξο» που στηρίζει τον «Διεθνιστικό Ολοκληρωτισμό».

Αθλητισμός και Αθλητικές Εκδηλώσεις

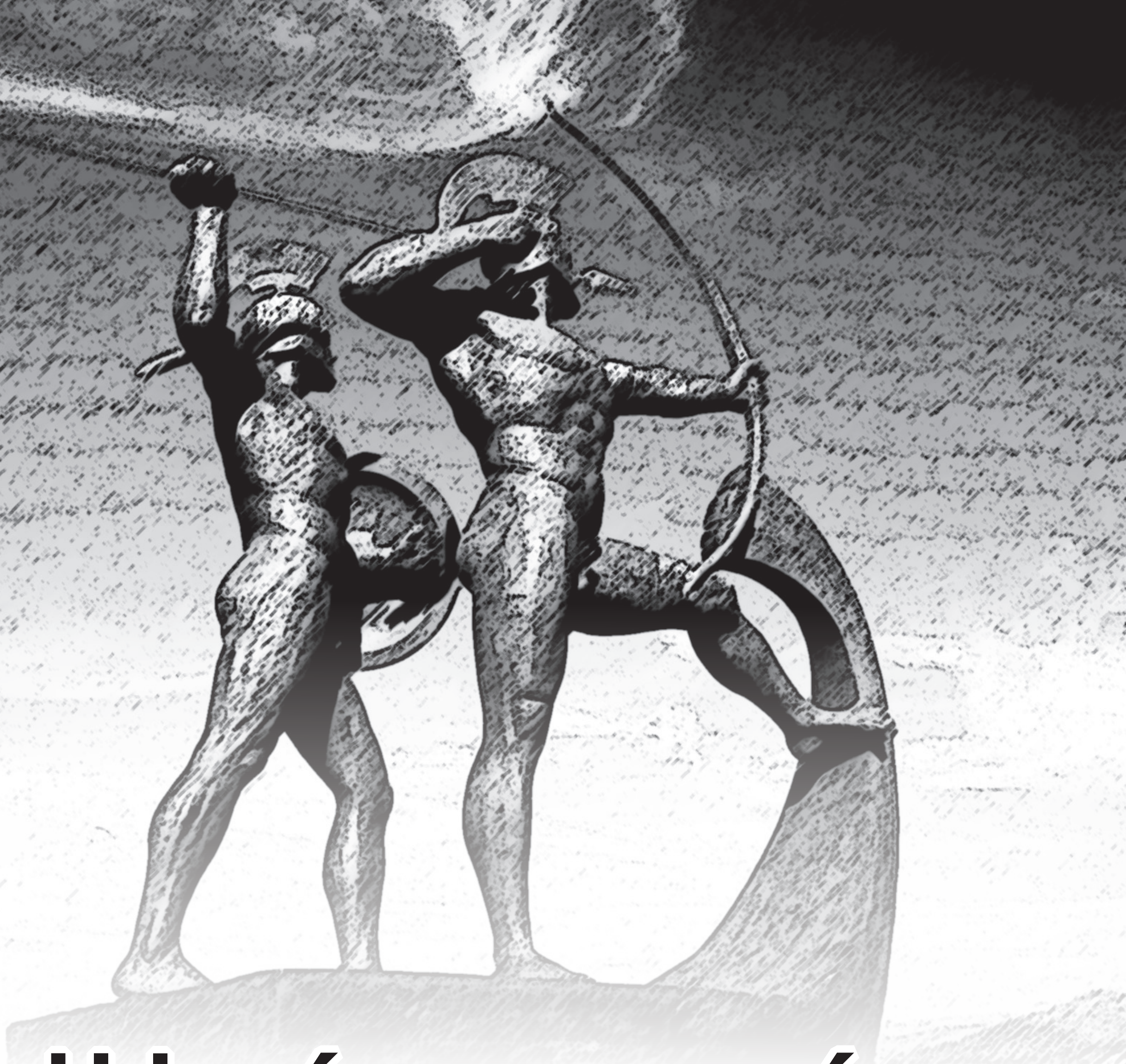
Η παρουσία αλλοδαπών αθλητών για την ενίσχυση αθλητικών συλλόγων ακόμη και της Δ΄ Εθνικής, αποτελεί πραγματικό όνειδος για την κοινωνία μας και αδιάψευστο μάρτυρα της απώλειας προσανατολισμού στην οποία βρίσκεται.
Πρόκειται για τη «διεθνιστική διαστρέβλωση» της αθλητικής ιδέας σε πρωτόλεια βαθμίδα. Η οποία επειδή αδυνατεί να εξηγήσει το σκοπό του αγώνα μιας ομάδας και την επιδίωξη της νίκης, που δεν είναι άλλος από την ευγενή άμιλλα μεταξύ ομάδων προερχόμενων από συγκεκριμένες περιοχές , καταφεύγει στον τυφλό οπαδικό φανατισμό για να καλύψει τον «ντορό».

ΜΜΕ

Τα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας παίζουν έναν καθοριστικό και πολυδιάστατο ρόλο για την επιβολή της «νέας κατάστασης» σε όλα τα επίπεδα πολιτικών (Υψηλή, Χαμηλή) και σε όλους τους θεσμούς (διεθνείς, τοπικούς), όπως περιγράφηκαν παραπάνω.
Είναι ένας «πολλαπλασιαστής» ισχύος της σκοτεινής πολιτικής «όψης» και λειτουργίας των θεσμών και βασικό όπλο προώθησης του «διεθνιστικού ολοκληρωτισμού». Του πολιτικού συστήματος που υποτίθεται ότι «κομίζει» στην ανθρωπότητα το όραμα εξάλειψης της φτώχειας και των συγκρούσεων και της επικράτησης της παγκόσμιας ειρήνης.
Είναι το βασικό όχημα για την προπαγάνδιση του επίγειου «παράδεισου» στον οποίο θα οδηγήσει την ανθρωπότητα, η «δημοκρατική συνάντηση» της διεθνιστικής συνιστώσας του «αριστερού διεθνιστικού ολοκληρωτισμού» με το διεθνισμό της Παγκοσμιοποίησης. Δηλαδή του «Διεθνιστικού Ολοκληρωτισμού του Καπιταλισμού», που ελέγχεται και κατευθύνεται από το Σιωνισμό.
Έναν παράδεισο που για να τον κατακτήσουμε πρέπει:
-Να μην πιστεύουμε σε καμιά θρησκεία ή να γίνουμε οπαδοί της «πανθρησκείας».
-Να μη μιλάμε ούτε να ασχολούμαστε με το ιστορικό μας παρελθόν, γιατί αυτό τροφοδοτεί το μίσος.
-Να μη θεωρούμε ότι ανήκουμε σε σύνολα με βάση διάφορα στοιχεία ομοιότητας που μπορεί να έχουμε, αλλά ότι απλά είμαστε άτομα, πολίτες του κόσμου, που το μόνο που μας ενδιαφέρει είναι να περνάμε καλά.

Η εκτροπή παραδοσιακών αρχών και εννοιών μέσα από τις πολιτικές όψεις κατασκευασμένων διεθνών και τοπικών θεσμών, οδηγεί την ανθρωπότητα μέσω των σκοτεινών ατραπών του διεθνισμού και του «ανθρωπισμού» στο χειρότερο εφιάλτη που βίωσε η ανθρωπότητα από καταβολής κόσμου μέχρι σήμερα, στο «διεθνιστικό ολοκληρωτισμό».
Αν η ελληνική σκέψη υπήρξε ο φορέας του λόγου και της ισορροπίας ανθρώπου και κόσμου, και η ρωμαϊκή ο εκφραστής της εργαλειακής μεθοδικότητας, της μετάφρασης του ήθους σε ισχύ και θεσμούς, η εβραϊκή εξέφρασε το πάθος της «καταβρόχθισης» του κόσμου και του μεσσιανικού τέλους της ιστορίας, της εγκαθίδρυσης της βασιλείας του μισάνθρωπου σιωνιστικού θεού και του εκλεκτού λαού του επί της γης και επί της φύσεως.

Απόστολος Καραΐσκος

Η Ισχύς εν τη ενώσει

Η ισχύς εν τη ενώσει, δηλαδή με την Ένωση επιτυγχάνεται η ισχύς. Ένα αρχαίο γνωμικό από τον θεϊκό επικό ποιητή Όμηρο.Αναλύοντας εις βάθος το νόημα και την σημασία του αποφθέγματος δεν μπορούμε παρά να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι είναι διαχρονικό και αθάνατο, αποτελώντας συγχρόνως την απόλυτα απαιτούμενη προϋπόθεση της Νίκης και της Επιτυχίας.

Ο Ελληνισμός διαμέσου των αιώνων αποτέλεσε κυρίως στον Ευρωπαϊκό, αλλά και στον παγκόσμιο χώρο, τον καθοριστικό παράγοντα και τον κύριο διαμορφωτή της πολιτισμικής εξέλιξης. Η Ελλάς και ως λίκνο του Πολιτισμού, αλλά και λόγω της έξοχης γεωστρατηγικής θέσης, του φυσικού της πλούτου και κάλλους, αποτέλεσε πάντα και αποτελεί μέχρι και σήμερα, τον στόχο και την κατακτητική επιδίωξη αμέτρητων βαρβάρων λαών.

Οι Έλληνες σφυρηλάτησαν την μοναδική Ιστορική πορεία τους συνεχώς μαχόμενοι και αγωνιζόμενοι εναντίον εισβολέων και επίδοξων κατακτητών ποτίζοντας την Ιερή Γή σπιθαμή προς σπιθαμή με το Αίμα τους, ταπεινή προσφορά στο δένδρο της Ελευθερίας. Και σχεδόν πάντα ο αγώνας εδίδετο υπέρ βωμών και εστιών.

Δεν υπάρχει κάμπος, βουνό, πόλη, γεφύρι, ή χωριό στην Πατρίδα μας που να μην αποτέλεσε κατά τους αρχαϊκούς, μέσους, ή νεώτερους χρόνους θέατρο μαχών και συγκρούσεων, μεταξύ Ελλήνων υπερασπιστών και βαρβάρων εισβολέων, Ελληνική Γή που να μην δέχθηκε στα σπλάχνα της τα νεκρά κορμιά των παιδιών της. Και πάντα ο Λαός μας διεξήγαγε τον Ιερό Αγώνα του εναντίον υπεράριθμων και συχνά καλλίτερα εξοπλισμένων εισβολέων. Ιστορικές αναφορές και διηγήσεις το αποδεικνύουν.

Αλλά πάντα έβγαινε νικητής και τροπαιοφόρος αποτελώντας τον κυματοθραύστη, συντρίβοντας και σκορπίζοντας τα στίφη των βαρβάρων εισβολέων.

Πως όμως ένας μικρός αριθμητικά Λαός, όπως οι Έλληνες επεδείκνυε αυτό το ανυπέρβλητο σθένος, ηρωισμό και αυτοθυσία, πολεμώντας με παντελή απουσία φόβου εναντίον των επίδοξων κατακτητών, προτάσσοντας τα στήθη του, περιφρονώντας την φωτιά και το ατσάλι που εξαπολύετο εναντίον του;

Κάθε σελίδα της Ελληνικής Ιστορίας, είναι και ένα λαμπρό έπος αγώνων γενναίων ανδρών και γυναικών και παράδειγμα μίμησης προς τον απλό μελετητή που ταπεινά αγωνιά να μάθει, να αναλύσει, να συνειδητοποιήσει, το πως απλοί, καθημερινοί άνθρωποι, στάθηκαν άφοβα απέναντι σε στρατιές, που η τότε ανθρωπότητα γονυπετής έτρεμε και κατόρθωσαν να τις συντρίψουν.

Δυο ήταν οι λόγοι που οδήγησαν δια μέσου των αιώνων την Ελληνική Φυλή, σε νικηφόρους αγώνες στα πεδία των μαχών.

Ο πρώτος λόγος ήταν η Ελευθερία του Πνεύματος. Ελεύθερο πνεύμα δεν θεωρείται αυτός που συμπεριφέρεται κατά βούληση, βάσει της επιθυμίας και της προσωπικής του θεώρησης και εκτίμησης γεγονότων και καταστάσεων, αλλά η φυσιογνωμία, ο φιλόσοφος πολεμιστής που διαβιώνει και κινείται στο ποτάμι της Ζωής, με πηδάλιο τις προαιώνιες και αθάνατες αξίες και ιδανικά, όπως η βιολογικά έμφυτη λατρεία προς την Πατρίδα, η οποία προκύπτει λόγω των άρρηκτων δεσμών του ατόμου προς τον φυσικό του χώρο, ως υλική και φιλοσοφική έννοια, ο σεβασμός προς την Φυλή, ο οποίος προκύπτει μέσω της απόλυτης συνείδησης του ατόμου ως προς την θέση και τον ιστορικό του ρόλο στον μικρόκοσμο και στον μακρόκοσμο, η στοργή προς την οικογένεια, η απόλυτη ιστορική συνείδηση, καθώς και η εξύψωση της ευημερίας του συνόλου, υπεράνω της ατομικής. Αυτές είναι οι συνιστώσες που καθορίζουν ένα Ελεύθερο Πνεύμα.

Και μόνο ένα ελεύθερο Πνεύμα μέσω των αξιών και των ιδανικών που το καθορίζουν μπορεί να περιφρονεί στην κάθε στιγμή τον θάνατο.

Κατόπιν τούτου, η κατά πολύ αριθμητική υπεροπλία των εχθρών και ο ανώτερος εξοπλισμός εξαϋλώνονταν εμπρός στον ηρωισμό, την αυτοθυσία, το σθένος και την αγνότητα, αυτών των ανώτερων Πνευμάτων, τα οποία αποτελούν κατάληξη αυτής ταύτης της περιφρόνησης προς τον θάνατο.

Η λατρεία

προς την Πατρίδα,

η Πίστη προς την Φυλή

καθώς **και η Ισχύς**

που αντλείτο

από την Ένωση,

αποτελούσαν

το εφαλτήριο από το

οποίο οι Έλληνες

διαμέσου των αιώνων

στέφονταν νικπτές

στα πεδία των μαχών

ή **με την ηρωική θυσία**

τους περνούσαν

στην Αθανασία,

αποτελώντας

το λαμπρό παράδειγμα

προς μίμηση

Ο δεύτερος λόγος είναι η Ισχύς που προκύπτει από την Ένωση

Με τον όρο Ένωση εννοούμε την εθελοντική, ανιδιοτελή και ειλικρινή συστράτευση σε ένα ανώτερο Ιερό σκοπό, σε μια πορεία που πρώτα απ όλα απαιτεί την απόλυτη αυταπάρνηση, την απόλυτη συνειδητοποίηση της αναγκαιότητας υπέρβασης του συμβατικού, την απόλυτη σεμνότητα, μέσω της απόρριψης της προσωπικής, ή κατά ομάδα φιλοδοξίας και του εγωισμού.

Η λατρεία προς την Πατρίδα, η Πίστη προς την Φυλή καθώς και η Ισχύς που αντλείτο από την Ένωση, αποτελούσαν το εφαλτήριο από το οποίο οι Έλληνες διαμέσου των αιώνων στέφονταν νικητές στα πεδία των μαχών, ή με την ηρωική θυσία τους περνούσαν στην Αθανασία, αποτελώντας το λαμπρό παράδειγμα προς μίμηση, την αστείρευτη πηγή έμπνευσης από γενιά σε γενιά.

Ας θυμηθούμε τους στίχους του Εθνικού ποιητή Διονυσίου Σολωμού από το αθάνατο έργο του «Ύμνος προς την Ελευθερία». «Ω τριακόσιοι σηκωθείτε και ξανάρθετε σε μας τα παιδιά σας θέλ' ιδείτε, πόσο μοιάζουνε σε σας».

Σκοτεινές και θλιβερές εποχές, που οδήγησαν τον Ελληνισμό σε ολέθριες καταστροφές και ταπεινωτικές ήττες, ήταν οι ιστορικές περίοδοι, κατά τις οποίες η Ένωση μεταξύ των Ελλήνων, είχε υποχωρήσει εγκαταλείποντας την θέση της στο μίσος και την διχόνοια

Τέτοια παραδείγματα αποτελούν η έριδα μεταξύ του Αχιλλέως και του Αγαμέμνονα κατά τον Τρωικό πόλεμο, γεγονός που ενέπλεξε και παρέτεινε επί μακρόν την έκβαση του πολέμου, οι αντιμαχόμενες φατρίες των ενωτικών και ανθενωτικών κατά την δύση της Βυζαντινής Εποχής, που οδήγησαν στην παρακμή, αποδυνάμωση και την πτώση εν τέλει της υπερχιλιετούς Αυτοκρατορίας, την διχόνοια λόγω φιλαρχίας μεταξύ των Ελλήνων τρία χρόνια μόνο μετά την έκρηξη της Επαναστάσεως του 1821, που οδήγησε στην φυλάκιση του Κολοκοτρώνη και που παρ' ολίγον να καταλήξει στην απόλυτη καταστροφή και την εκ νέου υποδούλωση του Νεοσύστατου

Ελληνικού κράτους, στον εισβολέα Ιμπραήμ.
Σήμερον η Πατρίδα μας διέρχεται ίσως την πλέον κρίσιμη περίοδο της σύγχρονης ιστορίας, οικονομικά, κοινωνικά, ηθικά και πολιτισμικά υπόδουλη στην δικτατορία της Ευρώπης των τραπεζιτών και των μεγαλοβιομηχάνων.
Οι αστικές και κατ' όνομα δημοκρατικές κυβερνήσεις της μεταπολίτευσης, συνεπικουρούμενες από την δωσίλογη και ανθελληνική αριστερά, οδήγησαν την Χώρα στην απόλυτη καταστροφή κλέπτοντας και διασπαθίζοντας το δημόσιο χρήμα, αποδυναμώνοντας και παροπλίζοντας την Εθνική παραγωγή, δημιουργώντας ένα δυσθεώρητο χρέος μέσω εξωτερικού δανεισμού που χρησιμοποιήθηκε για την διασφάλιση του προσωπικού τους ευ ζην και για την συντήρηση του πελατειακού κράτους των ψηφοφόρων τους, παραδίδοντας μέσω της υπογραφής-Εθνικής προδοσίας των δανειακών συμβάσεων, την Ελλάδα σιδηροδέσμια σε αυτούς που εδώ και αιώνες απέτυχαν να την κατακτήσουν δια των όπλων.
Απέναντι τους η μόνη γνήσια Δύναμη, που τολμά να τους αψηφήσει, να τους καταγγείλει, και να βροντοφωνάζει εντός και εκτός κοινοβουλίου για κάθε σημαντικό και κρίσιμο ζήτημα την απόλυτη αλήθεια, είναι το Εθνικιστικό Κίνημα.
Η ραγδαία και συνεχής άνοδος του Εθνικιστικού Κινήματος που διαδραματίζεται καθημερινά, υπό τα έντρομα όμματα των εν τω κοινοβουλίω θεραπόντων των ξένων συμφερόντων, καθώς και των προδοτικών και παρακμιακών αριστερών κομμάτων δεν οφείλεται σε τυχαία σύμπτωση, ή σε χρονική συγκυρία λόγω της οικονομικής εξαθλίωσης και της ανέχειας, όπως διατυμπανίζουν δεξιά και αριστερά, έμμισθοι «ειδήμονες», μέσω των εμπλεκόμενων και συντηρούμενων από το πολιτικό κατεστημένο ΜΜΕ, αλλά αποτελεί την περίτρανη αφύπνιση υπό τον ήχο των Εθνικιστικών λόγων της Ιστορικής συνείδησης και του ασπασμού των προαιώνιων και αθάνατων Ιερών αξιών της Πατρίδας, της Φυλής και της οικογενείας, από όλο και περισσότερους Πολίτες, οι οποίοι καθημερινά συνειδητοποιώντας την παταγώδη αποτυχία και χρεωκοπία του αστικού μοντέλου διακυβέρνησης, την προδοσία που τελέσθηκε εις βάρος τους, απαιτώντας την επανάκτηση της Αξιοπρέπειας και της Υπερηφάνειας μας ως Φυλή και Έθνος, επιστρέφουν ξανά στην Πίστη και την Λατρεία των προαναφερόμενων Αξιών, οι οποίες μέχρι πρότινος τελούσαν εν υπνώσει στις καρδιές τους.
Η επιτυχία και η απήχηση του Κινήματος μας δεν στηρίζεται μόνο στις ιδέες και στα πιστεύω του, αλλά και στους άγραφους κανόνες δράσης και λειτουργίας. Σε ένα κώδικα συμπεριφοράς που δεν διδάσκεται, ή οριοθετείται, αλλά που ενυπάρχει έμφυτος, λόγω της Πίστης στο Εθνικιστικό ιδεώδες σε κάθε Συναγωνιστή.

Ποιος είναι;

Εκτός από την Λατρεία και την Πίστη στις Ιδέες και Αξίες που τόσο μνημονεύσαμε μέχρι τώρα, ο κάθε Συναγωνιστής έχοντας την απόλυτη αίσθηση καθήκοντος που διατάσσει η φωνή του Αίματος, δηλαδή η Τιμή, καθώς και την απόλυτη συνείδηση της παρουσίας του τόσο ως άτομο, αλλά και ως μέλος της Ομάδος, ως άλλος Σπαρτιάτης Όμοιος, υψώνει την ψυχική του «ασπίδα», δίπλα σ' αυτές των Συναγωνιστών του δημιουργώντας τοιουτοτρόπως το αδιαπέραστο και αήττητο «τείχος».
Η Πίστη στον κοινό σκοπό που είναι η απελευθέρωση και η αναγέννηση του Ελληνισμού, η απόλυτη αφοσίωση στο καθήκον, το ακλόνητο σθένος και η πειθαρχία και η απόλυτη ανιδιοτέλεια, απαρτίζουν τις αρετές μας, που θα κατακρημνίσουν το σύστημα των φαύλων.

Μπορεί να διαβήκαμε τις πύλες του κοινοβουλίου, αλλά πάντα **παραμένουμε ένα Ιδεολογικό Επαναστατικό Κίνημα**, αρνούμενοι να αποδεχθούμε τον ρόλο ενός ακόμη πολιτικού κόμματος που υπηρετεί το αστικό κατεστημένο.

Άλλα πάνω απ' όλα και αυτό είναι ίσως το σημαντικότερο, μέσα από το βαθύ ιδεολογικό υπόβαθρο, το οποίο ως αναφέραμε τυγχάνει έμφυτο στον καθένα και άρρηκτα συνδεδεμένο με την βιολογική ύπαρξη, μέσα από την συνειδητοποίηση της ματαιότητας και κενότητας ανούσιων αξιωμάτων και αντεστραμμένων διακρίσεων, μέσα από την κοινή πειθαρχημένη Πορεία στην Ατραπό των ευγενών ιδανικών, μέσα από την σεμνότητα και την ανδροπρεπή υπακοή, πηγάζει η Καταιγιστική και αήττητη Ισχύς των Ελλήνων Εθνικιστών. Με μια λέξη μέσα από την Ένωση.

Ο κάθε Συναγωνιστής ως ατομική προσωπικότητα εντάσσεται με απόλυτη αφοσίωση στο Σύνολο, απόλυτα εξαγνισμένος, από προσωπικές φιλοδοξίες, εγωισμούς, στείρα εξουσιαστικά πάθη, χαμερπείς πόθους πλαγίας αναρρίχησης. Όμοιος μεταξύ Ομοίων.

Μπορεί να διαβήκαμε τις πύλες του κοινοβουλίου, αλλά πάντα παραμένουμε ένα Ιδεολογικό Επαναστατικό Κίνημα, αρνούμενοι να αποδεχθούμε τον ρόλο ενός ακόμη πολιτικού κόμματος που υπηρετεί το αστικό κατεστημένο.

Με οδηγούς τις σκιές των προγόνων μας, με απόλυτη συνείδηση της Ιστορικής μας κληρονομιάς, μέσω Υπερηφάνειας και Σθένους αγωνιζόμαστε απόλυτα ενωμένοι μέχρι την Τελική Νίκη. Μέχρι την απελευθέρωση της Πατρίδας. Αυτός είναι ο ιερός σκοπός μας, αυτό είναι το ανώτερο γι' εμάς ιδανικό.

Τώρα τελευταία το σαθρό πολιτικό κατεστημένο έχει εξαπολύσει μέσω των μεταπρατών της χαλκευμένης πληροφόρησης, κοινώς ονομα-

ζόμενων και ως δημοσιογράφων, ένα νέο κύκλο λασπολογίας και συκοφαντιών.

Αφού τελικά διαπίστωσαν ότι η μέχρι σήμερα υστερική συκοφαντική εκστρατείας τους εις βάρος του Κινήματος μας, όχι μόνο δεν μας έβλαψε, αλλά αντιθέτως μας ισχυροποίησε, κατέφυγαν σε νέους μεθόδους πολέμου εναντίον του Κινήματός.

Διχόνοια στους κύκλους της Χρυσής Αυγής, διασπαστικές τάσεις, αμφισβητίες όσον αφορά την πολιτική γραμμή του Κινήματος, φιλόδοξοι εξουσιοθήρες και άλλα πολλά.

Για όλη λοιπόν αυτή την νέα λασπολογία για τον σωρό των δημοσιογραφικών περιττωμάτων δεν έχουμε να απαντήσουμε και να σχολιάσουμε κάτι.

Το ανωτέρω ιδεολογικό κείμενο έχει ήδη δώσει την απάντηση. Απλά θέλουμε να επισημάνουμε δυο σημεία.

Πρώτον, ακόμη και εάν ποτέ μέσα στις τάξεις μας βρεθεί μέλος, ή και στέλεχος που κινείται και διέπεται από ιδιοτελή και συμφεροντολογικά κίνητρα, είναι αδύνατον να συνυπάρξει μαζί μας για μεγάλο χρονικό διάστημα, λόγω του θα αποβληθεί από μόνο του, λόγω της ιδεολογικής καθαρότητας και του κώδικα ήθους που θα αντιμετωπίσει.

Δεύτερον Πως τολμούν να μιλούν για εσωτερικές έριδες και αποσχίσεις όλοι αυτοί που οι πολιτικές τους διαδρομές, δεν είναι άλλο τι από συνεχείς διασπάσεις, ιδεολογικές μεταλλάξεις και αποστασίες με βάσει πάντα το προσωπικό τους συμφέρον για την εξασφάλιση ανώτερου εξουσιαστικού θρόνου για τα πλαδαρά τους οπίσθια.

Συγκεκριμένα αναφέρουμε την διάσπαση του Κομμουνιστικού κόμματος το 1968 στο συνέδριο της Κεντρικής Επιτροπής στην Βουδαπέστη σε ΚΚΕ εξωτερικού και ΚΚΕ εσωτερικού, για έναν και μόνο λόγο. Την καρεκλολαγνεία. Επίσης την διάσπαση της ΕΚΟΝ Ρήγας Φεραίος νεολαίας του ΚΚΕ εσωτερικού το 1978 σε Ρήγας Φεραίος και Β' Πανελλαδική, για τον ίδιο λόγο επίσης.

Επίσης και από την άλλη πλευρά των αστοδημοκρατών, έχουμε να αναφέρουμε το 1965 την αποστασία του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη κατά την περίοδο των Ιουλιανών, που οδήγησε στην πτώση της κυβέρνησης του Γεωργίου Παπανδρέου, όπως επίσης και την αποστασία του σημερινού πρωθυπουργού κυρίου Αντώνη Σαμαρά το 1993, που οδήγησε στην αποχώρηση βουλευτών από το κόμμα της Νέας Δημοκρατίας, την δημιουργία του σχήματος «Πολιτική Άνοιξη» και την προκήρυξη εκλογών από την κυβέρνηση Μητσοτάκη και πάμπολλα άλλα παραδείγματα.

Όλοι λοιπόν αυτοί που τολμούν να μας συκοφαντούν και να μας κατηγορούν για εσωτερικές έριδες και χαμερπή κίνητρα φιλαρχίας, όλοι οι ιστορικά δοσίλογοι, πολιτικοί χαμαιλέοντες και ιδεολογικοί ριψάσπιδες ας μάθουν επιτέλους ότι οι Έλληνες Εθνικιστές μένουν αδιάφοροι για τα εκλογικά ποσοστά, τους εξουσιαστικούς θρόνους και τα κενά αξιώματα.

Η Ιδέα που υπηρετούμε και για την οποία αγωνιζόμαστε, μας προσφέρει τόση ιδεολογική, πνευματική και ηθική πληρότητα, που καμμία από τις αντεστραμμένες αρχές σας δεν δύναται να μας αγγίξει και να μας δελεάσει.

Μάθετε το όλοι σας ανδρείκελα της πολιτικής Comedia del arte, ότι είναι πραγματικά υπέροχο σεμνά και έντιμα να επιτελείς το καθήκον που σου υποδεικνύει η συνείδηση σου και να αγωνίζεσαι για την απελευθέρωση της Πατρίδας και του Ελληνικού Λαού.

Επειδή όμως ξεκινήσαμε με ένα αρχαίο γνωμικό που για εμάς αποτελεί χρυσούν κανόνα, θα ολοκληρώσουμε με ένα έτερο γνωμικό που μας εκφράζει επίσης απόλυτα και είναι από τον «Επιτάφιο του Περικλέους» του Θουκυδίδη.

Το εύδαιμον το ελεύθερον, το δ' ελεύθερον το εύψυχον. (Ευτυχισμένοι είναι οι ελεύθεροι και ελεύθεροι είναι οι γενναίοι).

Παπαδιονυσίου Νικόλαος

Το εσώτερο νόημα της τέχνης

Μυριάδες κείμενα, από μικρές σχολιογραφίες έως πολύτομες εγκυκλοπαίδειες έχουν γραφεί για το κεφαλαιώδες ζήτημα της τέχνης. Ιστορική κωδικοποίηση και ανάλυση τεχνοτροπιών, καταγραφή έργων ανά καλλιτέχνη, κριτική καλλιτεχνημάτων και δημιουργών είναι κάποιοι από τους λόγους που κινούν το ενδιαφέρον των συγγραφέων και των όποιων αναγνωστών. Όλα καλώς καμωμένα, όμως εάν επρόκειτο να γράψουμε ένα ακόμα τέτοιο κείμενο, δεν θα το πράτταμε σεβόμενοι το χρόνο και την υπομονή των αναγνωστών.

Εμείς κατ' αρχήν θα διαφοροποιηθούμε ως προς την προσέγγιση της έννοιας της τέχνης. Μας ενδιαφέρει μία ριψοκίνδυνη και ρηξικέλευθη οργανική θεώρηση της τέχνης, ακολουθώντας τη μοναδική, οξυδερκή ιστορική ματιά του Oswald Spengler που εισδύει στην ίδια τη γενεσιουργό αιτία της. Για να καταδείξουμε με τη δέουσα σαφήνεια την έκφραση «οργανική θεώρηση της τέχνης» παραθέτουμε τους βασικούς άξονες – κανόνες που θα σεβαστούμε:

1. Η τέχνη σε καμία περίπτωση δεν χαρακτηρίζεται από ιστορική συνέχεια.
2. Ο διαχωρισμός της τέχνης σε τομείς (αρχιτεκτονική, γλυπτική, ζωγραφική, μουσική κλπ) δεν αποτελεί ουσιώδες γεγονός.
3. Προϊόντος του χρόνου, η τέχνη δεν εξελίσσεται αενάως, αλλά ακμάζει και παρακμάζει ως οργανισμός.
4. Η πραγματική τέχνη είναι «τέχνη ενώπιον μαρτύρων».

Πράγματι, εάν μία τέχνη έχει όρια, αυτά είναι ιστορικά και όχι τεχνικά ή φυσιολογικά. Δεν υπάρχει κανένα είδος τέχνης που διαπερνάει όλους τους αιώνες και όλους τους πολιτισμούς. Τα ιδιαίτερα ψυχοπνευματικά χαρακτηριστικά κάθε πολιτισμού καθορίζουν με ενάργεια τις εκφράσεις της τέχνης. Η τέχνη ως πολιτισμική δύναμη έκφρασης παίρνει ζωή από τον πολιτισμό που υπηρετεί. Ο Αιγυπτιακός πολιτισμός προηγήθηκε χρονικά του Κλασσικού Ελληνικού. Ο δεύτερος όμως παρουσιάζει καλλιτεχνικά στοιχεία ολότελα διαφορετικά από τον πρώτο. Η Ελληνική ψυχή δεν έχει καμία σχέση με την Αιγυπτιακή. Η Αιγυπτιακή τέχνη καλύφθηκε από την αρχιτεκτονική και βασίστηκε στην αιώνια πέτρα. Οι επιτύμβιοι ναοί της αρχαίας αυτοκρατορίας δεν είναι κτήρια, αλλά ακολουθία χώρων, ένας αυστηρός πέτρινος δρόμος που οδηγεί προς μία και μόνο κατεύθυνση, το θάνατο. Οι Αιγύπτιοι δεν έχτιζαν για τη ζωή αλλά για το θάνατο. Για τους ζωντανούς τα φθαρτά ξύλινα σπίτια αρκούσαν. Η αιώνια πέτρα ταιριάζει με τον άχρονο θάνατο.

Για τον Αιγύπτιο οι Πυραμίδες είναι τεράστια τρίγωνα, επιφάνειες - ορόσημα που κυριαρχούν στο περιβάλλον και πλαισιώνουν το δρόμο των βασιλέων προς την αιωνιότητα. Πρέπει να είναι πέτρινες, αυστηρές και αιώνιες. Η εικαστική διακόσμηση των πέτρινων τοίχων δεν έχει διασκεδαστικούς ή καλλωπιστικούς σκοπούς. Συνοδεύει την αρχιτεκτονική και συνεισφέρει στη συνεχή υπόμνηση της κατεύθυνσης. Οι εικαστικές φιγούρες τοποθετημένες σε σειρές, συνοδεύουν τον επισκέπτη και διηγούνται την αλληλουχία των γεγονότων από τη ζωή στο θάνατο. Οι στύλοι των εσωτερικών διαδρόμων και αυλών πολύ πυκνά τοποθετημένοι, δίνουν την εντύπωση κατακόρυφων λωρίδων επιφάνειας που συνόδευαν την πομπή των ιερέων. Παντού κυριαρχούσαν οι οριζόντιες και κατακόρυφες γραμμές, όπως και οι ορθές γωνίες. Τα επιβλητικά αγάλματα των βασιλέων ήσαν μνήματα. Τα ανάγλυφα είναι αυστηρά περιορισμένα και τείνουν να γίνουν ένα με την επιφάνεια. Η ζωγραφική, οι προτομές και η κοσμική μουσική είναι στοιχεία απαγορευμένα. Δεν πρέπει να υπάρχει τίποτε που ελαφραίνει την ένταση της ψυχής.

Η Ελληνική Κλασσική τέχνη δημιουργήθηκε από μία ψυχή που λαχταρούσε τη ζωή και το φως. Το ελληνικό άγαλμα με τις ιδανικές αναλογίες και τη λαμπρή σωματότητά του τόνιζε το παρόν, τη ζωή, το γίγνεσθαι. Ο Ελληνικός ναός χαρίζει στο μάτι αρμονία με το περιβάλλον αλλά και τον άνθρωπο. Στέκεται σε μεγαλειώδη ηρεμία. Οι κίονες φαίνονται να φυτρώνουν από το έδαφος. Μοιάζουν πανομοιότυποι αλλά κανένας δεν είναι ίδιος με τον άλλον. Οι παραστάσεις που κοσμούν (διακοσμούν) το ναό αναφέρονται σε μύθους, πολέμους και ηρωικές πράξεις. Ακόμη και όταν απεικονίζουν θανάτους ηρώων υμνούν τις ηρωικές πράξεις που επισκιάζουν και υπερνικούν το θάνατο.

Τα ιδιαίτερα ψυχοπνευματικά χαρακτηριστικά κάθε πολιτισμού καθορίζουν με ενάργεια τις εκφράσεις της τέχνης.

Τα αρχιτεκτονικά όρια είναι σαφή και οι οριακές γραμμές καθαρές (απολλώνιες). Στο εξωτερικό δεν υπάρχουν αμφισημίες και σκοτεινές περιοχές. Το άδυτο του ναού δεν έχει παράθυρα γιατί ως άδυτο πρέπει να παραμείνει σκοτεινό. Η αρχαία μουσική είναι μία γλυπτική για το αυτί. Η πλαστικότητα και η μελωδία αναπτύσσονται μέσω διατονικών τετραχόρδων σε συνεργασία με τις ηχητικές συλλαβές. Οι συλλαβές δίνουν το ρυθμό. Τα χρώματα που κοσμούν τις μορφές είναι το λευκό, το κόκκινο και το χρυσό.

Η Φαουστική τέχνη (Ευρωπαϊκή) εμπνέεται από μία ολότελα διαφορετική ψυχή. Αυτή είναι η γοτθική ψυχή που σύμβολό της ήταν ο πρωτογενής άπειρος χώρος και λαχτάρα της η κατάκτηση του άπειρου και του απειροστού. Πηγή της έμπνευσής της το αγροτόσπιτο που φύεται στο βαρύ γκριζοπράσινο τοπίο και προβάλλει μέσα από την καταχνιά ενός αινιγματικού πρωινού. Εξέλιξη του αγροτόσπιτου ήταν η αρχιτεκτονική του πέτρινου κάστρου. Βαρύ και στιβαρό, προστατεύει τη ζωή αυτών που το κατοικούν.

Είναι το περίβλημα της ζωής και η ασυνείδητη έκφραση του ρέοντος αίματος. Στα κάστρα άνθισε το ηρωικό τραγούδι, ο αγροτικός και ο ιπποτικός χορός, καθώς και το τραγούδι των πλανόδιων μουσικών (τροβαδούρων). Η άλλη αρχιτεκτονική δημιουργία της Φαουστικής ψυχής είναι ο καθεδρικός ναός. Ο καθεδρικός ναός είναι ο ίδιος τέχνη. Τείνει προς τον ουρανό. Ο εσωτερικός του χώρος τραβάει με πρωτογενή δύναμη ψηλά και μακριά. Αυστηρά και πλούσια διακοσμημένος υπηρετεί τη λογική των άχρονων μορφών. Σε αντίθεση με το κάστρο είναι η έκφραση αυτού που είναι ήδη νεκρό. Αλλά το κυρίαρχο στοιχείο της Φαουστικής τέχνης δεν ήταν η αρχιτεκτονική και η γλυπτική. Ήταν η μουσική. Η οργανική μουσική κυριαρχεί στις άλλες εκφράσεις της τέχνης. Με τα χαρακτηριστικά ηχοχρώματα των οργάνων και τις αντιθέσεις μεταξύ πνευστών και εγχόρδων ζωγραφίζει ηρωικά τοπία και σχεδιάζει προσωπογραφίες. Η αντίστιξη είναι η αρχιτεκτονική των ανθρώπινων φωνών και η απόλυτη έκφραση της ώριμης γοτθικής ψυχής. Η Φαουστική τέχνη κατέλαβε ολόκληρη τη ζωή ψάχνοντας τις πιο κρυφές γωνιές της. Δημιούργησε ένα νέο άνθρωπο.

Τώρα είμαστε σε θέση να αντιληφθούμε τη μεγάλη πλάνη των ιστορικών, που εγκλωβισμένοι στην απατηλή ενότητα γραμμικής αντίληψης «αρχαιότητα – μεσαίωνας – νεώτεροι χρόνοι» προσπάθησαν μάταια μία ιστορική εξελικτική συνέχεια στην τέχνη. Μίλησαν για «περιόδους στασιμότητας» λόγω πνευματικής αβελτηρίας ως «φυσικά διαλείμματα» και για «εποχές κατάπτωσης» ενώ επρόκειτο για το θάνατο μίας μεγάλης τέχνης. Όταν μιλούσαν για «εποχές αναγέννησης» επρόκειτο για γέννηση μίας άλλης τέχνης δε μία άλλη χώρα ή περιοχή, ως έκφραση ενός άλλου τύπου ανθρώπου, ενός νέου και διαφορετικού πολιτισμού.

Εξάλλου όλες οι μεγάλες τέχνες – το αττικό δράμα του Ευριπίδη, η Φλωρεντιανή γλυπτική με το Μιχαήλ Άγγελο, η οργανική μουσική με τον Λιστ, τον Βάγκνερ και τον Μπρούκνερ – τελειώνουν πολύ ξαφνικά. Ποτέ δεν έγινε λόγος για «αναγέννηση» έστω και μίας σημαντικής τέχνης. Είναι η μεγαλύτερη απόδειξη του ανιστορικού χαρακτήρα της.

Ταυτόχρονα διαπιστώνουμε ότι σε κάθε πολιτισμό δεν υπάρχουν πολλές τέχνες αλλά πολλαπλές εκφράσεις της μοναδικής τέχνης που πηγάζει από τη δημιουργική δύναμη της φυλετικής ψυχής. Όταν η φυλετική ψυχή αποδώσει τους θησαυρούς της αρχίζει η κόπωση, και η τέχνη παρακμάζει μαζί με ολόκληρο το πολιτιστικό οικοδόμημα. Τα δημιουργήματα της Κλασσικής Αρχαιότητας αντικαθιστώνται από τις τεράστιες και επιβλητικές κατασκευές της Ρωμαϊκής περιόδου. Βρισκόμαστε ακόμα στην εποχή της αρχαιότητας αλλά η αρχαία ψυχή έχει παρακμάσει.

Ο αρχαίος πολιτισμός περνάει στο στάδιο της τεχνολογίας. Τα κτήρια και οι ναοί χάνουν το μέτρο και την αρμονία, γίνονται τεράστια και επιδεικνύουν δύναμη, μεγαλοπρέπεια και πλούτο. Κύρια, είναι χρηστικά και μιμούνται τα Κλασσικά αριστουργήματα. Τα αγάλματα επίσης τεράστια, αποσκοπούν στην πρόκληση δέους. Η φυλετική ψυχή ως έκφραση ατονεί μέχρι μηδενισμού. Επικρατεί το πρακτικό ρωμαϊκό πνεύμα. Τελειοποιούνται τα υδραγωγεία, εφευρίσκεται η υδραντλία και πολλές εφαρμοσμένες τεχνικές.

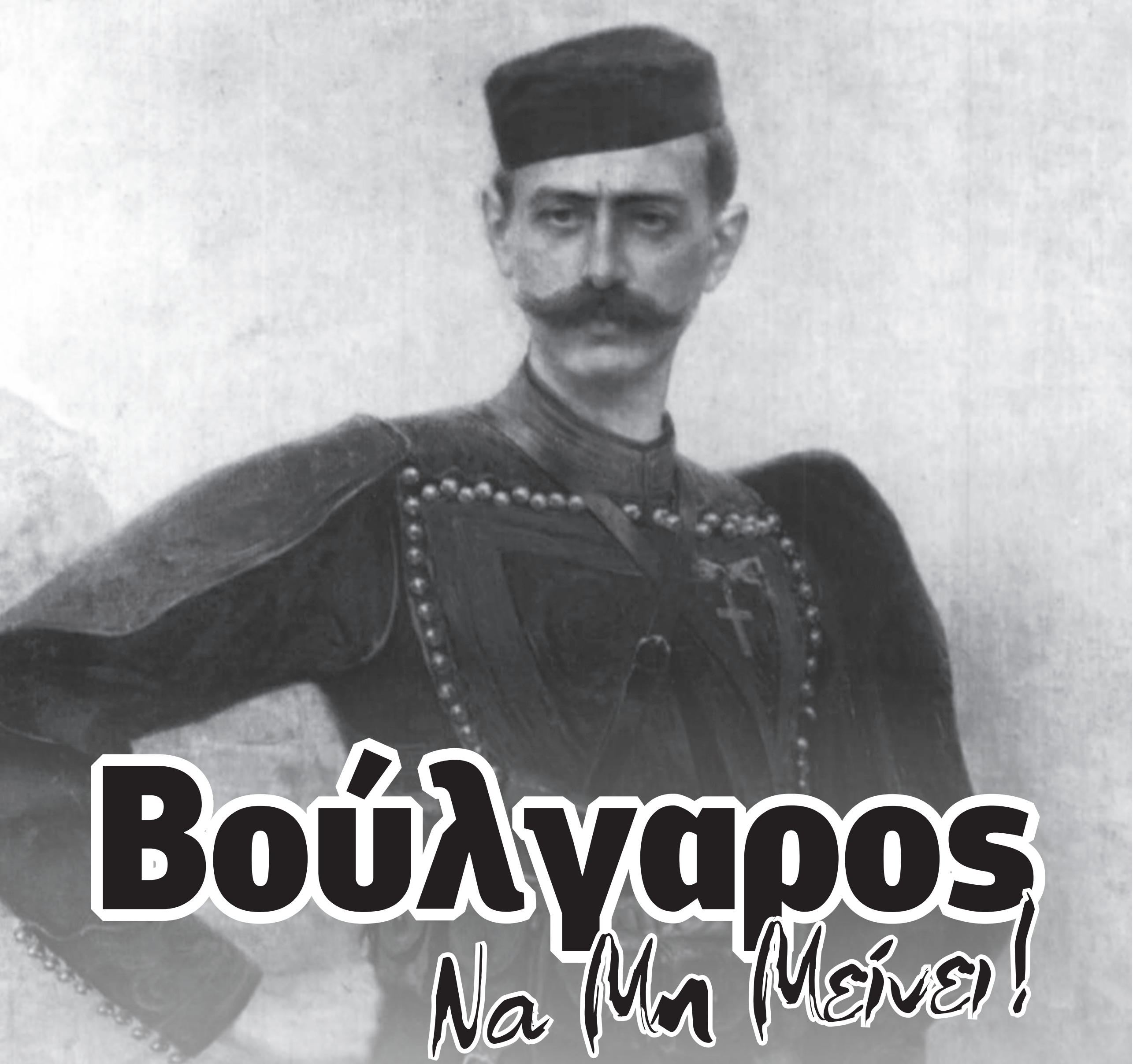
Αντίστοιχη είναι η εξέλιξη της τέχνης στον παρόντα πολιτισμό. Την γοτθική τέχνη και το μπαρόκ, διαδέχθηκε η Αναγέννηση, μία πεισματική αντίθεση προς τη Φαουστική ψυχή. Πρόκειται για μία μεταβατική περίοδο πριν την έναρξη της τεχνολογικής περιόδου. Όπως και σε κάθε πολιτισμό, σε αυτή τη φάση επικρατεί ο κλασικισμός και ο ρομαντισμός. Οι επί μέρους τέχνες συγκεντρώνονται γύρω από μία αρχαΐζουσα γλυπτική και προσπαθούν να μιμηθούν την αρχαιότητα.

Οι άνθρωποι της Αναγέννησης λάτρεψαν μία τέχνη που δεν τους ανήκε και δεν την κατανοούσαν. Οι καλλιτέχνες δεν διέθεταν το αρχαίο μορφοποιητικό ένστικτο. Μετά το πέρας αυτής της εποχής ακολουθεί η εποχή της τεχνολογί-

Η τέχνη δεν υφίσταται πλέον. Έχει δώσει τη θέση της στην τεχνοτροπία, δηλαδή τη μίμηση της τέχνης. Η έκφραση της φυλετικής ψυχής (ρυθμός) αντικαθίσταται από το γούστο. Η δημιουργία μεγαλουπόλεων (Ρώμη, Αλεξάνδρεια) αποξενώνουν τους λαούς από τις παραδόσεις. Μαζί με τους ξενόφερτους θεούς έρχεται και το ξενόφερτο γούστο. Στα στερνά της Ρώμης ανεγέρθη και ο πρώτος τρούλος! Το Πάνθεον, που αν δεν θέλουμε να εθελοτυφλούμε, είναι και το πρώτο τζαμί. Είναι η εισβολή ενός ξένου πολιτισμού στον αρχαίο που πνέει τα λοίσθια. Αυτή την κάποιοι ίσως θα την ονόμαζαν πολιτιστικό άνοιγμα, παγκοσμιοποίηση ή πρόοδο. Τώρα όμως γνωρίζουμε ότι πρόκειται για τη φάση του πολιτισμικού θανάτου. Έτσι λοιπόν, η τέχνη πεθαίνει μαζί με τον πολιτισμό που την δημιούργησε. Συνεπώς, δεν είναι παρά ένας οργανισμός που γεννιέται, ακμάζει, παρακμάζει και πεθαίνει.

ας, σε αντιστοιχία με την αρχαιότητα (Ρωμαϊκή περίοδος). Η σταδιακή επικράτηση των αστικών, εμποροκρατικών και κεφαλαιοκρατικών (καπιταλιστικών) αξιών αποσπά τους λαούς από την παράδοση και την ιστορική συνέχειά τους.
Η τέχνη είναι και εδώ νεκρή. Οι κοινωνίες «ανοίγουν» επειδή δεν τους έχει απομείνει τίποτε για να διαφυλάξουν. Οι μεγαπόλεις (megacities) του διεθνιστικού πνεύματος (Λονδίνο, Παρίσι, Νέα Υόρκη) είναι και εδώ παρούσες με τα τεράστια χρηστικά κτήρια, όπου ο αρχιτέκτονας οικοδομεί σύμφωνα με το γούστο του, δηλαδή χωρίς ρυθμό. Ο μιμητισμός κυριαρχεί. Στο Παρίσι, συναντά κανείς πυραμίδες και οβελίσκους, αντίγραφα αρχαίων ναών, αναγεννησιακά κτήρια αλλά και κάθε είδους «μοντέρνες» κατασκευές, όλα διασπαρμένα δίπλα σε μεγάλες λεωφόρους και πλατείες. Η απόλυτη ποικιλία του τίποτα. Η ζωγραφική, η γλυπτική και κυρίως η μουσική παράγονται κατά παραγγελία. Είναι η εποχή του θανάτου του Δυτικού πολιτισμού και συνάμα της Φαουστικής τέχνης.
Θα μπορούσαμε να επεκταθούμε σε εκπληκτικές αντιστοιχίες της εξέλιξης της τέχνης ανάμεσα στην αρχαιότητα και στο Δυτικό πολιτισμό που καταδεικνύουν με ασφάλεια την παρούσα ιστορική όδευση. Επίσης θα ήταν δυνατό να αναφέρουμε ανάλογες αντιστοιχίες και σε άλλους πολιτισμούς με ολότελα διαφορετική φυλετική ψυχή και μορφοποιητικά ένστικτα. Το συμπέρασμα θα ήταν το ίδιο.
Η πραγματική τέχνη, η τέχνη που πηγάζει από τη φυλετική ψυχή δεν απευθύνεται σε μία κάστα «ευαίσθητων» ευπραγών ανθρώπων με λεπτό γούστο, αλλά σε ένα ολόκληρο έθνος, εκφράζοντας την εσωτερική του αναγκαιότητα να αφήσει ανεξίτηλα τα εσώτερα χαρακτηριστικά του στο χώρο και στο χρόνο. Ο καλλιτέχνης είναι το μέσον έκφρασης της λαϊκής ψυχής. Τότε η τέχνη είναι ρυθμός ζωής και δημιουργίας, κατανοητής από το σύνολο της φυλετικής κοινότητας. Μιλάει τη μυστική γλώσσα της αίσθησης του κόσμου, την ακούει και καταλαβαίνει πλήρως μόνον εκείνος που η ψυχή του ανήκει σε αυτόν τον πολιτισμό. Όλες οι υπόλοιπες δημιουργίες είναι έκταση, γούστο χωρίς ζωή, δηλαδή νεκρά αντικείμενα.

Θεόδωρος Κουδούνας

Βούλγαρος Να Μη Μείνει!

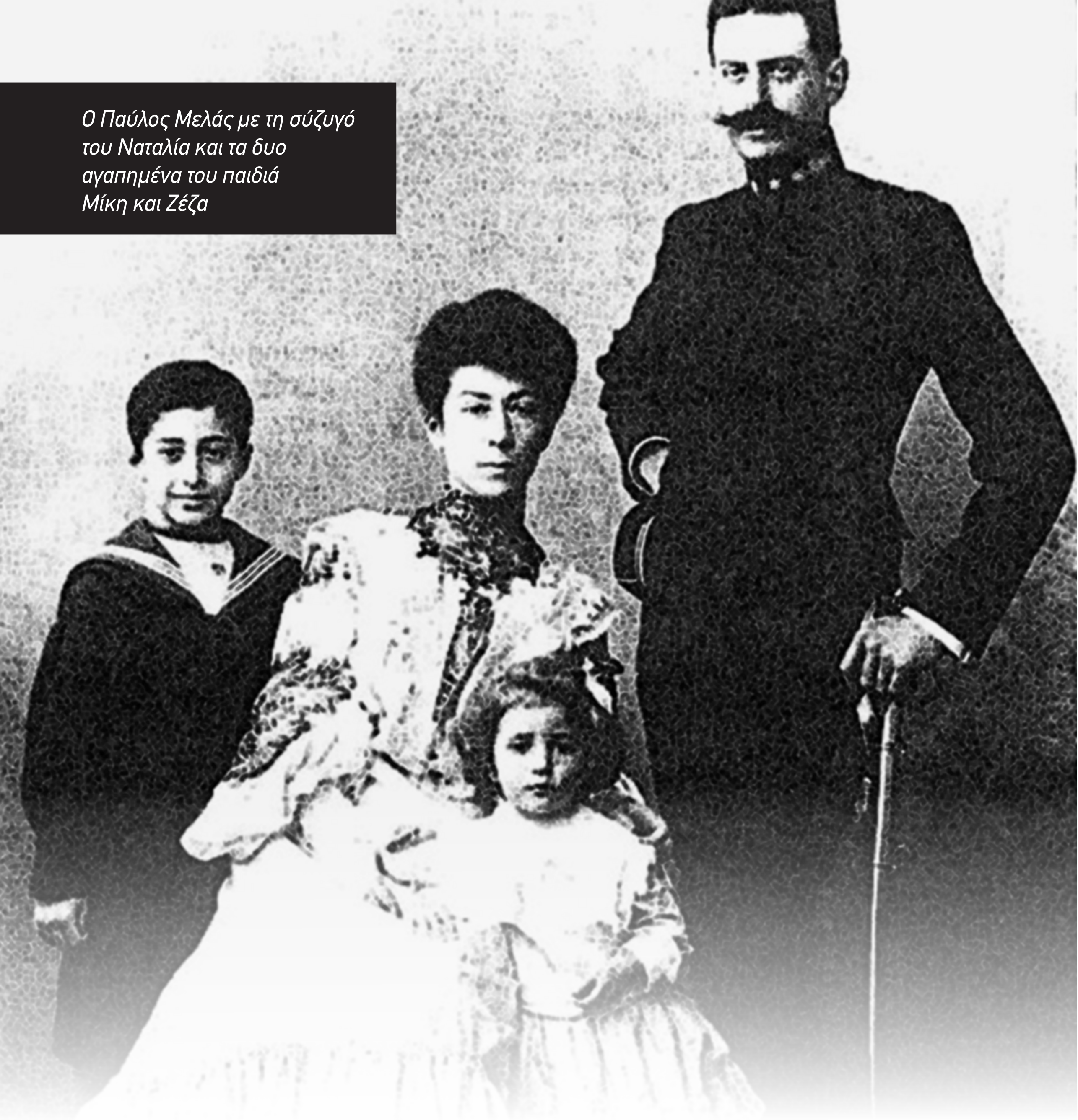
Η «πολιτικώς ορθή» προσέγγιση της Ιστορίας στα πλαίσια του σημερινού αντεθνικού και προσεχώς πολυφυλετικού Κράτους, θα σπεύσει να χαρακτηρίσει την εξιστόρηση τούτη, ως κήρυγμα μίσους. Είναι βλέπετε σαφέστατα προκλητικό, να γράφει κανείς για τους Ήρωες και Μάρτυρες του Ελληνικού Έθνους σε μια εποχή κατά την οποία βασιλεύει η υποτέλεια και η δουλοπρέπεια. Πολλώ δε μάλλον, όταν το Καθεστώς επιδιώκει δολίως να βαφτίσει τον ραγιαδισμό ως «σεβασμό προς την διαφορετικότητα», σπέρνοντας κίβδηλα κηρύγματα συναδέλφωσης με λαούς που ανέκαθεν εποφθαλμιούσαν την ιερή Ελληνική γη, ενώ ταυτόχρονα ονομάζει την ηττοπάθεια σωφροσύνη, θαρρώντας πως κατ' αυτόν τον τρόπο, αποποιείται των εγκληματικών του έναντι του Έθνους, ευθυνών.

Η αρχέγονα ελληνική Μακεδονική Πατρίδα - την οποία η σημερινή κατάπτυστη κυβέρνηση των πολιτικών ανδρείκελων παζαρεύει στους διεθνείς οργανισμούς, διακηρύσσοντας αναίσχυντα και με περίσσιο θράσος πως είναι έτοιμη να συμβιβαστεί με την παραχώρηση του ονόματος «Μακεδονία» σε μία σύνθετη ονομασία για το κρατίδιο των Σκοπίων- δεν αποδόθηκε στο ελληνικό Κράτος δια υπογραφών και συμφωνιών. Αντιθέτως, απελευθερώθηκε από τον οθωμανικό ζυγό και απέκρουσε την βουλγαρική επιβουλή χάρη στην λάμψη των ελληνικών κανονιών και την κοφτερή λεπίδα του ελληνικού ξίφους! Ποτίστηκε δε, από το Αίμα της θυσίας χιλιάδων Μαρτύρων και Ηρώων, οίτινες ανταποκρίθηκαν γενναίως στο κάλεσμα των σκλαβωμένων τους αδερφών. Εις εξ αυτών υπήρξε ο ανυπέρβλητος Παύλος Μελάς.

Ο Παύλος Μελάς γεννήθηκε την 29η Μαρτίου του 1870 στην Μασσαλία της Γαλλίας. Ο πατέρας του, Μιχαήλ, υπήρξε πετυχημένος έμπορος, διαθέτοντας μέρος της περιουσίας του για εθνικούς και κοινωνικούς σκοπούς, σύμφωνα με την παράδοση της πατριωτικής αυτής οικογένειας η οποία έλκει την καταγωγή της από την Ήπειρο. Τέσσερα έτη μετά την γέννηση του Παύλου, η οικογένεια Μελά εγκαθίσταται στην Αθήνα, όπου περνά την παιδική του ηλικία μαζί με τα έξι αδέρφια του ο κατοπινός Ήρως του ένδοξου Μακεδονικού Αγώνος.

Εντός της οικογενειακής εστίας, ο νεαρός Παύλος γίνεται μάρτυς της εθνικής δράσεως του πατέρα του, η οποία δεν περιορίζεται μονάχα σε φλογερές πατριωτικές θέσεις επί των εθνικών θεμάτων αλλά φτάνει μέχρι του σημείου της φύλαξης οπλισμού, ο οποίος επρόκειτο να αποσταλεί στους επαναστατημένους και μαχόμενους τον Οθωμανό κατακτητή, Κρήτες αδελφούς. Βαθύτατα επηρεασμένος από το οικογενειακό περιβάλλον, ο Παύλος δεν αργεί να εκφράσει το όνειρό του: να καταταγεί στον Ελληνικό Στρατό ώστε να αγωνισθεί για την απελευθέρωση των υπόδουλων συμπατριωτών του!

Το όνειρό του θα γίνει πραγματικότητα το έτος 1886. Τρεις μόλις μέρες πριν από τις εισαγωγικές εξετάσεις της Σχολής Ευελπίδων, σημειώνει στο προσωπικό του ημερολόγιο: «Επιλέγων το στάδιο αυτό, δεν υπήκουσα παρά εις μίαν ιδέαν, να φανώ χρήσιμος εις τον πλησίον και εις τον τόπον μου... Αυτή είναι όλη μου η φιλοδοξία και, όπως κάθε καλός στρατιώτης, θέλω να υπηρετήσω την Πατρίδα μου και δι' αυτήν να αποθάνω. Καμιά δυσκολία δεν θα με σταματήσει... Δεν θα υποχωρήσω ποτέ προ των εμποδίων. Προς το παρόν, άλλωστε, δεν θα υποστώ εις την Στρατιωτικήν Σχολήν, παρά πειθαρχίαν, ολίγον σκληράν, και μερικές στερήσεις...». Τον Σεπτέμβριο του έτους εκείνου, ο Παύλος Μελάς γίνεται δεκτός στη Σχολή. Ο πατέρας, περήφανος Ηπειρώτης Εθνικιστής, τον συμβουλεύει: «Υποταγή στο καθήκον, έτσι θα πάρωμε τα Γιάννενα», εκφράζοντας στον γιό του τον μεγάλο του πόθο για την απελευθέρωση των πατρογονικών εστιών. Κι η μητέρα του Ελένη, του δίνει την ευχή της: «ο θεός μαζί σου, γιέ μου»… Ένα μήνα μετά, τον Οκτώβριο του 1886, ορκίζεται πρωτοετής Εύελπις. Με έντονα φορτισμένη διάθεση, δείγμα της απολύτου συνειδήσεως της εθνικής αποστολής την οποία ανέλαβε, γράφει στον πατέρα του: «Σεβαστέ μου πατέρα... Προχθές το πρωί έδωσα τον νενομισμένον όρκον... Σας βεβαιώ ότι ορκίσθην έχων πλήρη συναίσθησιν των υπό του όρκου επιβαλλομένων καθηκόντων, σταθεράν δεν απόφαση να τα εκτελέσω. Διά τούτο και εκ βάθους καρδίας ωρκίσθην υπακοήν εις τους νόμους της Πατρίδος, σέβας, πίστιν και αφοσίωσιν εις τον Βασιλέα μου, και ότι θέλω υπερασπίσει μέχρι τελευταίας πνοής την Σημαίαν και την Πατρίδαν... Πριν τελειώσω την επιστολή μου σας παρακαλώ, Σεβαστέ μου πατέρα, να μ' ευχηθείτε όπως ο Θεός με βοηθήσει να τηρήσω εντίμως τον όρκον μου, μέχρι τελευταίας στιγμής της ζωής μου»!

Ο Παύλος Μελάς με τη σύζυγό του Ναταλία και τα δυο αγαπημένα του παιδιά Μίκη και Ζέζα

Κατόπιν πενταετούς φοιτήσεως, μέσα από στερήσεις και σκληραγώγηση σώματος και πνεύματος, ο Παύλος Μελάς αποφοιτά με τον βαθμό του Υπολοχαγού του Πυροβολικού, τον Αύγουστο του 1891. Επί τρίμηνο, υπηρετεί αρχικά ως απλός στρατιώτης και ακολούθως ως υπαξιωματικός στους στάβλους και στους θαλάμους του Α΄ Συντάγματος Πυροβολικού. Το καλοκαίρι του 1891, μετά την αποφοίτησή του, γνωρίζει τη Ναταλία Δραγούμη, κόρη του πο-

λιτικού Στέφανου Δραγούμη και αδερφή της επιβλητικότερης ίσως μορφής του Ελληνικού Εθνικισμού, του Ίωνος Δραγούμη. Στην οικογένεια Δραγούμη, ο φλογερός πατριωτισμός του νεαρού αξιωματικού θα αποκτήσει την ιδεολογική αποκρυστάλλωση, μετατρέποντάς τον σε συνειδητοποιημένο πλέον, Εθνικιστή. Χαρακτηριστική επ' αυτού, είναι επιστολή του Παύλου Μελά προς τη σύζυγό του: «τα πολυάριθμα παραδείγματα πατριωτισμού και θάρρους φυσικού, αλλ' ιδίως ηθικού, τα οποία συνάντησα εις την αγαπητήν, την αγία σου οικογένεια μ' εβοήθησαν», γράφει γεμάτος ευγνωμοσύνη. Το 1894, ο Παύλος και η Ναταλία αποκτούν το πρώτο τους παιδί. Είναι ο Μιχαήλ, τον οποίο φωνάζουν χαϊδευτικά Μίκη.

Το έτος 1897, ο νεαρός αξιωματικός του Ελληνικού Στρατού θα λάβει το Βάπτισμα του Πυρός. Η πεδινή πυροβολαρχία στην οποία υπηρετεί, διατάσσεται να μεταβεί στη Λάρισα. Αποχαιρετά την οικογένειά του και επιβιβάζεται με τη μονάδα του σε πλοία τα οποία ξεκινούν από το λιμάνι του Πειραιά και καταλήγουν στο Βόλο. Από εκεί η πεδινή πυροβολαρχία του Μελά θα μεταβεί στη Λάρισα, αναμένοντας το ξέσπασμα των πολεμικών επιχειρήσεων.

Ο ενθουσιασμός του, εκδηλώνεται εξόχως, μέσα στα γράμματα προς την αγαπημένη του σύζυγο: «είμαι ευτυχής μόνον με την ιδέαν ότι είμεθα εδώ διά να υπερασπίσωμεν την πατρίδα» και συνεχίζει «από στιγμής εις στιγμήν αναμένομεν να φύγωμεν. Ο Θεός να δώση»! Και η μεγάλη ημέρα για τον Εθνικιστή Παύλο Μελά, έρχεται στις 5 Απριλίου του 1897: «Ευχηθήτε υπέρ Πατρίδος μόνον. Ασπάζομαι πάντας. Εύχομαι Μίκης αισθανθή ποτέ και αυτός χαράν μου», γράφει καιγόμενος από τον εθνικιστικό του ενθουσιασμό!

Ο άκρατος παροξυσμός της πολεμικής συγκρούσεως, μετατρέπεται για τον Παύλο Μελά σε βαθύτατη απογοήτευση για την έκβασή της, μετά από τριάντα μέρες ενός πολέμου, ο οποίος πέρασε στην Ελληνική Ιστορία υπό τον τίτλο «ο ατυχής πόλεμος». Η ανακωχή της 6ης Μαΐου του 1897, τον συνθλίβει ψυχολογικά. Τούτη τη δοκιμασία έρχεται να επιβαρύνει, λίγες εβδομάδες μετά, ο θάνατος του πατέρα του.

Ο Παύλος Μελάς υπομένει την απώλεια του αγαπημένου του πατέρα, ταυτόχρονα με την ανείπωτη θλίψη της εθνικής καταστροφής. Το χτύπημα είναι βαρύ, όμως εκείνος δεν χάνει την Πίστη του στην πραγμάτωση των εθνικών πεπρωμένων. Άλλωστε από την σκλαβωμένη Μακεδονία, καταφθάνει στην ελεύθερη Πατρίδα πλήθος ζωηρών περιγραφών φρικαλεοτήτων ενόπλων βουλγάρικων συμμοριών εις βάρος του ντόπιου ελληνικού πληθυσμού. Στα 1900, ο Παύλος Μελάς προχωρά στο αποφασιστικό βήμα: εντάσσεται στο Μακεδονικό Κομιτάτο, το οποίο αποτελεί την ελληνική απάντηση στη τρομοκρατική δράση των Βούλγαρων κομιτατζήδων.

Η ελληνική Κυβέρνηση, υπό την πίεση του εξοργισμένου από τις βουλγαρικές ωμότητες Ελληνικού Λαού, καθίσταται αδύνατο να μείνει απαθής μπροστά στα όσα δραματικά βιώνουν τα εν Μακεδονία σκλαβωμένα αδέρφια. Ο Παύλος Μελάς και τρεις ακόμη αξιωματικοί, οι Α. Κοντούλης, Α. Παπούλας και Γ. Κολοκοτρώνης, λαμβάνουν την άδεια να εισβάλουν στα κατεχόμενα μακεδονικά εδάφη, προκειμένου να εκτιμήσουν τις δυνατότητες της ελληνικής αντίστασης. Προς τούτο και τους παραχωρούνται διαβατήρια, στα οποία αναγράφονται ψευδώνυμα.

Ο Παύλος Μελάς επιλέγει το ψευδώνυμο Μίκης Ζέζας, Μίκης από το χαϊδευτικό του γιού του και Ζέζας από το αντίστοιχο χαϊδευτικό της κόρης του Ζωής. Τούτο είναι τ' όνομα που θα στοιχειώνει Βούλγαρους και Τούρκους και θα γεμίζει ελπίδα κι ενθουσιασμό τον υπόδουλο Ελληνισμό της Μακεδονικής γης!

Την 24η Φεβρουαρίου 1904, σημειώνει γεμάτος περηφάνια στο ημερολόγιό του: «σήμερον επί τέλους εκπληρούται ο πόθος μου»!

«Είναι περίεργον ότι τα βασανιστήριά μας τώρα μόνον τα ενθυμούμεθα. **Όταν τα υφιστάμεθα, ο νους μας όλων ήτο εις την Μακεδονίαν**»!

Δεν παραλείπει να επισκεφτεί τον τάφο του πατέρα του, να μεταφέρει, θαρρείς, λίγη από τη χαρά του σπουδαίου νέου της αποστολής του. Επιστρέφει στην οικογένειά του, αποχαιρετά τη σύζυγο και τα παιδιά του με την ιαχή «Ζήτω η Μακεδονία!» και αναχωρεί για την πραγμάτωση του ιστορικού του πεπρωμένου.
Μετά από ένα δύσκολο και κοπιώδες ταξίδι, ο Μίκης Ζέζας και οι σύντροφοί του, πατούν τα ιερά χώματα της μακεδονικής, ελληνικής Πατρίδος. Περιδιαβαίνει την μακεδονική ύπαιθρο, αντλεί πληροφορίες, δημιουργεί δίκτυο πληροφοριών, συντονίζει δράσεις και κυρίως εμψυχώνει τους σκλαβωμένους μας αδελφούς που προσμένουν με περίσσια λαχτάρα την ώρα της Λευτεριάς.

Εντούτοις, η παρουσία του στη Μακεδονία έχει προδοθεί και γίνει γνωστή στις οθωμανικές αρχές. Δια κρυπτογραφικής επιστολής, ο Ίων Δραγούμης τον πληροφορεί πως η κυβέρνηση των Αθηνών θα τον καλέσει να επιστρέψει, προκειμένου να μετριαστούν οι τουρκικές αντιδράσεις. Δίνεται μεγάλος αγώνας ούτως ώστε να πειστεί ο ενθουσιώδης Μίκης Ζέζας να εγκαταλείψει τα μακεδονικά εδάφη και να επιστρέψει στην Αθήνα. Τέτοιος ήταν ο ζήλος για την ιερή του αποστολή, ώστε οι σύντροφοί του υποχρεώθηκαν να του υπενθυμίσουν σε έντονο ύφος πως είναι Αξιωματικός του Ελληνικού Στρατού και οφείλει να τηρήσει τον Όρκο του για υπακοή στις εντολές! Μόνον δι' αυτού του τρόπου, επείσθη ο Μίκης Ζέζας να λάβει την απόφαση να εγκαταλείψει την Μακεδονία.
Τον Μάρτιο του 1904, ο Παύλος Μελάς βρίσκεται στην Αθήνα, όμως η Ψυχή του περιδιαβαίνει τα μακεδονικά βουνά. Την 8η Μαρτίου, σημειώνει στο ημερολόγιό του: «Το ψύχος είναι δριμύτατον. Τα πόδια μας παγωμένα, διότι η πυκνοτάτη δρόσος επάγωσε και περιπατούμεν επί πάγου. Πίπτομεν ημιθανείς σχεδόν, τυλισσόμενοι εις την κάπαν μας. Εν τούτοις είναι περίεργον ότι τα βασανιστήριά μας τώρα μόνον τα ενθυμούμεθα. Όταν τα υφιστάμεθα, ο νους μας όλων ήτο εις την Μακεδονίαν»! Κινητοποιεί τις αθηναϊκές πατριωτικές οργανώσεις, γυρεύοντας υλικά και πολεμικά εφόδια προκειμένου να οργανώσει την ελληνική αντίσταση στο σκλαβωμένο μακεδονικό έδαφος, μιλά με πρωτόγνωρο ενθουσιασμό για τον πόθο των Μακεδόνων για ένοπλη αντίσταση ενάντια στον οθωμανό κατακτητή και τους Βούλγαρους κομιτατζήδες. Στα τέλη του Ιουνίου του 1904, δέχεται την επίσκεψη δύο Κοζανιτών, οι οποίοι και τον ενημερώνουν πως έχουν δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για ένοπλο αντάρτικο, ζητώντας του να μεσολαβήσει προκειμένου τούτο να τεθεί υπό τη διοίκηση Αξιωματικών του Ελληνικού Στρατού, ώστε να επιτύχει. Ο Παύλος Μελάς συγκινείται βαθύτατα, η δε ευχή των δύο Ελλήνων από την Κοζάνη, να τον δουν σύντομα κοντά τους, φλέγει την καρδιά του! Τίποτε δεν μπορεί να σταθεί ικανό να βαστάξει τον Μίκη Ζέζα μακριά από την αγαπημένη του Μακεδονία: στις 19 Ιουλίου, μετά από αμέτρητους κινδύνους και κακουχίες, βρίσκεται στην Κοζάνη! Το οργανωτικό του δαιμόνιο τίθεται σε αδιάκοπη δράση, οργανώνοντας τις τοπικές εστίες του ελληνικού αντάρτικου. Αναθαρρούν οι υπόδουλοι Έλληνες και τ' όνομα του Μίκη Ζέζα σιγοψιθυρίζεται στα ελληνικά ώτα, γεμίζοντας τον σκλαβωμένο Μακεδονικό Ελληνισμό με ελπίδα. Οι Μακεδόνες τον λατρεύουν κι εκείνος τους ανταποδίδει την αγάπη τους, θέτοντας εξ' ολοκλήρου τον εαυτό του στη διάθεση του Μακεδονικού Αγώνος. Γεμάτος συγκίνηση, γράφει στην αγαπημένη του σύζυγο: «δεν έχεις ιδέα πόσο πατριωτισμό έχουν αυτοί οι άνθρωποι, πρέπει κανείς να γνωρίζει τους κινδύνους που καθημερινά διατρέχουν, για να εννοήσει και το θάρρος και τον πατριωτισμό τους».
Πράγματι, οι υπόδουλοι Έλληνες της Μακεδονικής γης, ζουν υπό το καθεστώς της συνεχούς και ανελέητης βουλγαρικής τρομοκρατίας. Βούλγαροι κομιτατζήδες επιχειρούν τον εκβουλγαρισμό των ντόπιων πληθυσμών, ενώ απειλούν με αφανισμό εκείνους που αντιστέκονται. Ο Μίκης Ζέζας αντιλαμβάνεται αμέσως, πως πρώτο του μέλημα είναι να κάμψει το κλίμα τρομοκρατίας μέσω της τρομοκρατίας: από στόμα σε στόμα, διαδίδεται σε ολάκερη την μακεδονική ύπαιθρο πως οι αντάρτες του Ζέζα θα κάψουν τα σπίτια εκείνων που θα τολμήσουν να συμπράξουν με τους βούλγαρους κομιτατζήδες! Τούρκοι και Βούλγαροι τον αναζητούν απεγνωσμένα, δίχως να κατορθώσουν να τον εγκλωβίσουν. Ο Μίκης Ζέζας έχει πλέον γίνει σύμβολο του Αγώνα και θρύλος στα μάτια των σκλαβωμένων Μακεδόνων! Επιστρέφει στην Αθήνα, μετά από 20 ημέρες ακατάπαυστης δράσης.

Ο θρύλος θέλει **οι τελευταίες λέξεις** που εξήλθαν του στόματος του Ήρωος Παύλου Μελά, να είναι οι εξής: **«Βούλγαρος να μη μείνει»!**

Ζητά επιτακτικά από την ελληνική κυβέρνηση την άδεια να σχηματίσει εκστρατευτικό σώμα, για να τσακίσει τους κομιτατζήδες και να αποτελέσει ένα διαρκή εφιάλτη για τον Τούρκο κατακτητή. Στη Μακεδονία όμως, το κλίμα της βουλγαρικής τρομοκρατίας προς τους ελληνικούς πληθυσμούς φθάνει στο απόγειό της. Η ελληνική κοινή γνώμη έχει ευαισθητοποιηθεί από το δράμα των υπόδουλων Ελλήνων ο Αγώνας λαμβάνει νέα διάσταση. Ο Παύλος Μελάς μοιάζει πλέον με λιοντάρι κλεισμένο σε κλουβί: η ελευθερία του ταυτίζεται με την επιστροφή του στην αιώνια ελληνική γη της Μακεδονίας. Στις 18 Αυγούστου, η οικογένειά του τον ξεπροβοδίζει για ύστατη φορά. Δεν αποχαιρετούν η σύζυγος και τα τέκνα του, έναν κοινό θνητό: αποχαιρετούν έναν Ημίθεο που γυρεύει τον θάνατο για το υπέρτατο Ιδανικό της Λευτεριάς της Πατρίδος!

Στις 27 Αυγούστου, πατά ξανά τα μπολιασμένα με χιλιάδες χρόνια Ελληνικής παρουσίας χώματα. Επικεφαλής αντάρτικου σώματος 35 ανδρών(Μακεδόνων, Κρητικών και Μανιατών), ο Καπετάν Μίκης Ζέζας εκτελεί χρέη Αρχηγού του Μακεδονικού Αγώνος ενάντια στους Βούλγαρους κομιτατζήδες. Έχει την εντολή να

οργανώσει υπό τις διαταγές του και τις ένοπλες ελληνικές ομάδες που δρουν στην περιοχή Μοναστηρίου-Καστοριάς. Στην Καστοριά δε, κρατά άσβεστη τη φλόγα της αντίστασης ο μητροπολίτης Γερμανός Καραβαγγέλης, ο οποίος και δεν λησμονεί να δίνει θάρρος στον υπόδουλο Ελληνισμό: «όπου να 'ναι φτάνουν από κάτω και Ελληνικά σώματα. Κρητικοί και Μανιάτες. Θα δεις κάθε κλαδί και παλικάρι»! Τα παλικάρια του Μίκη Ζέζα εκριζώνουν και τσακίζουν αλύπητα τις βουλγαρικές εστίες στα χωριά. Τιμωρούν αλύπητα τους προδότες που συμπράττουν με τον εχθρό, θέτοντας σε θανάσιμο κίνδυνο την αρχέγονα ελληνική Μακεδονική Πατρίδα. Και οι μέχρι τότε τρομοκρατημένοι Έλληνες, σπεύδουν να ενταχθούν στο ένοπλο αντάρτικο του Μακεδονικού Αγώνος!

Η δράση του Ζέζα και των ανταρτών του, έχει προκαλέσει τον τρόμο στους Βούλγαρους κομιτατζήδες. Ανίκανοι εκείνοι να τον αντιμετωπίσουν, αποβλέπουν στην αντίδραση των Τούρκων. Στις 13 Οκτωβρίου 1904, ο Μίκης Ζέζας και οι Σύντροφοί του, Μακεδονομάχοι αντάρτες, βρίσκουν στο διάβα τους προς συνάντηση με έτερο ελληνικό αντάρτικο σώμα, το χωριό Στάτιστα(ή Σιάτιστα). Ο Καπετάν Ζέζας δίνει εντολή στα παλικάρια του να ξεκουραστούν.

Ο υπαρχηγός του, Νίκος Πύρζας, αντιδρά διότι υπάρχουν πληροφορίες πως τουρκικό απόσπασμα κινείται στην ευρύτερη περιοχή. Ο Μίκης Ζέζας αποκρίνεται: «είναι αμαρτία, τα παιδιά κουρασμένα, βρεγμένα ας μείνωμεν εις το χωριό να στεγνώσουν ολίγον». Η βουλγάρικη συμμορία του κομιτατζή Μήτρου Βλάχου, η οποία πληροφορήθηκε για την άφιξη του Μίκη Ζέζα, δεν χάνει καιρό: σπεύδει να ενημερώσει τους Τούρκους και σύντομα το χωριό περικυκλώνεται από τουρκικό απόσπασμα 150 ανδρών. Η μάχη που ακολουθεί, είναι λυσσαλέα και βαστά δύο περίπου ώρες.

Το τέλος του Ήρωος Παύλου Μελά, περιγράφεται γλαφυρά στο τηλεγράφημα του Έλληνα Προξένου στο Μοναστήρι, προς το υπουργείο των Εξωτερικών στην Αθήνα:

«Παρελθούσαν Τετάρτην, 13 τρέχοντος (Οκτωβρίου) ημετέρων ευρεθέντων εν χωρίω Στάτιστα και περί ώραν 5 μ.μ. ήρξατο πυρός κατά των ημετέρων. Ημέτεροι απήντησαν γενναίως, μετά δίωρον δε ανταλλαγήν πυροβολισμών, απεφάσισαν επιχειρήσωσιν έξοδον. Παύλος Μελάς ώρμησε πρώτος επί κεφαλής αυτών, οπότε σφαίρα τουρκική πλήξασα αυτόν κατά την οσφυακήν χώραν, ετραυμάτισε θανασίμως. Σύντροφοί του τον... εναπέθεσαν παρακειμένω οικίσκω, ένθα, μετά ημίσειαν ώραν, διαρκούσης πάντοτε συμπλοκής, εθνικός ήρως ησύχασε».

Ο θρύλος θέλει οι τελευταίες λέξεις που εξήλθαν του στόματος του Ήρωος Παύλου Μελά, να είναι οι εξής: «Βούλγαρος να μη μείνει»! Το αίμα του φυσικού ηγέτη του Μακεδονικού Αγώνος, πότισε το αιώνιο δέντρο της Φυλής και έδωσε να ξεπηδήσουν εξ' αυτού οι μεταγενέστεροι μαχητές της απελευθέρωσης της Μακεδονικής, Ελληνικής Πατρίδας.

Σε μια εποχή δειλών και προσκυνημένων, η τιτάνια και μυθική μορφή του Παύλου Μελά τίθεται φυσιολογικά στο περιθώριο και την αφάνεια. Άλλωστε πρέπει να εκλείψουν οι Ήρωες του ένδοξου Παρελθόντος, προκειμένου να πάρουν τη θέση τους τα κατασκευασμένα, κίβδηλα πρότυπα του μεταπολιτευτικού κόσμου. Σε πείσμα των καιρών, εμείς οι Χρυσαυγίτες, ορκισμένοι στο Αίμα της Θυσίας του Εθνικιστή Αντάρτη Παύλου Μελά, αναλαμβάνουμε το Ιερό Καθήκον της περιφρούρησης της ελληνικότητος της Μακεδονίας μας. Εμπρός μας, στέκει αγέρωχος και χαμογελαστός ο Μίκης Ζέζας και στο πλάι μας ακολουθούν οι χιλιάδες των Μακεδονομάχων που έπεσαν μαχόμενοι για τη Λευτεριά του Ελληνικού Λαού και της αιωνίας Πατρίδος!

Ευάγγελος Καρακώστας

Ο δρόμος
της Αρετής και της Κακίας

Επίκαιρη όσο ποτέ είναι η ιστορία του Ηρακλή, η οποία προέρχεται από την μυθολογία, και αφορά το δρόμο της Αρετής και της Κακίας. Πριν λοιπόν ο Ηρακλής αρχίσει την ηρωική ζωή και την πραγματοποίηση των Άθλων του ενώ περπατούσε στο δάσος είχε φτάσει σε ένα σταυροδρόμι, ένα σταυροδρόμι το οποίο όπως αποδείχθηκε ήταν σταυροδρόμι ζωής και η απόφασή του καθόρισε την πορεία της μετέπειτα Ηρωικής ζωής του.

Μπροστά σε αυτό το σταυροδρόμι λοιπόν εμφανίστηκαν 2 γυναίκες η Αρετή και η Κακία. Πρώτη του μίλησε η Κακία, μια εκθαμβωτική και εκτυφλωτικά όμορφη γυναίκα. Αυτή του πρότεινε να ακολουθήσει τον δικό της δρόμο, έναν δρόμο ίσιο, εύκολο κι όμορφο, γεμάτο απολαύσεις, υλικές αποδοχές, κέρδη στη προσωπική ζωή και άφθονη καλοπέραση.

Έναν δρόμο όμως ταυτόχρονα κατακριτέο, χωρίς σκοπό και βάθος αλλά "φτηνό" και ρηχό, έναν δρόμο που θα του προσέφερε εύκολη και άνετη ζωή αλλά που στο τέλος θα τον καταδίκαζε στα μάτια, τη συνείδηση και τη κρίση των ανθρώπων και της Ιστορίας.

Έτσι ο Ηρακλής αρχικά γοητεύτηκε από τη ζωή που θα του πρόσφερε ο δρόμος που πρότεινε να ακολουθήσει η Κακία.

Λίγο πριν πάρει την απόφαση του όμως άκουσε και τα λόγια της Αρετής, της 2ης γυναίκας που συνάντησε σε τούτο το σταυροδρόμι. Η Αρετή ως γυναίκα δεν ήταν εκτυφλωτική όπως η Κακία αλλά την χαρακτήριζε μια διακριτική και φυσική ομορφιά η οποία πήγαζε από μέσα της και δεν ήταν τεχνητή και επιπρόσθετη όπως αυτή της Κακίας.

Η Αρετή λοιπόν του έδειξε και του πρότεινε να ακολουθήσει τον 2ο δρόμο, τον ανώμαλο δρόμο. Έναν δρόμο δύσκολο, γεμάτο στροφές και ανηφόρες. Έναν δρόμο δύσβατο και στενό, γεμάτο αυτοθυσίες, στον οποίο θα έπρεπε να αντιμετωπίσει πολλές δυσκολίες σε προσωπικό επίπεδο, να θυσιάσει μεγάλο μέρος της προσωπικής ζωής του, να υποφέρει τα πάνδεινα και να στερηθεί πολλές από τις χαρές και τις απολαύσεις της ήρεμης και συνηθισμένης ζωής, της ζωής που του είχε υποσχεθεί η Κακία.

Αυτός ο δρόμος όμως δεν θα ήταν ένας δρόμος χωρίς σκοπό, ένας δρόμος του ατομικισμού και της προσωπικής ευδαιμονίας αλλά ένας δρόμος της προσφοράς προς τους συνανθρώπους του και της υπηρέτησης του καλού και του δίκαιου, ένας δρόμος ενάρετος και Ηρωικός που αν τον διάβαινε θα γνώριζε την καταξίωση από τους συνανθρώπους του και την αναγνώριση από την Ιστορία.

Όπως εύκολα μπορούμε να συμπεράνουμε ο Ηρακλής επέλεξε ευτυχώς το δύσκολο δρόμο της Αρετής και έτσι μέσα από την αντιμετώπιση των δυσκολιών και των εμποδίων που συνάντησε πραγματοποίησε τους μυθικούς Άθλους του, απέδειξε στη πράξη την θεϊκή φύση του και στο τέλος της ζωής του, στο αποκορύφωμα της Ηρωικής Αυτοθυσίας, έφτασε στην θέωση καταλαμβάνοντας μια θέση στον Όλυμπο, τη θέση του θεού της Δύναμης και της Ρώμης, της Αρχηγίας των Ηρώων. Καθόλου τυχαίου το γεγονός ότι οι Δωριείς, οι Αιώνιοι Σπαρτιάτες Πολεμιστές, θεωρούνταν στην Αρχαία Ελλάδα απόγονοί του, γνήσια τέκνα του.

Σε αυτό το σταυροδρόμι λοιπόν φτάσαμε λίγο πολύ και όλοι εμείς οι οποίοι ήρθαμε για πρώτη φορά σε επαφή με τη Χρυσή Αυγή και το Εθνικιστικό κίνημα. Σκεφτήκαμε οι περισσότεροι από εμάς αν θα επιλέξουμε το δρόμο της Κακίας συνεχίζοντας την αστική και προσκυνημένη ζωή μας, ικανοποιώντας κάθε στενή ανάγκη της προσωπικής μας ευδαιμονίας, μακριά από "εθνικισμούς", θυσίες, αγώνες, μάχες και πρόσθετα προβλήματα, συνεχίζοντας να ακολουθούμε τη ροή του σύγχρονου δυτικού τρόπου ζωής.

Όσοι όμως οργανωθήκαμε στις τάξεις της Χρυσής Αυγής είναι σίγουρο ότι τελικά επιλέξαμε το δύσκολο δρόμο της Αρετής, το δρόμο του Λαϊκού Εθνικισμού και του πολιτικού αγώνα αυτού, το δρόμο της μάχης στο πεζοδρόμιο αλλά και της ιδεολογικής μάχης που παρά τις αυτοθυσίες μας και τις επίπονες συνέπειες που δεχθήκαμε στην προσωπική μας ζωή η διάδοση των ιδεών μας σε ένα μέρος της Ελληνικής κοινωνίας και η

Όσοι όμως **οργανωθήκαμε στις τάξεις της Χρυσής Αυγής** είναι σίγουρο ότι τελικά **επιλέξαμε το δύσκολο δρόμο της Αρετής**, το δρόμο του Λαϊκού Εθνικισμού

καταξίωση της Χρυσής Αυγής ως κεντρικού πρωταγωνιστή στη πολιτική ζωή της χώρας δικαίωσαν εν μέρη την επιλογή μας και θα την δικαιώσουν πλήρως όταν φθάσει η ιερή αυτή στιγμή της ανάληψης της εξουσίας από τους Εθνικιστές, η Άγια αυτή ώρα της επανάκτησης της Εθνικής μας Κυριαρχίας και Διακυβέρνησης, μια ώρα που γενιές Χρυσαυγιτών ονειρεύονται εδώ και δεκαετίες.
Μακάρι να είναι θέλημα Θεού και Μοίρας όλο το Ελληνικό γένος να συστρατευθεί και να στηρίξει την Εθνική προσπάθεια της Χρυσής Αυγής επιλέγοντας το δρόμο της Αρετής και το ίδιο να πράξει ο κάθε συνΈλληνάς μας ατομικά στη ζωή του αλλά και συλλογικά η κοινωνία ως ζωντανός οργανισμός και Έθνος ενεργό και με αυτό το τρόπο να οικοδομήσουμε την Χρυσή Αυγή του Ελληνισμού.
Και αν κάποιοι αμφισβητήσουν την ικανότητα αλλά και τις πιθανότητες των Εθνικιστών να ανοικοδομήσουν από την αρχή την επί των ημερών μας ταπεινωμένη και δέσμια Ελλάδα θα τους απαντήσουμε με τα λόγια του μεγάλου Νίκου Καζαντζάκη: «Όταν πιστεύουμε σε κάτι ανύπαρκτο με πάθος τελικά το δημιουργούμε.
Ότι δεν συνέβη ποτέ, είναι ότι δεν ποθήσαμε αρκετά». Ας προσέχουν οι τοποτηρητές της παγκόσμιας εξουσίας διότι μόνο αυτοί οι λίγοι, οι Ενάρετοι και Άριστοι, που επέλεξαν το δρόμο της Αρετής εδώ και πολλά χρόνια κουβαλούν τη δύναμη να αλλάξουν το ρου της Ιστορίας και έχουν ως φυσικούς συμμάχους τη Μοίρα και τη Νέμεση. Η Ηρωολατρεία, μια έμφυτη στη Φυλή μας ενέργεια, θα είναι ο αστείρευτος και αλάνθαστος μας διδάσκαλος.
Η Δύναμη να το πράξουμε αυτό και η πηγή της δημιουργίας υπάρχει βαθιά μέσα μας, την έχουμε κληρονομήσει από τους προγόνους μας από τα αρχέγονα χρόνια. Χρέος μας να την ανυψώσουμε και να την αναδείξουμε!

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΠΕΛΩΝΗΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΟΥΝΤΟΥΛΗΣ

ΟΙ ΗΡΩΕΣ

ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ